

ЗАКОН

за индустриалните паркове

Глава първа

ОСНОВНИ ПОЛОЖЕНИЯ

Раздел I

Предмет и цел

Чл. 1. Този закон урежда статута на индустриалните паркове, условията и реда за тяхното създаване, изграждане, функциониране и развитие.

Чл. 2. Целта на този закон е да осигури:

1. създаване на условия за стимулиране на инвеститорите да извършват производствена дейност в индустриални паркове;

2. създаване на благоприятна институционална среда за екологични производства, иновации в производствени дейности за развитие на производства и услуги с висока добавена стойност и подобрени условия на труд и за подобряване на икономическата ефективност на предприятията;

3. стимулиране на инвестициите във високотехнологични производства и услуги чрез осигуряване в индустриалните паркове на условия за внедряване на научноизследователска и развойна дейност, на иновации и на трансфер на технологии.

4. привличане и стимулиране на инвестиции за балансирано социално и икономическо развитие на регионите и общините.

Раздел II

Принципи

Чл. 3. Създаването, функционирането и развитието на индустриални паркове се основава на следните принципи:

1. публичност и прозрачност на дейностите и информацията, свързани със създаването, изграждането, функционирането и развитието на индустриалните паркове, включително на информацията относно възможностите за тяхното създаване;

2. равнопоставеност на индустриалните паркове независимо от собствеността, оператора или инвеститорите;

3. конкурентност при избор на оператор на индустриален парк, който се създава от държавата и/или от община;

4. в съответствие с действащото законодателство:

а) държавна подкрепа за създаване на индустриалните паркове;

б) държавни стимули за привличане на инвестиции в индустриалните паркове.

Раздел III

Индустриален парк

Чл. 4. (1) Индустриален парк е обособена територия, разположена на територията на една или повече общини, за която са осигурени устройствени, технически и организационни условия най-малко за производствени дейности.

(2) Територията на индустриалния парк се обособява и урегулира с подробен устройствен план на индустриалния парк, наричан по-нататък „ПУП на ИП“, като производствена устройствена зона по смисъла на наредбата по чл. 13, ал. 1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ), в съответствие с приложимите за парка изисквания на чл. 108-114 от ЗУТ.

(3) Площта на територията на индустриален парк е не по-малко от 300 дка. Площта на територията на индустриален парк може да бъде:

1. под 300 дка, но не по-малко от 100 дка, когато индустриалният парк е специализиран за високотехнологични дейности по смисъла на § 1, т. 11 от Закона за насърчаване на инвестициите (ЗНИ) и е обособен в територия от разновидност "високотехнологична производствена зона" по смисъла на Наредбата по чл. 13, ал. 1 от ЗУТ;

2. под 100 дка, но не по-малко от 10 дка, когато високотехнологичните дейности по т. 1 са за услуги, дефинирани като "интензивно базирани на знания" (Knowledge-intensive services (KIS) и "високотехнологични интензивно базирани на знания услуги" (High-tech KIS).

Чл. 5. (1) С ПУП на ИП се определят структурата на територията на индустриалния парк, устройствените зони и територии с устройствен режим и конкретно предназначение на поземлените имоти, които се урегулират при спазване на изискванията на чл. 112 от ЗУТ.

(2) Индустриалният парк се състои от урегулирани поземлени имоти с предназначение за производствени дейности. В индустриалния парк се допускат урегулирани поземлени имоти и с друго предназначение – за спомагателни и обслужващи дейности, свързани с функционирането на парка, в т.ч. за движение и транспорт и за друга техническа инфраструктура, за общественообслужващи дейности, за озеленени площи и за специални обекти, като общата им площ не може да бъде равна или по-голяма от една втора от площта на парка.

(3) При регистрирането на индустриалния парк не се допуска в територията на индустриален парк да се включват поземлени имоти, които са предмет на съдебни спорове относно вещни права.

Чл. 6. (1) На територията на индустриален парк следва да са осигурени най-малко:

1. устройствени условия съгласно чл. 4 и 5;
2. затворени мрежи на техническата инфраструктура, които обслужват само дейности, осъществявани на територията на парка;
3. свързаност на затворените мрежи по т. 2 с приложимите елементи на техническата инфраструктура по чл. 64, ал. 1 от ЗУТ;
4. управление на индустриалния парк.

(2) Допуска се индустриален парк или част от него да попада в защитена територия при спазване на условията, определени с приложимото за тази територия законодателство, освен когато със закон е забранено включване в защитената територия на територии за производствено-складови дейности.

Чл. 7. (1) Затворените мрежи на техническата инфраструктура на индустриалния парк включват най-малко:

1. уличната мрежа на парка;
2. водоснабдителна и канализационна мрежа по смисъла на чл. 83, ал. 2 от ЗУТ за водоснабдяване и канализация само на територията на индустриалния парк;
3. затворена електроразпределителна мрежа по смисъла на § 1, т. 24д от Допълнителните разпоредби на Закона за енергетиката.

(2) Затворените мрежи на техническата инфраструктура на индустриалния парк може да включват и други елементи на техническата инфраструктура на парка, съобразени с функционирането на парка и с елементите на техническа инфраструктура, към които паркът е свързан, съответно присъединен.

(3) Освен затворените мрежи на техническата инфраструктура, на територията на индустриален парк може да са разположени елементи на друга техническа инфраструктура, включително на външни енергоснабдителни мрежи и съоръжения по чл. 89 ал. 1 от ЗУТ, улични мрежи и съоръжения по чл. 70, ал. 1, чл. 77 и 78 от ЗУТ и водопроводни и канализационни мрежи и съоръжения по чл. 83, ал. 2 от ЗУТ, които са:

1. изградени преди вписването на парка в Регистъра на индустриалните паркове;

2. елементи на техническа инфраструктура, към които паркът е свързан, съответно присъединен;

3. определени с влязъл в сила устройствен план за изграждане и реконструкция на обекти по чл. 205, т. 1 и 2 от ЗУТ.

Раздел IV

Субекти

Чл. 8. (1) Собственик на индустриален парк е лице, което осигурява организационните, устройствените и техническите условия за създаването, изграждането, функционирането и развитието на парка.

(2) Собственик на индустриален парк може да бъде държавата и/или една или повече общини, както и юридическо лице, регистрирано като търговец или обединение по част втора, глава осемнадесета от Търговския закон, наричано по-нататък „обединение“.

(3) В юридическо лице, което е собственик на индустриален парк или е участник в обединението – собственик, може да участва държавата и/или една или повече общини. В тези случаи държавата, съответно общината, упражнява блокиращата квота по чл. 57а, ал. 2 от Закона за държавната собственост и по чл. 51б, ал. 2 от Закона за общинската собственост, когато участието ѝ е равно или по-голямо от 30 на сто.

Чл. 9. (1) Лицето, което извършва дейностите по експлоатация на индустриален парк, е оператор на парка, наричан по-нататък „оператор“.

(2) Когато собственик на индустриалния парк е държавата, оператор може да бъде:

1. публично предприятие – търговско дружество, едноличен собственик на капитала на което е държавата;
2. концесионер, определен по реда на Закона за концесиите.

(3) Когато собственик на индустриалния парк е община, оператор може да бъде:

1. публично предприятие – търговско дружество, едноличен собственик на капитала на което е общината;
2. концесионер, определен по реда на Закона за концесиите.

(4) Когато собственик на индустриалния парк е държавата и една или повече общини, или две и повече общини, оператор може да бъде:

1. публично предприятие – търговско дружество с държавно и общинско или с общинско участие в капитала, съответстващо на притежаваното правото на собственост към датата на предложението по чл. 24, ал. 1;
2. концесионер на съвместна концесия по Закона за концесиите.

(5) Когато собственик на индустриалния парк е юридическо лице, регистрирано като търговец, или обединение, функциите на оператор се изпълняват от юридическото лице, съответно на обединението, или от друго търговско дружество.

(6) В случаите по ал. 2-4, както и когато функциите на оператор се изпълняват от друго търговско дружество – в случаите по ал. 5, отношенията между собственика на индустриалния парк и оператора се уреждат с договор за възлагане на дейностите по експлоатация на парка, наричан по-нататък „договор за експлоатация“, който отговаря на изискванията по чл. 28. Когато операторът е концесионер, дейностите по експлоатация на индустриалния парк се възлагат с концесионния договор при условията и по реда на Закона за концесиите и при спазване на изискванията на чл. 28.

(7) Договор за експлоатация не се сключва в случаите по ал. 5, когато функциите на оператор се изпълняват от собственика.

Чл. 10. Инвеститор в индустриален парк, наричан по-нататък „инвеститор“, е търговец по смисъла на Търговския закон, който извършва производствена дейност в парка въз основата на договор с оператора, наричан по-нататък „договор за стопанска дейност“, при условията на този закон и на правилника за цялостната организация в индустриалния парк.

Чл. 11. (1) Партньор в индустриален парк, наричан по-нататък „партньор“, е лице, което подпомага функционирането и развитието на индустриалния парк по договор с оператора:

1. за осигуряване на научно-приложно обслужване и иновации и/или на професионална подготовка за нуждите на парка, наричан по-нататък „договор за партньорство“, сключен с научни, образователни, професионални, бизнес или други организации;

2. за извършване на услуги за инвеститорите, наричан по-нататък „договор за услуги“, сключен с община, с държавен орган или с организация на бюджетна издръжка или с ведомство, както и с лица, които извършват оформяне на транспортни и митнически документи, правни консултации, охрана, съдействие при издаване на сертификати за произход на стоките, посредническа дейност за набиране на персонал, съдействие при издаване на документи, банково обслужване, социални, медицински и други общественообслужващи дейности.

(2) Партньор в индустриален парк е и всяко лице, което предоставя на потребители на ИП услуги, за които операторът на парка не извършва функциите на оператор на затворена мрежа съгласно чл. 36: услуги по доставка на електрическа енергия, топлинна енергия, природен газ, вода или на друг ресурс; услуги по отвеждане и пречистване на отпадъчни води, услуги по управление на отпадъци; електронни съобщителни услуги и др.

(3) Лице, което е собственик на елементи на техническата инфраструктура, разположени на територията на индустриалния парк, но не предоставя услуги по ал. 2, не е партньор.

Чл. 12. Потребители са инвеститорите и партньорите, които извършват дейност на територията на индустриалния парк.

Раздел V

Собственост

Чл. 13. (1) При създаването на индустриален парк собственикът на парка следва да притежава правото на собственост върху имотите на територията на парка освен в случаите по ал. 2.

(2) Имотите на територията на държавен, общински или съвместен индустриален парк може да са собственост на оператора, ако той е публично предприятие.

(3) Държавните и общинските имоти, включени в територията на индустриалния парк, може да бъдат само частна държавна собственост, съответно частна общинска собственост.

Чл. 14. (1) Собственикът на имот на територията на индустриален парк може да продава или да отдава под наем имота на потребител или да учредява в негова полза ограничени вещни права върху имота при условията и по реда, определени с правилника за цялостната организация в индустриалния парк. Продажбата и учредяването на вещни права се извършва при условията на този закон и по реда на чл. 18 от Закона за задълженията и договорите, а за имотите – държавна или общинска собственост – съответно по чл. 48, ал. 2 от Закона за държавната собственост и чл. 34, ал. 7 от Закона за общинската собственост. Забраните, ограниченията или редът за продажба или отдаване под наем, определени с други закони, не се прилагат за собственика при извършване в полза на потребител на продажба, друга сделка с вещно право и отдаване под наем на имоти, включени в територията на индустриален парк.

(2) Сделка по ал. 1 може да се извършва след влизане в сила на ПУП, който урегулира съответния имот, и след нанасянето на имота в кадастралната карта и кадастралните регистри.

(3) Сделка по ал. 1 с имот, който е частна държавна собственост или частна общинска собственост, се извършва по цена, която е определена като средноаритметичната стойност на изготвените независими оценки от най-малко двама независими оценители.

(4) Сделките по ал. 1 подлежат на вписване при условията и по реда на глава десета от Закона за кадастъра и имотния регистър. В срок до 3 работни дни от вписването приобретателят уведомява оператора. В срок до 3 работни дни от уведомяването операторът заявява вписването на сделката в Регистъра на индустриалните паркове.

(5) Потребител, който придобива права върху имот на територията на индустриален парк, е обвързан с условията и ограниченията, определени с правилника за цялостната организация в индустриалния парк и с ПУП на ИП.

Чл. 15. (1) С договора за експлоатация или с друг документ собственикът на индустриалния парк може да упълномощи оператора за извършването на сделките по чл. 14, ал. 1. Правата за разпореждане и управление се вписват в Регистъра на индустриалните паркове.

(2) Когато операторът е концесионер, ал. 1 не се прилага. В тези случаи сделките по ал. 1 се извършват само от държавата, съответно от

общината, при условията и по реда на чл. 14, като забраната на чл. 16, ал. 4 от Закона за концесиите не се прилага.

Чл. 16. (1) Затворените мрежи на техническата инфраструктура са собственост на собственика на индустриалния парк, а в случаите по чл. 13, ал. 2 или когато това е определено с решението за създаване на индустриалния парк – на оператора.

(2) Затворена мрежа на техническата инфраструктура не може да бъде обект на сделка по чл. 14, ал. 1, освен при:

1. продажба на държавата или на съответната община, или
2. учредяване на ограничени вещни права на прокарване и преминаване по чл. 192 и 193 от ЗУТ, или
3. учредяване на ограничени вещни права за изграждане на енергийни обекти по чл. 62 от Закона за енергетиката.

Раздел VI

Видове индустриални паркове

Чл. 17. Според дейностите, за които е предназначен, индустриалният парк е:

1. тип А – общ, в който няма специализация на производствени дейности;
2. тип Б – специализиран, в който се извършват един вид производствени и свързани с тях дейности или сходни производствени дейности;
3. тип С – специализиран, в който се извършват високотехнологични и свързани с тях дейности.

Чл. 18. Според собственика индустриалният парк е:

1. държавен – когато собственик е държавата;
2. общински – когато собственик е една община;
3. съвместен – когато собственик е държавата и една или повече общини, наричан по-нататък „съвместен индустриален парк с държавно и общинско участие“, както и когато собственик са две или повече общини, наричан по-нататък „съвместен индустриален парк с общинско участие“;
4. частен – когато собственик е юридическо лице, регистрирано като търговец, или обединение, включително в случаите по чл. 8, ал. 3.

Раздел VII

Държавна политика за индустриалните паркове. Мерки за стимулиране на индустриалните паркове

Чл. 19. (1) Държавната политика за индустриалните паркове се провежда от Министерския съвет, от министъра на икономиката и от органите на местното самоуправление.

(2) Министерският съвет:

1. приема програми и решения за стимулиране на създаването и/или функционирането и/или развитието на индустриални паркове, наричани по-нататък „мерки за стимулиране“;

2. упражнява правата на държавата в държавните индустриални паркове и в съвместните индустриални паркове с държавно и общинско участие;

3. по предложение на министъра на икономиката и на министъра на регионалното развитие и благоустройството в срок до 6 месеца от влизането в сила на закона одобрява списък на ключови индустриални паркове със стратегическо значение за балансираното териториално развитие на страната, съответстващи на целите и приоритетите на стратегическите документи за регионално и пространствено развитие съгласно Закона за регионалното развитие; списъкът включва индустриални паркове, вписани в Регистъра на индустриалните паркове, и се изготвя на базата на разработен анализ от Министерството на икономиката; списъкът може да се актуализира веднъж годишно.

(3) Общинският съвет:

1. в рамките на правомощията си по чл. 21 от Закона за местното самоуправление и местната администрация приема мерки за стимулиране на индустриалните паркове на територията на общината;

2. упражнява правата на общината в общинските индустриални паркове и в съвместните индустриални паркове с държавно и общинско или с общинско участие.

(4) Министърът на икономиката:

1. изпълнява възложените с акт на Министерския съвет мерки за стимулиране;

2. предоставя безвъзмездно информация относно възможностите за създаване на индустриални паркове;

3. извършва контрол за съответствие на извършваните дейности на територията с определените в ПУП на ИП;

4. чрез Българската агенция за инвестиции изгражда и поддържа Регистъра на индустриалните паркове;

5. издава административните актове за вписване и за заличаване на индустриалните паркове от регистъра по т. 4.

(5) Когато собственик на индустриален парк е държавата и/или община, органите по ал. 2 и 3 осигуряват извършването на оценка за съответствие със законодателството в областта на държавните помощи по чл. 21 от Закона за публичните финанси при избор на оператор, който не е концесионер.

Чл. 20. (1) Извън случаите по чл. 19, ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 1, след вписване на индустриален парк в Регистъра на индустриалните паркове до заличаването му от регистъра, за парка се прилага облекчен режим на административно обслужване при изграждането и развитието на парка при условията на глава трета.

(2) Собственик на индустриален парк и инвеститор може да получава подкрепа при условията и по реда на Закона за насърчаване на инвестициите, както и чрез национални програми и чрез европейските структурни и инвестиционни фондове.

(3) Като мярка за стимулиране на индустриалните паркове общинският съвет може да:

1. определя преференциални размери на местни такси за технически и за административни услуги, свързани с дейностите, които се извършват на територията на индустриален парк, при условията на чл. 8, ал. 3 от Закона за местните данъци и такси;

2. освобождава собствениците и инвеститорите от местни такси по ред, определен с наредбата по чл. 9 от Закона за местните данъци и такси, когато таксите се отнасят за обектите на затворените мрежи на техническата инфраструктура и за общественослужващите обекти на територията на индустриалните паркове.

Раздел VIII

Регистър на индустриалните паркове

Чл. 21. (1) За индустриалните паркове, които отговарят на изискванията на този закон, се води Регистър на индустриалните паркове, който е електронен. Регистърът се поддържа от Българската агенция за инвестиции по начин, който осигурява:

1. обмен на данни, документи и информация във връзка с вписването и публикуването в регистъра по електронен път с квалифициран електронен подпис съгласно Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги;

2. публичен достъп чрез интернет до данните по ал. 2 и до документите по ал. 3 освен в случаите по т. 3;

3. защита на информация, която със закон е определена за защитена, както и на търговската или друга информация, която поради извънредни, свързани със сигурността, или по технически причини, или поради чувствителен характер изисква специално ниво на защита.

(2) В Регистъра на индустриалните паркове за всеки парк се вписват:

1. регистровият код;

2. наименованието на парка;

3. видът и типът на парка, както и видът на специализираните производствени дейности – когато паркът е тип Б, и видът на високотехнологичните дейности, за които паркът е предназначен – когато паркът е тип С;

4. данни за допустимите дейности на територията на парка;

5. данни за местонахождението (административен адрес) и за площта на парка;

6. идентификаторите на поземлените имоти на територията на парка по кадастралната карта и кадастралните регистри;

7. данни за изградената на територията на индустриалния парк техническа инфраструктура, включително относно въвеждането ѝ в експлоатация;

8. собственикът;

9. операторът;

10. дейностите по експлоатация на парка, които се извършват от оператора;

11. правата за разпореждане и управление, предоставени от собственика на оператора;

12. данни за инвеститорите – наименование на инвеститора и видът на извършваната от него производствена дейност;

13. партньорите – когато има такива, и данни за вида на предоставяните от тях услуги на територията на парка;

14. промените в обстоятелствата по т. 1-13;

15. датата на заличаване на вписването и основаниято за това.

(3) В Регистъра на индустриалните паркове се публикуват:

1. концепцията за съответния индустриален парк;

2. правилникът за цялостната организация в индустриалния парк;

3. подробният устройствен план на ИП с неговите изменения;

4. актуализациите на документите по т. 1-3;

5. заповедите на министъра на икономиката за вписване на данни и за публикуване на документи в регистъра.

Чл. 22. (1) Индустриален парк, вписан в Регистъра на индустриалните паркове, се заличава:

1. по инициатива на собственика;

2. когато с влязъл в сила акт на компетентен орган се установи, че на територията на парка се извършват дейности, които не са допустими или не съответстват на устройствените характеристики или на конкретното предназначение на територията съгласно влезлия в сила ПУП на ИП или влязло в сила негово изменение.

(2) Когато се установи, че операторът не е заявил вписването на промени или на актуализиран документ в срока по чл. 21, ал. 4, министърът на икономиката уведомява за това оператора. Ако в 30-дневен срок от уведомлението операторът не изпълни задължението си, индустриалният парк се заличава от Регистъра на индустриалните паркове.

(3) Зачичаването се извършва въз основа на заповед на министъра на икономиката в 3-дневен срок от влизането в сила на заповедта или от допускането по реда на Административнопроцесуалния кодекс на предварителното ѝ изпълнение.

(4) Заповедта по ал. 3 подлежи на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс, включително от ползвателите на индустриалния парк.

Раздел IX

Исключения

Чл. 23. Този закон не се прилага:

1. за индустриални зони, индустриални паркове, технологични паркове и други форми на консолидирана стопанска дейност, които не са вписани в Регистъра на индустриалните паркове;

2. за изграждане, функциониране и развитие на обекти в територии и поземлени имоти, които са извън границите на индустриалните паркове, вписани в Регистъра на индустриалните паркове, и са с предназначение за производствени дейности.

Глава втора

СЪЗДАВАНЕ НА ИНДУСТРИАЛЕН ПАРК

Раздел I

Предложение и решение за създаване на индустриален парк

Чл. 24. (1) Създаването на индустриален парк се инициира с предложение от:

1. министъра на икономиката пред Министерския съвет – за държавен индустриален парк и за съвместен индустриален парк с държавно и общинско участие;

2. кмета на общината пред общинския съвет – за общински индустриален парк и за съвместен индустриален парк с общинско или с държавно и общинско участие;

3. представляващия юридическото лице, съответно обединението, пред орган, определен с устава, съответно с учредителния договор, всеки от тях, наричан по-нататък „учредителен акт“ – за частен индустриален парк.

(2) Към предложението по ал. 1 се прилагат най-малко:

1. концепция за индустриалния парк;

2. бизнес план на оператора;
3. проект на задание за проектиране на ПУП на ИП или подробен устройствен план за територията на индустриалния парк;
4. проект на договор за експлоатация, освен когато собственикът е и оператор;
5. проект на правилник за цялостната организация в индустриалния парк;
6. актовете за собственост на поземлените имоти, включени в територията на индустриалния парк, или информация за актуалните идентификатори на поземлените имоти по кадастралната карта и кадастралните регистри.

(3) Органът, пред който е подадено предложението по ал. 1, приема решение за създаване на индустриален парк, което съдържа:

1. наименование на парка;
2. типа на парка, а когато той е тип Б – и вида производство, за който е предназначен;
3. площ на територията на парка;
4. актуалните идентификатори на поземлените имоти на територията на индустриалния парк по кадастралната карта и кадастралните регистри, когато е приложимо;
5. съгласие за сключване на договор за експлоатация, когато е приложимо, с посочване на наименованието и ЕИК на оператора;
6. одобряване на концепцията за индустриалния парк и на правилника за цялостната организация в индустриалния парк;
7. други условия, съобразени с изискванията на този закон.

(4) За съвместните индустриални паркове решението за създаване на индустриален парк се приема от един от органите по ал. 1 след съгласие на останалите.

(5) Решението за създаване на индустриален парк е основание за сключване на договор за експлоатация – когато е приложимо, и е условие за вписване на парка в Регистъра на индустриалните паркове.

Раздел II

Документи и договори, свързани със създаването, изграждането и функционирането на индустриален парк

Чл. 25. Концепцията за индустриален парк определя дългосрочни перспективи и цели за развитие на парка. Концепцията съдържа:

1. наименование и местонахождение на индустриалния парк;
2. собственик на индустриалния парк;
3. цел и задача за създаване на индустриалния парк и неговия тип, а когато той е тип Б – и вида производство, за който е предназначен;
4. площ на територията на парка и граници, а когато индустриалният парк се разполага в землище на две или повече населени места – и площ на структурните части, съобразно землищните граници;
5. актуалните идентификатори на поземлените имоти на територията на индустриалния парк по кадастралната карта и кадастралните регистри, когато е приложимо;
6. предложение за устройствения режим на застрояване на парка;
7. предложение за затворените мрежи на техническата инфраструктура на парка;
8. възможности за осигуряване на транспортен (пътен, железопътен, воден) достъп до парка;
9. възможности за присъединяване на парка към електропреносна и газопреносна мрежа, съответно към електроразпределителна мрежа и газоразпределителна мрежа, към водоснабдителна и канализационна мрежа, към топлопреносна мрежа, към електронна съобщителна мрежа и към други елементи или съоръжения на техническата инфраструктура;
10. дейностите по експлоатация на парка, извършвани от оператора;
11. изисквания към потребителите;
12. оценка на необходимите финансови, технически, човешки и др. ресурси, необходими за създаването и функционирането на индустриалния парк, и очакваните източници за тяхното осигуряване;
13. очаквани резултати от функционирането на индустриалния парк от гледна точка на дейността на инвеститорите;
14. друга информация, която инициаторът реши да представи.

Чл. 26. Бизнес планът на оператора съдържа:

1. анализ на средата;
2. анализ на пазара;
3. анализ на конкуренцията;
4. маркетингов план;
5. план за управление;
6. оперативен план;
7. финансов план;
8. източници на финансиране;
9. приложения.

Чл. 27. Подробният устройствен план на ИП се изработва в съответствие с изискванията на глава трета като:

1. план за регулация и застрояване (ПРЗ) при условията на чл. 108-109, чл. 110, ал. 1, т. 1, ал. 3 и 4 от ЗУТ и приложимите изисквания на чл. 112 от ЗУТ, като при необходимост ПУП на ИП може да съдържа и парцеларни планове по чл. 110, ал. 1, т. 5 от ЗУТ – когато територията на ИП е разположена в урбанизирана територия на населено място или селищно образувание или се присъединява към урбанизирана територия чрез разширяване на границите на населено място или селищно образувание, или

2. специализиран подробен устройствен план по смисъла на чл. 111, ал. 3 от ЗУТ, който е с обема и съдържанието на ПРЗ по т. 1, и парцеларни планове по чл. 110, ал. 1, т. 5 от ЗУТ за присъединяване към необходимите за парка елементи на техническата инфраструктура – когато ИП е обособен като самостоятелна урбанизирана територия и за него трябва да се осигури транспортен достъп до път, железопътна инфраструктура или воден път, както и за присъединяване на парка към приложими елементи на техническата инфраструктура по чл. 64, ал. 1 от ЗУТ;

3. специализиран подробен устройствен план, който е със съдържанието на плана по т. 2, като с ПУП на ИП територията на парка се обособява като урбанизирана територия в отделни структурни части на населени места, съобразени със съответните землищни граници – когато територията на индустриалния парк се намира в землището на две или повече населени места.

Чл. 28. (1) Договорът за експлоатация се сключва между оператора и:

1. министъра на икономиката – за държавен индустриален парк;
2. кмета на общината – за общински индустриален парк;
3. министъра на икономиката или кмет на община – в съответствие с решение на собствениците – за съвместен индустриален парк;
4. органа, който представлява юридическото лице, регистрирано като търговец – за частен индустриален парк.

(2) Договорът за експлоатация съдържа най-малко:

1. страните по договора, данни за търговската и други регистрации на оператора и лицата, които го представляват;
2. предмет на договора;
3. срок на договора;
4. данни за площта на индустриалния парк и идентификаторите на поземлените имоти на територията на парка по кадастралната карта и кадастралните регистри;
5. дейностите по експлоатация на парка, които се възлагат на оператора;
6. условията за функциониране и развитие на индустриалния парк;
7. правата и задълженията на оператора относно имуществото на собственика, включително условията за неговото застраховане;
8. финансовите взаимоотношения между страните.

(3) Договорът за експлоатация може да се изменя при условията и по реда, определени с него, като се гарантират придобитите от потребителите права.

(4) Собственикът може да не възложи всички дейности по експлоатация на оператора. В този случай част от дейностите може да се извършват директно от собственика.

Чл. 29. (1) Правилникът за цялостната организация в индустриалния парк съдържа условията и реда за:

1. проектиране и строителство на затворените мрежи на техническата инфраструктура;
2. придобиване на права върху имоти или части от имоти, разположени на територията на парка;
3. строителство на територията на парка;

4. извършване на услугите, които операторът предоставя на инвеститорите;

5. изброяване на дейностите, които са допустими на територията на парка;

6. правата и задълженията на оператора и на потребителите, включително при заличаване на индустриалния парк от Регистъра на индустриалните паркове.

(2) При определяне на правата и задълженията по ал. 1, т. 3 може да се допуснат преференции за отделни инвеститори, като условията за тяхното прилагане се посочват в правилника за цялостната организация в индустриалния парк.

Раздел III

Вписване на индустриален парк и на промени в Регистъра на индустриалните паркове

Чл. 30. (1) След сключване на договора за експлоатация, а когато операторът е и собственик на индустриалния парк – след приемане на решението за създаване на индустриалния парк, операторът подава заявление за вписване на парка в Регистъра на индустриалните паркове.

(2) Към заявлението по ал. 1 се прилага електронен образ на всеки от документите по чл. 21, ал. 3, т. 1 и 2.

(3) Заявлението по ал. 1 се подава по електронен път с квалифициран електронен подпис съгласно Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги посредством средствата, предоставени от Регистъра на индустриалните паркове.

(4) В 14-дневен срок от подаване на заявлението по ал. 1 изпълнителният директор на БАИ по реда на ал. 3:

1. предлага на министъра на икономиката да издаде заповед за вписване на индустриалния парк в Регистъра на индустриалните паркове, или

2. уведомява оператора за наличието на нередовности в заявлението, които включват:

а) несъответствие на площта на индустриалния парк с изискванията по чл. 4, ал. 3;

б) отсъствие на данни по чл. 21, ал. 2;

в) несъответствие на приложените към заявлението документи по чл. 21, ал. 3, т. 1 и 2 с изискванията на този закон;

г) подаване на заявлението от лице, което не е оператор, или

д) подаване на заявлението по ред, различен от посочения в ал. 2.

(5) Когато в срок до един месец от уведомлението по ал. 4, т. 2 операторът не е отстранил нередовностите, изпълнителният директор на БАИ по реда на ал. 3 предлага на министъра на икономиката да издаде заповед за отказ от вписване на индустриалния парк в Регистъра на индустриалните паркове. Заповед за отказ на вписване на индустриален парк в Регистъра на индустриалните паркове се издава, когато след изтичане на срока по изречение първо е налице някое от обстоятелствата по ал. 4, т. 2.

(6) Министърът на икономиката издава заповед за вписване, съответно за отказ на вписване, на индустриалния парк в Регистъра на индустриалните паркове в срок до 5 работни дни от съответното предложение на изпълнителния директор на БАИ. Заповедта се съобщава на оператора и подлежи на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

(7) Вписването на промени и публикуването на актуализирани документи се заявява в срок до 3 месеца от промяната, съответно от датата на актуализацията, като ал. 2-5 се прилагат съответно.

Глава трета

ИЗГРАЖДАНЕ НА ИНДУСТРИАЛЕН ПАРК

Чл. 31. (1) Дейности по изграждане (устройствено планиране, инвестиционно проектиране и строителство за изграждане, развитие и поддържане) на индустриален парк по този закон може да се извършват след вписване на парка в Регистъра на индустриалните паркове.

(2) Дейностите по изграждане на индустриален парк се извършват поетапно въз основа на влезли в сила административни актове, свързани с неговото изграждане, при условията и по реда на приложимите закони и на този закон, след приключване на следните административни производства (административни услуги):

1. одобряване на кадастрална карта и кадастрални регистри за територията на индустриалния парк, когато територията не е включена в кадастралната карта;

2. разрешаване изработването на ПУП на ИП, а когато това се изисква от ЗУТ и изискването е относимо за конкретен индустриален парк – и на предшестващо разрешение за изменение на общия устройствен план на общината;

3. одобряване на ПУП на ИП, а когато това се изисква от ЗУТ – и на предшестващо изменение на общия устройствен план на общината;

4. издаване на виза за проектиране за урегулиран поземлен имот на територията на индустриалния парк – в случаите, когато това се изисква с чл. 140 от ЗУТ;

5. одобряване на инвестиционен проект и издаване на разрешение за строеж за отделни строежи на територията на парка, за които това се изисква от ЗУТ;

6. разрешаване ползването/разрешаване на въвеждането в експлоатация на отделни строежи на територията на парка, за които това се изисква от ЗУТ.

(3) При извършване на дейности по изграждане на индустриален парк се прилагат условията и редът, определени с този закон, както и условията и редът за издаване на административните актове, които в съответствие със специален закон са условие за издаване на актовете по ал. 2, включително, но не само:

1. за съгласуване на актовете по ал. 2;

2. за разрешаване на промяната на предназначението поземлени имоти в горски територии и земеделски земи, включени в територията на индустриалните паркове;

3. издавани при условията и по реда на глава шеста и седма на Закона за опазване на околната среда, по Закона за биологичното разнообразие, по Закона за управление на отпадъците, по Закона за водите и другите закони за опазване на околната среда;

4. за осигуряване на безопасност и опазване на човешкото здраве и материалните ценности, издавани при условията и по реда на Закона за здравето, на Закона за културното наследство, на Закона за храните, на Закона за ветеринарномедицинската дейност, на Закона за пътищата, на Закона за движение по пътищата, на Закона за железопътния транспорт, на Закона за гражданското въздухоплаване, на Закона за електронните съобщения, на Закона за енергетиката и др. – в приложимите случаи, в зависимост от вида и устройството на индустриалния парк;

5. за предоставяне на изходни данни и други документи за признаване на права и задължения, необходими за изработване на устройствените планове и инвестиционните проекти за индустриалните паркове и за издаване на актовете по ал. 2.

(4) За издаване на административните актове по ал. 2 и 3 съответният административен орган, лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги, не може да изискват от заявителя предоставяне на информация или документи, които са налични при него или при друг орган, а ги осигурява служебно за нуждите на съответното производство.

Чл. 32. (1) При изграждане на индустриален парк административните органи, лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги, са длъжни при производствата по издаване на актовете по чл. 31, ал. 2 и 3 да осигурят извършването по електронен път чрез електронни средства, включително електронна поща, на:

1. подаването и публикуването на заявления и приложенията към тях;
2. действията по издаване на административните актове;
3. обявяването и публикуването на издадените актове;
4. публикуването на информация за влизането в сила на издадените актове.

(2) При извършване на административните производства по чл. 31, ал. 2 и 3 заявленията и приложенията към тях, за които със ЗУТ или с друг закон се изисква подписване, заверяване и/или подпечатване, се подписват с квалифициран електронен подпис, съответно се заверяват с електронен печат по смисъла на Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и Съвета от 23 юли 2014 г.

(3) Административните органи или упълномощените от тях лица подписват с квалифициран електронен подпис крайните административните актове в производствата по чл. 31, ал. 2 и 3. Когато със ЗУТ или с друг закон се изисква подписване, заверяване и/или подпечатване на влезли в сила устройствени планове и техните изменения, на одобрени инвестиционни проекти или техните изменения и/или на други строителни книжа, административните органи или упълномощените от тях лица ги подписват с квалифициран електронен подпис, съответно ги заверяват с електронен печат.

(4) Влезлите в сила, подписани с квалифициран електронен подпис, съответно заверени с електронен печат, индивидуални административни актове, устройствени планове и инвестиционни проекти и техните изменения, строителни книжа и други документи по ал. 2 и 3, се смятат за еквивалентни на хартиен документ и за оригинал, допускат се като доказателство в административни и съдебни производства и се ползват с юридическата презумпция за тяхната автентичност и цялост, при условие че не съдържат никакви динамични елементи, които могат автоматично да ги променят.

(5) Компетентен орган, който издава административни актове по чл. 31, ал. 2 и 3, не може да откаже получаване и регистриране на заявление с приложенията към него, когато те отговарят на изискванията на ал. 2.

(6) За нуждите на хартиени архиви и регистри на устройствени планове, на инвестиционни проекти и на други строителни книжа административните органи изработват за своя сметка копия в графичен и писмен вид на електронните документи по ал. 2 и 3.

(7) Административните органи, лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги, които издават административните актове по чл. 31, ал. 2 и 3:

1. съвместяват изцяло по време административните производства по издаване на акт по чл. 31, ал. 3 със съответното административно производство по издаване на акт по чл. 31, ал. 2, за който са приложими;

2. не могат да изискват като условие за издаване на съответния акт доказателства за наличието на влязъл в сила друг административен акт, който по ЗУТ е основание за издаване на акт по чл. 31, ал. 2;

3. осигуряват незабавно безплатен публичен достъп на заинтересованите лица до публикуваните заявления и документи към тях във връзка с издаваните от тях административни актове, свързани с изграждането, развитието и поддържането на индустриалните паркове, до издадените от тях административни актове и до информацията за влезлите в сила издадени от тях административни актове.

Чл. 33. (1) Производството по издаване на административните актове по чл. 31, ал. 2 и 3 започва от:

1. датата на постъпване по електронен път на заявлението и приложенията към него в електронната система на съответния компетентен орган;

2. от датата на завеждането на заявлението и приложенията към него в деловодната система на органа, когато те са предоставени в деловодството на съответния компетентен орган на електронен носител.

(2) Административните производства за издаване на административни актове по чл. 31, ал. 2 и 3 се извършват:

1. при спазване на изискванията на този закон, на ЗУТ и на съответния специален закон;

2. в срок, който е с 50 на сто по-кратък от срока, определен със ЗУТ или със съответния специален закон, освен в случаите по чл. 34, ал. 3.

(3) Когато за административните производства по издаването на актове по чл. 31, ал. 2 и 3 със ЗУТ или със съответния специален закон се предвиждат срокове за процедури за осигуряване на обществен достъп или за обществено обсъждане на документи, за тези процедури се прилагат сроковете, определени със ЗУТ или със съответния закон.

Чл. 34. (1) При установяване на непълноти и неточности в заявлението и приложенията към него заявителят се уведомява по електронен път незабавно и се определя срок за отстраняване на нередовностите. Представените допълнително документи за отстраняване на нередовностите се вписват в електронната преписка на заявлението.

(2) При необходимост от отстраняване на нередовности, които възпрепятстват издаването на акта, заявителят отстранява нередовностите, прилага справка с мотивирани по законосъобразност обосновки срещу неприетите бележки. Поправената преписка или съответната поправена част от нея се изпраща на органа по електронен път. Повторното внасяне на документи след отстраняване на нередовности в заявлението и приложенията към него се регистрира от административния орган.

(3) При повторното внасяне на документи, с които се отстраняват нередовности в заявлението и приложенията към него, при издаване на административни актове по чл. 31, ал. 2 и 3 поправената преписка се проверява и административният акт се издава в 7-дневен срок от датата на регистриране по ал. 2 на повторното внасяне на документите за отстраняване на нередовности.

(4) В сроковете по ал. 3 и по чл. 33, ал. 2, т. 2 и ал. 3 административният орган се запознава с искането за издаване на административния акт и с приложенията към него, както и с резултатите от отстраняване на бележките и възраженията, ако има такива, и издава или отказва издаването на административния акт.

(5) Органът няма право да издава немотивиран отказ или мотивиран по целесъобразност отказ за издаване на административния акт.

(6) Административните органи, лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги, които издават административните актове по чл. 31, ал. 2 и 3, уведомяват незабавно по електронен път чрез електронни средства и при условията и по реда на Административнопроцесуалния кодекс заявителя, участвалите в производството лица и/или определените със ЗУТ заинтересувани лица за публикуваните по реда на чл. 32, ал. 1 актове и информация.

Глава четвърта

ФУНКЦИОНИРАНЕ И РАЗВИТИЕ НА ИНДУСТРИАЛЕН ПАРК

Раздел I

Експлоатация и ползване на индустриален парк

Чл. 35. (1) Дейностите по експлоатация на индустриалния парк, извършвани от оператора, включват:

1. управление и поддържане на затворените мрежи на техническа инфраструктура в съответствие с техническите изисквания, определени с приложимите нормативни актове за съответните елементи на техническата инфраструктура;

2. осигуряване на административно и друго обслужване на инвеститорите относно извършваните на територията на парка дейности в съответствие с правилника за цялостната организация в индустриалния парк и със съответния договор за стопанска дейност;

3. оказване на съдействие на потребителите в индустриалния парк във връзка с административното обслужване на дейността им от страна на държавни и общински институции;

4. сключване на договорите за стопанска дейност, на договорите за партньорство и на договорите за услуги.

(2) Дейностите по експлоатация на индустриалния парк може да включват и:

1. строителство на елементи на затворените мрежи на техническата инфраструктура и дейности по изграждане на строежи за развитие на индустриалния парк;

2. сключване на договори с партньори за осигуряване на социални, административни и други обслужващи дейности и услуги на територията на индустриалния парк;

3. изграждане и поддържане на транспортния достъп и изграждане и поддържане на присъединяванията на елементи на затворената техническа инфраструктура на парка към налична външна техническа инфраструктура по чл. 64, ал. 1 от ЗУТ – когато е приложимо;

4. сключване на договор за обслужване с лица, притежаващи документ за извършване на дейности с отпадъци по чл. 35 от Закона за управление на отпадъците, за събиране и транспортиране на отпадъците, генерирани на територията на ИП, до съответните съоръжения и инсталации;

5. изграждане и поддържането на производствени и други сгради и съоръжения на територията на индустриалния парк;

6. други дейности - по преценка на собственика.

Чл. 36. (1) При условията и по реда на Закона за енергетиката, съответно на Закона за водите и на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги, и при отсъствие на партньор, който предоставя комунални услуги, чрез елементи на затворените мрежи на техническата инфраструктура операторът може да изпълнява функциите на:

1. оператор на затворена електроразпределителна мрежи и/или на оператор на затворена газоразпределителна мрежа по смисъла на Закона за енергетиката;

2. ВиК оператор по смисъла на чл. 198о, ал. 6 от Закона за водите и чл. 2, ал. 3 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги на водоснабдителните и канализационните системи и съоръжения от затворените мрежи на техническата инфраструктура.

(2) Обстоятелството, че операторът ще изпълнява функциите по ал. 1, се посочва в договора за експлоатация. В тези случаи, ако операторът не е собственик, в полза на оператора се учредяват вещни права върху елементите на затворените мрежи на техническата инфраструктура, необходими за издаване на съответната лицензия по ал. 1, т. 1.

Чл. 37. Производствената дейност и дейностите, извършвани от партньорите на територията на индустриалния парк, се извършват при условията и по реда на правилника за цялостната организация в индустриалния парк и на съответния договор.

Раздел II

Развитие на индустриален парк

Чл. 38. Индустриален парк може да се развива относно извършваните на неговата територия производствени, спомагателни и общественообслужващи дейности чрез:

1. разширяване на територията на парка;
2. реструктуриране на парка;
3. преустройство на строежите на територията на парка.

Чл. 39. Разширяване на територията на индустриален парк може да се извършва чрез изменение на ПУП на ИП с цел развитие на производствените дейности, увеличаване на обема и качеството на общественообслужващите дейности или увеличаване на възможностите на уличната мрежа на територията на индустриалния парк или на капацитета и качеството на другите затворени мрежи на техническата инфраструктура.

Чл. 40. Реструктурирането на индустриален парк може да се извършва с цел развитие на производствените дейности и за увеличаване на обема и качеството на общественообслужващите дейности или на затворените мрежи на техническата инфраструктура чрез изменение на ПУП на ИП относно начина и характера на застрояването на отделни урегулирани поземлени имоти или на правилата и нормативите към ПУП на ИП, в т. ч. чрез:

1. образуване на нови и разделяне или обединяване на съществуващи урегулирани поземлени имоти;
2. промяна на съществуващо застрояване на един или повече урегулирани поземлени имоти за изграждане на нови сгради и съоръжения за производствени и спомагателни дейности, за общественообслужващи дейности, както и за друго предназначение, което е свързано с експлоатацията и обслужването на индустриалния парк.

Чл. 41. Преустройство на строежите на територията на индустриален парк може да се осъществява чрез изграждане на нови, реконструкция, пристрояване, надстрояване и основни ремонти на сгради и съоръжения, включително чрез основно обновяване по смисъла на § 5, т. 66 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ и чрез преустройство и промяна на предназначението на сгради и на строителни и технологични инсталации и съоръжения на територията на парка, в съответствие с основните изисквания към строежите по чл. 169, ал. 1 и 3 на ЗУТ.

Чл. 42. Дейностите по чл. 38 за развитие на индустриален парк се извършват въз основа на административни актове, издадени след приключване на приложимите за всяка дейност административни производства по чл. 31, ал. 2, при условията, по реда и в сроковете по глава трета.

ДОПЪЛНИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 1. По смисъла на този закон:

1. „Производствена дейност“ е дейност за създаване на продукт чрез механично, физично или химично преобразуване (обработка или преработка) на суровини и материали с цел последваща реализация, както и дейността по разработване, проектиране, изграждане и изпитване на нови стоки, материали, технологии за производство и индустриални системи и други обекти на индустриалната собственост, както и за усъвършенстване на съществуващи продукти и технологии (развойна дейност), която се извършва чрез производствени сгради, инсталации и/или съоръжения върху определените с общ устройствен план производствено-складови територии и/или върху определените с подробен устройствен план поземлени имоти за производствени и складови дейности. Производствена дейност е и дейността по производство на електрическа енергия, както и складовата дейност.

2. „Сходни производствени дейности“ са дейности, за извършването на които се прилагат еднакви или сходни изисквания относно инфраструктурна обеспеченост и опазване на околната среда.

3. „Чувствителна информация“ е информацията, която представлява търговска тайна или друга информация, която поради извънредни, свързани със сигурността, или по технически причини, или поради чувствителен характер изисква специално ниво на защита.

§ 2. Заявителят по този закон има правата на възложител по ЗУТ.

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 3. В срок до 6 месеца от влизането в сила на закона изпълнителният директор на БАИ създава Регистъра на индустриалните паркове в съответствие с чл. 21, ал. 1.

§ 4. (1) Дейността на създадените към датата на влизане в сила на закона индустриални зони, технологични паркове и други образувания, в които се извършват дейности, предвидени с този закон, може да се приведе в съответствие със закона чрез вписване в Регистъра на индустриалните паркове.

(2) За образуванията по ал. 1, дейността на които е приведена в съответствие със закона, не се прилагат разпоредбите на чл. 4, ал. 2, т. 2, чл. 5, ал. 3, чл. 10, чл. 13, ал. 1 и чл. 16, ал. 1, като:

1. площта не може да бъде по-малка от 200 дка;
2. придобитите към датата на подаване на заявлението за вписване права върху имоти на територията на образуванието, включително върху елементи на външна (улична и дворна) техническа инфраструктура по чл. 64, ал. 1 от ЗУТ, се запазват;
3. забраната в територията на индустриален парк да се включват поземлени имоти, които са предмет на съдебни спорове относно вещни права, не се прилага за съдебни спорове за неизпълнени инвестиционни проекти, сертифицирани по реда на Закона за насърчаване на инвестициите;
4. инвеститорът и операторът не сключват договор за стопанска дейност, когато правата и задълженията на инвеститор и собственик на индустриалния парк са уредени в договора за покупко-продажба/за други вещни права върху имота, придобит от инвеститора.

(3) За вписване на образувание по ал. 1 операторът представя данните по чл. 21, ал. 2, документите по чл. 22, ал. 3 и документ, който удостоверява съгласието на:

1. заварените потребители – с правилника за цялостната организация в индустриалния парк, и
2. инвеститорите, притежаващи право на собственост върху поземлени имоти, заемащи не по-малко от територията на образуванието – с избрания от собственика оператор, ако има такъв.

§ 5. В Закона за автомобилните превози (обн., ДВ, бр. 82 от 1999 г.; изм. и доп., бр. 11 и 45 от 2002 г., бр. 99 от 2003 г., бр. 70 от 2004 г., бр. 88, 92, 95, 102, 103 и 105 от 2005 г., бр. 30, 85, 92 и 102 от 2006 г., бр. 42, 80 и 109 от 2007 г., бр. 102 от 2008 г., бр. 93 от 2009 г., бр. 41 от 2010 г., бр. 17 от 2011 г., бр. 38, 50, 60, 99 и 103 от 2012 г., бр. 15, 23, 66 и 109 от 2013 г., бр. 11, 60, 98 и 107 от 2014 г., бр. 14, 60, 81 и 100 от 2015 г., бр. 32, 58 и 59 от 2016 г., бр. 9 и 93 от 2017 г., бр. 62, 80 и 105 от 2018 г. и бр. 60 от 2020 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 17, ал. 8 думите „една икономическа агломерация“ се заменят с „един индустриален парк или на една бизнес зона“.

2. В § 1 т. 48 се отменя.

§ 6. В Закона за държавната собственост (обн., ДВ, бр. 44 от 1996 г.; изм. и доп., бр. 104 от 1996 г., бр. 55, 61 и 117 от 1997 г., бр. 93 и 124 от 1998 г., бр. 67 от 1999 г., бр. 9, 12, 26 и 57 от 2000 г., бр. 1 от 2001 г.; Решение № 7 от 2001 г. на Конституционния съд - бр. 38 от 2001 г.; изм. и доп., бр. 45 от 2002 г., бр. 63 от 2003 г., бр. 24 и 93 от 2004 г., бр. 32 от 2005 г., бр. 17, 30, 36, 64 и 105 от 2006 г., бр. 41, 59, 92 и 113 от 2007 г., бр. 52 и 54 от 2008 г., бр. 10, 17, 19, 33 и 41 от 2009 г., бр. 18 и 87 от 2010 г., бр. 19 и 47 от 2011 г., бр. 45, 82 и 99 от 2012 г., бр. 27 от 2013 г.; Решение № 6 от 2013 г. на Конституционния съд - бр. 65 от 2013 г.; изм. и доп., бр. 66 и 109 от 2013 г., бр. 40, 98 и 105 от 2014 г., бр. 52, 60 и 61 от 2015 г., бр. 81 от 2016 г., бр. 13, 58 и 96 от 2017 г., бр. 21, 64, 77 и 90 от 2018 г., бр. 25, 44, 60, 61, 79 и 94 от 2019 г.; Решение № 9 от 2019 г. на Конституционния съд - бр. 98 от 2019 г.; изм. и доп., бр. 28, 34 и 44 от 2020 г.), се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 54, ал. 3 след думите „или за приоритетен инвестиционен проект“ се поставя запетая и се добавя „и в случаите, когато имотите са включени в територията на индустриален парк, регистриран по Закона за индустриалните паркове“.

2. В § 1 от Допълнителните разпоредби думите „индустриални зони или технологични паркове“ се заменят с „индустриални зони, технологични паркове или индустриални паркове по Закона за индустриалните паркове“.

§ 7. В Закона за енергетиката (обн., ДВ, бр. 107 от 2003 г.; изм. и доп., бр. 18 от 2004 г., бр. 18 и 95 от 2005 г., бр. 30, 65 и 74 от 2006 г., бр. 49, 55 и 59 от 2007 г., бр. 36, 43 и 98 от 2008 г., бр. 35, 41, 42, 82 и 103 от 2009 г., бр. 54 и 97 от 2010 г., бр. 35 и 47 от 2011 г., бр. 38, 54 и 82 от 2012 г., бр. 15, 20, 23, 59, 66 и 2013 г., бр. 98 от 2014 г., бр. 14, 17, 35, 48 и 56 от 2015 г., бр. 42, 47 и 105 от 2016 г., бр. 51, 58, 102 и 103 от 2017 г., бр. 7, 38, 57, 64, 77, 83, 91 и 103 от 2018 г., бр. 17, 41 и 79 от 2019 г. и бр. 25, 38 и 57 от 2020 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 30 се създават ал. 7-12:

„(7) Цените за достъп и/или за пренос през затворена електроразпределителна/газоразпределителна мрежа не подлежат на утвърждаване от Комисията преди тяхното прилагане от съответния оператор на затворена електроразпределителна/газоразпределителна мрежа.

(8) Операторът на затворена електроразпределителна мрежа прилага цени за достъп и/или за пренос през тази мрежа, които не са по-

високи от цените за достъп и/или пренос през електроразпределителната мрежа на оператора, от чиято лицензионна територия е изключена територията на индустриалния парк при издаването на лицензия за дейността „разпределение на електрическа енергия в затворена електроразпределителна мрежа“ за този парк.

(9) Операторът на затворена газоразпределителна мрежа прилага цени за достъп и/или за пренос през тази мрежа, които не са по-високи от цените за достъп и/или пренос през газоразпределителната мрежа на оператора, от чиято лицензионна територия е изключена територията на индустриалния парк при издаването на лицензия за дейността „разпределение на природен газ в затворена газоразпределителна мрежа“ за този парк.

(10) В случай че при издаването на лицензия за дейността „разпределение на природен газ в затворена газоразпределителна мрежа“ за индустриален парк, територията на този парк не е изключена от територията на издадена лицензия за дейността „разпределение на природен газ“, както и в случай че затворена газоразпределителна мрежа не е присъединена към друга мрежа, операторът на затворената газоразпределителна мрежа прилага цени за достъп и/или за пренос през тази мрежа, които не са по-високи от най-високите цени за достъп и/или за пренос през мрежа, на която и да е лицензионна територия.

(11) Всеки потребител на затворена електроразпределителна/газоразпределителна мрежа може да поиска от Комисията да преразгледа цените за достъп и/или за пренос, които съответният оператор на затворена електроразпределителна/газоразпределителна мрежа прилага, и да утвърди цени на този оператор за определен срок.

(12) След изтичането на срока по ал. 11 операторът на затворената електроразпределителна/газоразпределителна мрежа прилага правилата по ал. 7-10.“

2. В чл. 39:

а) в ал. 1 се създава т. 3а:

„3а. разпределение на електрическа енергия или природен газ в затворена електроразпределителна или затворена газоразпределителна мрежа;”

б) в ал. 5 се създава т. 4а:

„4а. разпределение на електрическа енергия в затворена електроразпределителна мрежа;”.

3. В чл. 43 се създават ал. 13 и 14:

„(13) За територията на индустриален парк, когато дейностите или производственият процес на ползвателите на тази мрежа са интегрирани поради определени технически причини или по причини, свързани с безопасността, или когато разпределението на електрическа енергия или природен газ се осъществява основно за собственика, оператора на мрежата или за свързани с тях предприятия, се издава лицензия за:

1. разпределение на електрическа енергия в затворена електроразпределителна мрежа;
2. разпределение на природен газ в затворена газоразпределителна мрежа.

(14) Лицензия за разпределение на електрическа енергия в затворена електроразпределителна мрежа и лицензия за разпределение на природен газ в затворена газоразпределителна мрежа се издават по преценка на комисията при условията и по реда на наредбата по чл. 60."

4. В чл. 44 се създава ал. 5:

„(5) На едно и също лице може да бъде издадена лицензия за разпределение на електрическа енергия в затворена електроразпределителна мрежа и лицензия за разпределение на природен газ в затворена газоразпределителна мрежа.“

5. Създава се чл. 51а:

„Чл. 51а. (1) Комисията по своя инициатива открива производство за изменение на издадена лицензия за разпределение на електрическа енергия, съответно за разпределение на природен газ, в чиято обособена територия се намира индустриалният парк, за територията на който е подадено заявление за издаване на лицензия за разпределение на електрическа енергия в затворена електроразпределителна мрежа, съответно на лицензия за разпределение на природен газ в затворена газоразпределителна мрежа.

(2) Комисията уведомява писмено лицензианта за откриване на производството по ал. 1 за изменение на лицензията за разпределение на електрическа енергия или на природен газ.

(3) Комисията изменя съществуваща лицензия за разпределение на електрическа енергия, съответно съществуваща лицензия за разпределение на природен газ, като от нейната територия изключва територията на индустриалния парк, за чиято територия е подадено заявление за издаване на лицензия за разпределение на електрическа енергия в затворена електроразпределителна мрежа, съответно на лицензия за разпределение на

природен газ в затворена газоразпределителна мрежа, ако лицето, което е подало съответното заявление, отговаря на условията за осъществяване на дейността.

(4) Комисията се произнася с едно решение по производство по ал. 1 и по подаденото заявление за издаване на лицензия за разпределение на електрическа енергия в затворена електроразпределителна мрежа, съответно по производство по ал. 1 и по подаденото заявление за издаване на лицензия за разпределение на природен газ в затворена газоразпределителна мрежа, за същия индустриален парк.

(5) В случай че индустриалният парк, за чиято територия е подадено заявление за издаване на лицензия за разпределение на електрическа енергия в затворена електроразпределителна мрежа, съответно заявление за разпределение на природен газ в затворена газоразпределителна мрежа, не отговаря на условията по чл. 43, ал. 13 и/или лицето, което е подало заявление за издаване на такива лицензии, не отговаря на условията по чл. 40, комисията отказва да издаде лицензии и прекратява откритото производство по ал. 1.“

6. В чл. 83, ал. 1, т. 5 след думите „оператора на електроразпределителната мрежа“ се поставя запетая и се добавя „оператора на затворена електроразпределителна мрежа“.

7. Създава се чл. 88а:

„Чл. 88а. (1) Разпределението на електрическа енергия и експлоатацията на затворените електроразпределителни мрежи се осъществяват от оператори на затворени електроразпределителни мрежи, лицензирани за извършване на разпределение на електрическа енергия в затворена електроразпределителна мрежа.

(2) Операторът на затворена електроразпределителна мрежа има правата и задълженията на оператор на електроразпределителна мрежа с изключение на тези по чл. 90 и чл. 104а, ал. 3.

(3) Операторът на затворена електроразпределителна мрежа няма право да извършва разпределение на електрическа енергия за снабдяване на битови клиенти, освен при несистемно ползване на мрежата от малък брой битови клиенти, които работят по трудово или друго правоотношение за ползвател на затворената електроразпределителна мрежа и се намират на територията на индустриалния парк.

(4) Експлоатацията на затворените разпределителни мрежи се осъществява съгласно правилата по чл. 83, ал. 1, т. 5.

(5) Затворените разпределителни мрежи се считат за разпределителни мрежи.”

8. В чл. 92 се създава т. 6а:

„6а. оператор на затворена електроразпределителна мрежа;“.

9. В чл. 100, ал. 1 след думата „електропреносната“ съюзът „и“ се заменя със запетая, а след думата „електроразпределителните“ се добавя „и затворените електроразпределителни“.

10. В чл. 101, ал. 2 след думите „електроразпределителните мрежи“ се добавя „и операторите на затворените електроразпределителни мрежи“.

11. В чл. 104:

а) в ал. 1 след думата „електроразпределителната“ се добавя „или затворената електроразпределителна“;

б) в ал. 2 след думите „електроразпределителни мрежи“ се добавя „и затворените електроразпределителни мрежи“.

12. В чл. 116а, ал. 1 се създава изречение второ:

„Операторът на електропреносната мрежа, съответно операторът на електроразпределителна мрежа, е длъжен да присъедини обекти на оператор на затворена електроразпределителна мрежа.“

13. В чл. 120, ал. 1 след думите „електропреносната“ се поставя запетая и думите „мрежа или на оператора на“ се заличават, а след думата „електроразпределителна“ се добавя „или затворена електроразпределителна“.

14. В чл. 169:

а) досегашният текст става ал. 1;

б) създава се ал. 2:

„(2) Разпределението на природен газ и експлоатацията на затворените газоразпределителни мрежи се осъществяват от операторите на затворени газоразпределителни мрежи, получили лицензия по чл. 39, ал. 1, т. 3а.“

15. В чл. 171 ал. 2 се изменя така:

„(2) Експлоатацията на газоразпределителни мрежи се осъществява съгласно правила за управление на газоразпределителни мрежи, които включват и правила за управление на затворени газоразпределителни мрежи, приети от комисията по предложение на операторите на газоразпределителни мрежи и на операторите на затворени газоразпределителни мрежи.“

16. Създава се чл. 171а:

„Чл. 171а. (1) Операторът на затворена газоразпределителна мрежа има правата и задълженията на оператор на газоразпределителна мрежа с изключение на тези по чл. 183б.

(2) Операторът на затворена газоразпределителна мрежа няма право да извършва разпределение на природен газ за снабдяване на битови клиенти, освен при несистемно ползване на мрежата от малък брой битови клиенти, които работят по трудово или друго правоотношение за ползвател на затворената газоразпределителната мрежа и се намират на територията на индустриалния парк.

(3) Затворените газоразпределителни мрежи се считат за газоразпределителни мрежи.“

17. В чл. 174 след думата „газопреносна“ съюзът „и“ се заменя със запетая, а след думата „газоразпределителни“ се добавя „и затворени газоразпределителни“.

18. В чл. 175, ал. 1 се създава т. 6а:

„6а. оператори на затворени газоразпределителни мрежи;“.

19. В чл. 180, ал. 1 след думата „газоразпределителна“ се добавя „и затворена газоразпределителна“.

20. В чл. 185:

а) в ал. 2 след думите „газоразпределителна мрежа“ се поставя запетая и се добавя „както и на всяка затворена газоразпределителна мрежа“;

б) в ал. 3 след думите „газоразпределителните мрежи“ се поставя запетая и се добавя „затворените газоразпределителни мрежи“.

21. В чл. 192 думите „газопреносни и газоразпределителни мрежи“ се заменят с „газопреносни, газоразпределителни и затворени газоразпределителни мрежи“.

22. В чл. 195:

а) създава се нова ал. 3:

„(3) Измерването на количеството природен газ за клиентите, присъединени към затворените газоразпределителни мрежи, се извършва със средства за търговско измерване - собственост на операторите на затворените газоразпределителни мрежи.“;

б) досегашните ал. 3, 4 и 5 стават съответно ал. 4, 5 и 6.

23. В чл. 197, ал. 1 след думата „газоразпределителните“ се добавя „и затворените газоразпределителни“.

24. Създава се чл. 197а:

„Чл. 197а. (1) Операторът на газопреносната мрежа, съответно операторът на газоразпределителна мрежа, е длъжен да присъедини затворена газоразпределителна мрежа.

(2) Операторът на затворена газоразпределителна мрежа е длъжен да присъединява обекти на клиенти на природен газ, като в никакъв случай не може да отказва присъединяване.“

25. В чл. 199, ал. 1 след думата „клиенти“ се поставя запетая и се добавя „обектите на оператори на затворени газоразпределителни мрежи“.

26. В § 1 от Допълнителните разпоредби:

а) създават се т. 24д и 24е:

„24д. „Затворена електроразпределителна мрежа“ е мрежа, която служи за разпределение на електрическа енергия на територията на индустриален парк, когато дейностите или производственият процес на ползвателите на тази мрежа са интегрирани поради определени технически причини или по причини, свързани с безопасността, или когато разпределението на електрическа енергия се осъществява основно за собственика, за оператора на мрежата или за свързани с тях предприятия на територията на индустриалния парк.

24е. „Затворена газоразпределителна мрежа“ е мрежа, която служи за разпределение на природен газ на територията на индустриален парк, когато дейностите или производственият процес на ползвателите на тази мрежа са интегрирани поради определени технически причини или по причини, свързани с безопасността, или когато разпределението на природен газ се осъществява основно за собственика, за оператора на мрежата или за свързани с тях предприятия на територията на индустриалния парк.“;

б) създава се т. 26б:

„26б. „Индустриален парк“ е индустриален парк, вписан в Регистъра на индустриалните паркове.“;

в) в т. 34б:

аа) в буква „а“ след думите „лице — оператор на електроразпределителна мрежа“ се добавя „включително и на затворена електроразпределителна мрежа“ и се поставя запетая;

бб) в буква „б“ след думите „лице – оператор на газоразпределителна мрежа“ се добавя „включително и на затворена газоразпределителна мрежа“ и се поставя запетая.

§ 8. Подзаконовите нормативни актове и общите административни актове по прилагането на Закона за енергетиката се привеждат в съответствие с разпоредбите на § 7 в шестмесечен срок от влизането му в сила.

§ 9. В Закона за защитените територии (обн., ДВ, бр. 133 от 1998 г.; изм. и доп., бр. 98 от 1999 г., бр. 28, 48 и 78 от 2000 г., бр. 23, 77 и 91 от 2002 г., бр. 28 и 94 от 2005 г., бр. 30 и 65 от 2006 г., бр. 24 и 62 от 2007 г., бр. 36 и 43 от 2008 г., бр. 19, 80 и 103 от 2009 г., бр. 19 от 2011 г., бр. 38, 27 и 66 от 2013 г., бр. 98 от 2014 г., бр. 61 от 2015 г., бр. 58 и 96 от 2017 г., бр. 77 от 2018 г. и бр. 1 от 2019 г.), в § 1, т. 4 от Допълнителните разпоредби думите „промишлени зони“ се заменят със „индустриални паркове“.

§ 10. В Закона за насърчаване на инвестициите (обн., ДВ, бр. 97 от 1997 г.; попр., бр. 99 от 1997 г.; изм. и доп., бр. 29 от 1998 г., бр. 153 от 1998 г., бр. 110 от 1999 г., бр. 28 от 2002 г., бр. 37 от 2004 г.; попр., бр. 40 от 2004 г.; изм. и доп., бр. 34, 59, 65, 80, 82 и 86 от 2006 г., бр. 42 и 53 от 2007 г., бр. 69 от 2008 г., бр. 41, и 82 от 2009 г., бр. 18, 88 и 100 от 2010 г., бр. 38, 45 и 82 от 2012 г., бр. 15, 16 и 66 от 2013 г., бр. 98 от 2014 г., бр. 14, 32 и 61 от 2015 г., бр. 85 и 96 от 2017 г., бр. 20 от 2018 г., бр. 44 от 2019 г. и бр. 21 от 2020 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 2 т. 8 се отменя.

2. В чл. 10, ал. 2, т. 9 думите „зони или технологични паркове с необходимата техническа инфраструктура за привличане на инвестиции за“ се заменят с „паркове, вписани в Регистъра на индустриалните паркове“ и след тях се поставя запетая.

3. В чл. 11б, т. 7, буква „б“ думите „терени и индустриални зони“ се заменят със „свободни терени за индустриални паркове, индустриални зони и технологични паркове“.

4. В чл. 14, ал. 3, изречение трето, думата „технологични“ се заменя с „индустриални“.

5. В чл. 22а, ал. 7 накрая се поставя запетая и се добавя „освен за инвестиционен проект, предвиждащ изграждане на индустриален парк“.

6. В чл. 22б ал. 1 се изменя така:

„(1) По предложение на министъра на икономиката Министерският съвет може да отпуска средства за финансово подпомагане изграждането на елементи на техническата инфраструктура - публична общинска или държавна собственост, от най-близо изградения елемент на инфраструктурата до границите на:

1. имота за осъществяване на инвестиция от клас "А";
2. индустриален парк, вписан в Регистъра на индустриалните паркове.“

7. В чл. 22е:

а) в ал. 1, т. 3 накрая се добавя „или изграждане на индустриални паркове, вписани в Регистъра на индустриалните паркове“;

б) алинея 4 се изменя така:

„(4) Предложението по ал. 3 се внася в Министерския съвет въз основа на постъпило писмено искане от инвеститор с инвестиционен проект по ал. 1, т. 1-3, както и от заинтересовани органи на териториалната изпълнителна власт и на местното самоуправление по местонахождение на инвестицията. В случаите по ал. 1, т. 3, когато индустриалният парк е предназначен за привличане на инвестиции в научни изследвания и/или образование, и/или информационни технологии, включително иновационни дейности за технологично обновяване на производствени продукти и технологии – предложението се внася и въз основа на писмено искане от висше училище или друга академична организация.“

8. В Допълнителните разпоредби:

а) в § 1:

аа) точка 12 се изменя така:

„12. Индустриален парк“ е индустриален парк, вписан в Регистъра на индустриалните паркове по Закона за индустриалните паркове.“;

бб) точка 13 се отменя;

б) параграф 1а се отменя.

§ 11. В Закона за опазване на околната среда (обн., ДВ, бр. 91 от 2002 г.; попр., бр. 98 от 2002 г.; изм. и доп., бр. 86 от 2003 г., бр. 70 от 2004 г., бр. 74 от 2005 г., бр. 77, 88, 95 и 105 от 2005 г., бр. 30, 65, 82, 99, 102 и 105 от 2006 г., бр. 31, 41 и 89 от 2007 г., бр. 36, 52 и 105 от 2008 г., бр. 12, 32, 19, 35, 47, 82, 93 и 103 от 2009 г., бр. 46 и 61 от 2010 г., бр. 35 и 42 от 2011 г., бр. 32, 38, 53 и 82 от 2012 г., бр. 15, 27 и 66 от 2013 г., бр. 22 и 98 от 2014 г., бр. 62, 95, 96 и 101 от 2015 г., бр. 81 от 2016 г., бр. 12, 58 и 76 от 2017 г., бр. 96, 53, 77

и 98 от 2018 г., бр. 1, 17 и 24 от 2019 г.; Решение № 5 на Конституционния съд от 2019 г. - бр. 36 от 2019 г.; изм. и доп., бр. 79, 81 и 101 от 2019 г. и бр. 21 и 54 от 2020 г.), в приложение № 2 към чл. 93, ал. 1, т. 1 и 2, т. 10 буква „а“ се изменя така:

„а) за изграждане на индустриални паркове;“.

§ 12. В Закона за устройство на територията (обн., ДВ, бр. 1 от 2001 г.; изм. и доп., бр. 41 и 111 от 2001 г., бр. 43 от 2002 г., бр. 20, 65 и 107 от 2003 г., бр. 36 и 65 от 2004 г., бр. 28, 76, 77, 88, 94, 95, 103 и 105 от 2005 г., бр. 29, 30, 34, 37, 65, 76, 79, 82, 106 и 108 от 2006 г., бр. 41, 53 и 61 от 2007 г., бр. 33, 43, 54, 69, 98 и 102 от 2008 г., бр. 6, 17, 19, 80, 92 и 93 от 2009 г., бр. 15, 41, 50, 54 и 87 от 2010 г., бр. 19, 35, 54 и 80 от 2011 г., бр. 29, 32, 38, 45, 47, 53, 77, 82 и 99 от 2012 г., бр. 15, 24, 27, 28, 66 и 109 от 2013 г., бр. 49, 53, 98 и 105 от 2014 г., бр. 35, 61, 62, 79 и 101 от 2015 г., бр. 15 и 51 от 2016 г., бр. 13, 63, 92, 96 и 103 от 2017 г., бр. 21, 28, 55 и 108 от 2018 г., бр. 1, 24, 25, 41, 44, 62 и 101 от 2019 г. и бр. 17, 21, 60 и 62 от 2020 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 7, ал. 1 думите „(населени места и селищни образувания)“ се заменят с „(населени места, селищни образувания и индустриални паркове извън границите на населените места и селищните образувания)“.

2. В чл. 69 след думите „курортни зони“ се поставя запетая и се добавя „индустриални паркове“.

3. В чл. 111 се създава ал. 3:

„(3) За индустриален парк, който е извън границите на населените места и селищните образувания, се разработва специализиран подробен устройствен план на индустриалния парк в съответствие със Закона за индустриалните паркове, когато паркът е вписан в Регистъра на индустриалните паркове по същия закон.“

4. В чл. 205, т. 6 след думите „за изграждане на“ се добавя „индустриални паркове по Закона за индустриалните паркове“ и се поставя запетая.

§ 13. В Закона за опазване на земеделските земи (обн., ДВ, бр. 35 от 1996 г.; изм. и доп., бр. 14 и 26 от 2000 г., бр. 28 от 2001 г., бр. 112 от 2003 г., бр. 18, 29 и 30 от 2006 г., бр. 13 и 64 от 2007 г., бр. 36 и 43 от 2008 г., бр. 10 и 103 от 2009 г., бр. 87 от 2010 г., бр. 19 и 39 от 2011 г., бр. 22, 38 и 91 от 2012 г., бр. 27 и 66 от 2013 г., бр. 98 от 2014 г., бр. 14, 61 и 100 от 2015 г., бр. 61 от 2016 г., бр. 58 и 96 от 2017 г. и бр. 17, 77 и 83 от 2018 г.) се правят следните допълнения:

1. В чл. 17а, ал. 3 след думите „в случаите на“ се добавя „изграждане на индустриални паркове по Закона за индустриалните паркове и“.

2. В чл. 23 се създава ал. 6:

„(6) Алинея 1 не се прилага при изграждане на индустриални паркове по Закона за индустриалните паркове.“

§ 14. В Закона за горите (обн., ДВ, бр. 19 от 2011 г.; изм. и доп., бр. 43 от 2011 г., бр. 38, 60, 82 и 102 от 2012 г., бр. 15, 27, 66 и 109 от 2013 г., бр. 28, 53, 61 и 98 от 2014 г., бр. 60, 79 и 100 от 2015 г., бр. 13, 15, 57, 61 и 95 от 2016 г., бр. 13, 58 и 103 от 2017 г., бр. 17, 77 и 83 от 2018 г., бр. 1 и 17 от 2019 г. и бр. 21 от 2020 г.), в чл. 73, ал. 1, т. 5 след думите „както и“ се добавя „изграждане на индустриални паркове по смисъла на Закона за индустриалните паркове и“.

Законът е приет от 44-ото Народно събрание на
2020 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ:**

(Цвета Караянчева)

М О Т И В И

към проекта на Закон за индустриалните паркове

I. ПРИЧИНИ ЗА ПРИЕМАНЕТО НА ЗАКОН ЗА ИНДУСТРИАЛНИТЕ ПАРКОВЕ

През последните години е налице съществена промяна в разбирането за индустриалната политика и съответстващите му тенденции. От подход, насочен към големи предприятия и сектори, енергийна зависимост и висока трудоемкост, фокусът днес се насочва към хоризонталните политики и междусекторни подходи, които променят бизнес средата, насърчават малките и средни предприятия, с акцент върху използването на енергийно ефективни и екологосъобразни технологии, както и подкрепят интелигентната специализация на всяка национална икономика. Като ключов елемент на съвременната индустриална практика се очертава планиране, обособяване и райониране на територии с цел индустриално развитие, наричани индустриален парк, икономическа зона, логистичен парк, бизнес парк, бизнес инкубатор, високотехнологичен парк, промишлена зона и др. За разлика от редица европейски държави в България няма поставена нормативна и методологическа основа за реализация на индустриалните политики и особено за развитие на техния ключов инструмент - индустриалните зони и технологични паркове, дефинирани в Закона за насърчаване на инвестициите (ЗНИ). За целите на ЗНИ легалните определения на индустриална зона и технологичен парк акцентират на устройствения статут и предназначението на териториите със съответните наименования. Това е така, защото целта на ЗНИ е да стимулира инвестициите. За да се осигури подкрепа на индустриалното развитие от страна на държавата, е необходимо да се насърчи изграждането на атрактивна среда за реализация на привлечените инвестиции и да се легитимират широк кръг от съпътстващи действия в тази посока. Обособяването на територии с цел привличане и реализация на индустриални капитали и превръщането на тези територии в инструменти за повишаване конкурентоспособността на икономиката е достатъчно всеобхватна и широкоаспектна област, която не попада в обхвата на съществуващите нормативни актове с ранг на закон. Налице са правни предпоставки и икономическа целесъобразност обществените отношения в посочената област да се уредят с нов закон, който да регламентира не само устройствени, но и технически, и организационни условия за създаването, изграждането, функционирането и развитието на посочените обособени територии. Налице е необходимост и от създаване на терминологична яснота,

поради което се прие обособените територии – предмет на този закон, да се наименуват „индустриални паркове“, а законът, който да уреди техния статут – Закон за индустриалните паркове.

II. СТРУКТУРА НА ПРОЕКТА НА ЗАКОН ЗА ИНДУСТРИАЛНИТЕ ПАРКОВЕ (ЗАКОНОПРОЕКТА)

Законопроектът се състои от 4 глави:

- Основни положения;
- Създаване на индустриален парк;
- Изграждане на индустриален парк;
- Функциониране и развитие на индустриален парк.

Законопроектът е изчерпателен и в необходимата пълнота урежда обществените отношения, които подлежат на трайна уредба, както и в достатъчна степен – правилата за тяхното прилагане. В тази връзка е преценено, че не е налице необходимост от издаването на правилник за прилагане на закона.

Законопроектът е със структура и съдържание, които уреждат обществените отношения, свързани с индустриалните паркове, в естествената последователност на етапите – създаване, изграждане, функциониране и развитие на индустриален парк.

Законопроектът изменя законите, съдържащи разпоредби, свързани с индустриални зони, технологични паркове, бизнес зони и др., които имат признаците на индустриален парк по смисъла на законопроекта, като измененията се отнасят до:

- отмяна на разпоредбите, които попадат в обхвата на новия Закон за индустриалните паркове;
- терминологично уеднаквяване на текстовете, които уреждат изисквания, свързани със статута на технологичните паркове, с понятията от новия Закон за индустриалните паркове;
- създаване на предпоставки за изпълнение на новия Закон за индустриалните паркове.

С преходна разпоредба е уреден статутът на заварените индустриални зони, технологични паркове и др. подобни образувания, като е предоставена възможност същите да продължат дейността си по досегашния ред или да я съобразят с изискванията на Закона за индустриалните паркове.

III. ЦЕЛИ НА ЗАКОНОПРОЕКТА

В средносрочен и дългосрочен план целите на България за постигане на конкурентоспособна икономика са в приоритетна степен свързани с развитието на индустрията. Създаването на предпоставки за създаване и развитие на индустриална база, която отговаря на съвременните потребности на инвеститорите, е основна цел на законопроекта.

Със законопроекта са определени четири конкретни цели:

1. С приемането на Закона за индустриалните паркове се цели да се реализира конкретна политика, която отговаря на последните тенденции на развитие на индустрията – да се създаде нормативна база, която да осигури изграждането на индустриални паркове, отговарящи на очакванията на бизнеса за създаването на благоприятна и конкурентна среда за инвестиране в България. При наличието на индустриални паркове, които да осигуряват устройствени, технически и организационни условия за създаване на нови предприятия, на първо място, ще се оптимизира изграждането на инфраструктура за задоволяване потребностите на едно предприятие чрез окрупняването ѝ за нуждите на няколко, дори десетки предприятия. На второ място, но не и по значение, бизнесът ще бъде освободен от нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктура, както и с извършването на общественообслужващи и други специални дейности, което ще даде възможност за съсредоточаване на целия капацитет в основната производствена дейност. Изграждането и модернизирането на техническата инфраструктура в индустриалните паркове ще допринесе както за привличане на инвеститори, така и до възможности да се предлагат атрактивни и променящи се, съобразно инвеститорските потребности, условия за тяхното задържане и експанзия. В тази връзка, като първа цел на законопроекта е посочено създаването на условия за стимулиране на инвеститорите да извършват производствена дейност в индустриални паркове.

2. Освобождаването на производствената дейност от нетипични дейности ще освободи ресурс, който може да бъде използван за развитие на иновации. Конкуренцията между отделните индустриални паркове ще допринесе за осигуряването на по-добри условия на труд, което е условие за подобряване на ефективността на предприятията, развиващи дейност на територията на тези паркове. Тенденциите сочат, че на пазара на индустриални и логистични паркове ще се търсят локации, които разполагат с добре развита инфраструктура, високотехнологични информационни

технологии, включващи различна техника за обработка и комисиониране и осигуряващи надеждна комуникация (за логистичните центрове например – баркод скенери, персонални терминали за обработка на поръчки и системите Pick by Voice). Следвайки тенденциите, е силно препоръчително да се инвестира в техническа инфраструктура и в облагородяване на парковете, така че да придобият облик на привлекателна среда за работа и отдих. Изборът и дизайнът на компоненти на подобна среда е неизчерпаем – от зелени площи, през ресторанти и заведения/обекти за отдих и спорт, до индустриални и административни обекти, чиито фасади, например, могат да бъдат покрити с арт инсталации. Освен средата, друг ключов фактор за повишаване конкурентността на парковете, е предлагането на обслужващи комунални услуги, като сметосъбиране, транспорт от/до парка за работещите на неговата територия и др., които всяко производство или логистична фирма не биха планирали и извършили с приоритет спрямо други присъщи дейности и разходи. Предвид изложеното, втората цел на законопроекта е създаването на благоприятна институционална среда за иновации в производствени дейности за развитие на производства и услуги с висока добавена стойност и подобрени условия на труд и за подобряване на икономическата ефективност на предприятията.

3. Компаниите, управляващи индустриални паркове, следва да инициират или да търсят възможности за създаване на партньорства с разнообразни институции, които директно или индиректно биха оказали подкрепа за развитието на парковете. Това включва партньорства с (1) община, държавен орган или организация на бюджетна издръжка, или ведомство; (2) лица, които извършват оформяне на транспортни и митнически документи, правни консултации, охрана, съдействие при издаване на сертификати за произход на стоките, посредническа дейност за набиране на персонал, съдействие при издаване на документи, банково обслужване, социални и медицински и др. общественообслужващи дейности за извършване на услуги на инвеститорите, както и (3) лица, които предоставят услуги по доставка на електрическа енергия, топлинна енергия, природен газ, вода или на друг ресурс; услуги по отвеждане и пречистване на отпадъчни води, услуги по управление на отпадъци; електронни съобщителни услуги и др. Създаването на предпоставки за осигуряване на научно-приложно обслужване и иновации на инвеститорите, както и на възможности за професионална подготовка на човешките ресурси ще допринесе за стимулиране на инвестициите във високотехнологични производства и услуги чрез осигуряване в индустриалните паркове на условия за внедряване на

научноизследователска и развойна дейност, на иновации и на трансфер на технологии. Това е третата цел на законопроекта.

4. Четвъртата цел на законопроекта е привличане и стимулиране на инвестиции за балансирано социално и икономическо развитие на регионите и на общините. Изпълнението на тази цел ще се постигне чрез изпълнение на държавната политика за индустриалните паркове от страна на държавата и на общините.

IV. ПРЕДСТАВЯНЕ НА ОСНОВНОТО СЪДЪРЖАНИЕ НА ЗАКОНА ЗА ИНДУСТРИАЛНИТЕ ПАРКОВЕ И АНАЛИЗ ЗА СЪОТВЕТСТВИЕТО МУ С ПРАВОТО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

На първо място, законопроектът изоставя понятието индустриална зона, въведено през 2007 г. в ЗНИ, тъй като възприема по-различен подход за определяне на индустриалния парк спрямо този в ЗНИ. Законът за насърчаване на инвестициите дефинира индустриалната зона като *„свкупност от един или няколко съседни поземлени имота, разположени на територии, за които съгласно устройствен план е определено предназначение за производствени дейности“*, с което очертава само един от аспектите на такава зона, а именно – нейният устройствен статут. За разлика от ЗНИ, с цел цялостно уреждане на статута, законопроектът възприема понятието „индустриален парк“ и определя последния като обособена територия, разположена на територията на една или повече общини, за която са осигурени устройствени, технически и организационни условия най-малко за производствени дейности.

Територията на индустриален парк следва да отговаря на две условия: (1) да е разположена или присъединена към урбанизирана територия или да се обособи като самостоятелна урегулирана урбанизирана територия в землището на една или повече общини на територията на една или повече области и (2) площта да е не по-малко от 300 дка. Първото условие е в съответствие с предложеното допълване на чл. 7, ал. 1 от Закона за устройството на територията (ЗУТ), с което към категорията урбанизирани територии се включват и индустриалните паркове, във връзка с предвиденото със законопроекта тяхно урбанизиране като самостоятелно функционираща инфраструктурно осигурена и благоустроена територия с преобладаващо предназначение за производствени дейности. Второто условие е обусловено от целта за оптимизиране на инфраструктурата. Законопроектът допуска изключение от второто условие в три хипотези: (1) когато индустриалният парк е специализиран за високотехнологични дейности по смисъла на § 1,

т. 11 от ЗНИ, (2) когато тези дейности са за услуги, дефинирани като „интензивно базирани на знания“ и „високотехнологични интензивно базирани на знания услуги“ и (3) за заварените случаи. В първата хипотеза площта на парка може да е под 300 дка, но не по-малко от 100 дка, във втората – по-малко от 100 дка, но не по-малко от 10 дка, а в третата – по-малка от 300 дка, но не по-малка от 200 дка. При определяне на площите на изключенията е отчетено обстоятелството, че за извършване на посочените дейности не са необходими големи по размер територии.

Устройствените условия на индустриален парк са определени в съответствие със ЗУТ, като територията на парка се обособява като урегулирана територия с определено в съответствие с чл. 12 от ЗУТ застрояване, като с подробен устройствен план на индустриалния парк (ПУП на ИП) се определят структурата на територията на парка, като устройствена зона за производствени и складови дейности, територии с устройствен режим и предназначение на поземлените имоти, като урегулирането на имотите ще се извършва при спазване на изискванията на чл. 112, ал. 2 от ЗУТ. Индустриалният парк се състои от урегулирани поземлени имоти, преобладаващото предназначение на поне половината от които да е за производствени дейности. С оглед на пълноценното урбанизиране на средата, в индустриалния парк се допускат урегулирани поземлени имоти за спомагателни и общественообслужващи дейности, свързани с функционирането на парка, в т.ч. за движение и транспорт и за друга техническа инфраструктура, за обществено-обслужващи дейности, за озеленени площи и за специални обекти. Общата площ на имотите за спомагателни и общественообслужващи дейности не може да бъде равна или по-голяма от една втора от площта на парка. С изискването урегулираните поземлени имоти за производствени дейности да заемат не по-малко от половината от площта на индустриалния парк се осигурява изпълнението на целите на законопроекта и се ограничава възможността застрояването на индустриалните паркове да промени тяхното функционално предназначение.

Техническите и организационните условия на индустриалния парк включват изискванията на територията на парка да са осигурени най-малко (1) устройствените условия в съответствие с посоченото по-горе; (2) затворени мрежи на техническата инфраструктура, които обслужват само дейности, осъществявани на територията на парка; (3) свързаност на затворените мрежи на техническата инфраструктура с приложимите елементи на обществената техническата инфраструктура по чл. 64, ал. 1 от ЗУТ с оглед на благоустройствено и енергийно обезпечаване функционирането на парка, и (4) управление на индустриалния парк в съответствие с изискванията,

определени в законопроекта. Законопроектът допуска, извън затворените мрежи на техническата инфраструктура, на територията на индустриален парк да са разположени елементи на техническа инфраструктура, които са изградени преди вписването на парка в Регистъра на индустриалните паркове, или представляват елементи на техническа инфраструктура, към които паркът е свързан, съответно присъединен, или са определени с влязъл в сила устройствен план за изграждане и реконструкция на обекти по чл. 205, т. 1 и 2 от ЗУТ. Изброените допускания са с цел да не се налагат преустройства на заварени територии, които се обособяват като индустриални паркове, както и да се създаде правна възможност за изграждане на изброените елементи, съответно обекти, без това да представлява неизпълнение на изискванията на законопроекта относно застрояването на индустриалните паркове.

Законопроектът детайлно определя субектите, които може да извършват дейност на територията на индустриален парк. Това са: собственик, оператор, инвеститори и партньори. Инвеститорите и партньорите са определени като потребители на индустриалния парк.

Собственик на индустриален парк е лице, което осигурява организационните, устройствените и техническите условия за създаването, изграждането, функционирането и развитието на парка. Собственик на индустриален парк може да бъде държавата и една или повече общини, както и юридическо лице, регистрирано като търговец или обединение по част първа, глава осемнадесета от Търговския закон. Законопроектът допуска в юридическо лице, което е собственик на индустриален парк или е участник в обединението – собственик, да може да участва държавата и/или една или повече общини. По този начин се осигурява възможност за публично-частно партньорство на държавата и общините за изграждане и управление на индустриални паркове.

Оператор на индустриалния парк е лице, което извършва дейностите по експлоатация на парка, които са изброени в глава четвърта, раздел I от законопроекта. Лицето, което може да бъде оператор на индустриален парк, се определя в зависимост от собствеността върху парка. В случаите, когато собственик е държавата или община, оператор може да бъде само търговско дружество, едноличен собственик на капитала на което е държавата, съответно общината, както и концесионер, определен по реда на Закона за концесиите. Когато собственик на индустриалния парк е държавата и/или една или повече общини, оператор може да бъде публично предприятие – търговско дружество с държавно и общинско или с общинско

участие в капитала, съответстващо на притежаваното право на собственост към датата на предложението за създаване на парка, както и концесионер на съвместна концесия по смисъла на Закона за концесиите. С посочените изисквания относно оператора на индустриален парк, собственик на който е държавата и/или една или повече общини, се осигурява публичност, прозрачност и равнопоставеност при избор на оператора, когато той е търговско дружество, капиталът на което не е еднолична собственост на държавата/общината. За да се осигури спазването на правилата за държавните помощи, законопроектът задължава Министерския съвет, съответно – общинския съвет, да осигуряват извършването на оценка за съответствие със законодателството в областта на държавните помощи по чл. 21 от Закона за публичните финанси при избор на оператор, който не е концесионер. Когато собственик на парка е юридическо лице или обединение, функциите на оператор може да се извършват от юридическото лице/обединението или от друго търговско дружество. Когато операторът не е собственик, той извършва дейността си въз основа на договор за експлоатация, сключен със собственика. Когато операторът е концесионер, дейностите по експлоатация на парка се възлагат с концесионния договор.

Инвеститор в индустриален парк е всяко лице, което извършва производствена дейност в парка. Инвеститор може да бъдат само търговец, който е сключил договор за стопанска дейност с оператора на индустриалния парк.

Партньор в индустриален парк е лице, което подпомага функционирането и развитието на парка в съответствие с договор, сключен с оператора. Партньор може да бъде както научна, образователна, професионална, бизнес или друга организация, която осигурява научно-приложно обслужване и иновации и/или професионална подготовка за нуждите на парка, така и лице, което извършва общественообслужващи дейности като услуги на инвеститорите. По предложение на Националното сдружение на общините в Република България е предвидена възможността партньор в индустриален парк да бъде община, държавен орган, организация на бюджетна издръжка или ведомство. По този начин, от една страна, се осигуряват условия за извършване на административни, данъчни, банкови и др. услуги на място, за да се минимизира бюрокрацията и корупцията за клиентите на индустриалните зони, а от друга страна - за облекчаване на общинската администрация по места от постоянното струпване на много хора от много предприятия, които са клиенти на индустриални зони, прилежащи към съответните общини. Така на практика ще се гарантира и изпълнението

на предложените в глава трета от законопроекта съкратени срокове за административни и технически услуги.

Към датата на регистриране на индустриалния парк лицето, посочено като собственик, трябва да притежава правото на собственост върху поземлените имоти на територията на парка. Изключение от това правило е допуснато само в случаите, когато операторът е публично предприятие – тогава правото на собственост може да се притежава от оператора. След като ПУП за индустриалния парк влезе в сила, собственикът на парка може да извършва всякакви сделки по разпореждане и управление с недвижимите имоти, включени в територията на парка, в полза на потребител. Държавата и общините имат това право и в случаите, когато операторът е концесионер, като забраната за разпореждане с обекта на концесията по чл. 16, ал. 4 от Закона за концесиите не се прилага. За да се избегнат всякакви съмнения и спорове относно реда за извършване на сделките, изрично е определено, че продажбата и учредяването на вещни права се извършва при условията на „този закон“ и по реда на чл. 18 от Закона за задълженията и договорите, а за имотите – държавна или общинска собственост – съответно по чл. 48, ал. 2 от Закона за държавната собственост и чл. 34, ал. 7 от Закона за общинската собственост. Предвид особения статут на индустриалните паркове и за да се постигнат целите на законопроекта е определено, че относно продажбите, другите сделки с вещни права и отдаването под наем на имоти, включени в територията на индустриален парк в полза на потребител на парка, забраните, ограниченията или редът за продажба или отдаване под наем, определени с други закони, не се прилагат. Това предложение е свързано с постигането на една от целите на законопроекта – за създаване на условия за стимулиране на инвеститорите да извършват производствена дейност в индустриални паркове, се предполага стимулирането на свободната стопанска инициатива – всеки инвеститор, който е удовлетворен от действащите условия и ред, определени с правилника за цялостната организация в конкретния индустриален парк, да може да придобие съответни права върху имотите, върху които ще извършва стопанската си дейност. Икономически нецелесъобразно, а на практика и невъзможно, е да се проведе конкурс или търг за продажба на имот от територията на ИП, към който интерес е проявил конкретен инвеститор. За разлика от разпоредителните сделки в общия случай, където основната цел на държавата или общината е да се освободи от определен имот, като получи най-висока цена, приоритет при ИП е същите да функционират чрез „заемането им“ от инвеститори. В първия случай инициативата за продажбата или за учредяването на вещни права произхожда от собственика, докато при

ИП се очаква инициативата да дойде от заинтересовано лице – потенциален инвеститор. Разпоредителни сделки със затворените мрежи на техническата инфраструктура са забранени със законопроекта, освен при (1) продажба на държавата или на съответната община, (2) учредяване на ограничени вещни права на прокарване и преминаване по чл. 192 и чл. 193 от ЗУТ и (3) учредяване на ограничени вещни права за изграждане на енергийни обекти по чл. 62 от Закона за енергетиката. Целта на забраната е да се осигурят правата и задълженията на оператора за изграждане и поддържане на затворените мрежи на техническата инфраструктура.

Законопроектът дели индустриалните паркове по два критерия – собственост и дейности, за които паркът е предназначен. По първия критерий паркът е държавен, общински, съвместен (между държавата и/или една или повече общини) или частен. По втория критерий паркът може да бъде три вида: (1) тип А – общ, в който няма специализация на производствени дейности; (2) тип Б – специализиран, в който се извършват един вид производствени и свързани с тях дейности, или сходни производствени дейности; (3) тип С – специализиран, в който се извършват високотехнологични и свързани с тях дейности.

За изпълнение на целите, поставени със законопроекта, последният определя и държавната политика за индустриалните паркове, като изброява правомощията на Министерския съвет, на министъра на икономиката и на органите на местното самоуправление. Министерският съвет може да приема конкретни мерки за стимулиране, които включват програми и решения за стимулиране на създаването и/или функционирането, и/или развитието на индустриални паркове. Като обща мярка за стимулиране на изграждането и развитието на индустриален парк е определено прилагането на облекчен режим на административно обслужване при изграждането и развитието на парка при условията на глава трета от законопроекта, както и възможността собственик на индустриален парк и инвеститор да получават подкрепа при условията и по реда на Закона за насърчаване на инвестициите, както и чрез национални програми и чрез европейските структурни и инвестиционни фондове. Създадена е възможност, като обща мярка за стимулиране на индустриалните паркове да се определят преференциални размери на местни такси за технически и за административни услуги на територията на такъв парк при условията на чл. 8, ал. 3 от Закона за местните данъци и такси, както и освобождаване на собствениците и операторите от местни такси в съответствие с чл. 9 от същия закон.

За осигуряване на информираност, публичност и прозрачност относно индустриалните паркове, както и за тяхното легитимиране и за осигуряване на възможност за ползване на предвидените със законопроекта облекчения от мерки за стимулиране законопроектът въвежда изискване за поддържане от Българската агенция за инвестиции (БАИ) на регистър на индустриалните паркове (регистъра). Регистърът е електронен и БАИ трябва да го създаде и поддържа по начин, който осигурява (1) обменът на данни, документи и информация във връзка с вписването и публикуването в регистъра да се извършва по електронен път с квалифициран електронен подпис съгласно Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги; (2) публичен достъп чрез интернет до вписаните данни и публикуваните документи и (3) защита на публикуваната информация, която със закон е определена за защитена, както и до търговската или друга информация, която поради извънредни, свързани със сигурността, или технически причини, или поради чувствителен характер изисква специално ниво на защита (чувствителна информация).

В регистъра следва да се вписват само индустриалните паркове, които отговарят на изискванията на закона. Условието и редът за вписване и за заличаване на индустриални паркове в регистъра са определени със законопроекта. За образувания, които не са вписани в регистъра, независимо от наименованието им, както и за обекти в територии и поземлени имоти, които са извън границите на вписан в регистъра индустриален парк, законът няма да се прилага. Със законопроекта изчерпателно са изброени данните и информацията, които трябва да се заявят за вписване на индустриален парк в регистъра, както и документите, които трябва да се приложат към заявлението и да се впишат в регистъра. Отказ за вписване на индустриален парк в регистъра е само, след като операторът е уведомен за нередовностите на заявлението, които са изчерпателно определени, и в едномесечен срок не ги отстрани. Предвиденото вписване в регистъра не представлява режим по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Закона за ограничаване на административното регулиране и административния контрол върху стопанската дейност, тъй като законопроектът не въвежда забрана за извършване на производствена дейност извън територията на индустриален парк, включително за изграждане и функциониране на образувания, в които да се извършва производствена дейност. Вписването в регистъра удостоверява изпълнението на изискванията на закона и дава статут на съответното образувание да се ползва от възможностите, които са предоставени със закона, включително от мерките за стимулиране, приети в съответствие с него.

Със законопроекта е определен редът за създаване на индустриален парк, като в необходимата изчерпателност са изброени действията на съответните лица и органи. Фактическият състав по създаване на индустриален парк ще приключва с вписването на парка в регистъра, след което може да започне неговото изграждане.

Законопроектът определя и минималното задължително съдържание на документите и договорите, с които се осигурява създаването и функционирането на индустриален парк:

1. Концепция за индустриален парк (концепцията). Това е документът, който ще определи дългосрочните перспективи и цели за развитие на парка. Концепцията се изготвя от инициатора за създаването на индустриален парк, който, в зависимост от вида на парка, е: (1) министърът на икономиката – за държавен парк и за съвместен индустриален парк с държавно и общинско участие; (2) кметът на общината – за общински парк и за съвместен индустриален парк с общинско или с държавно и общинско участие и (3) представляващият юридическото лице – собственик пред орган, определен с устава, съответно с учредителния договор. Концепцията се публикува в регистъра, с което се осигурява публичност относно съдържащите се в документа обстоятелства.

2. Бизнес план, който съдържа анализ на средата, на пазара и на конкуренцията, маркетингов план, план за управление, оперативен план, финансов план, източниците на финансиране и приложения. Бизнес планът се изготвя от оператора.

3. Подробен устройствен план на индустриалния парк, който се изработва като:

а) план за регулация и застрояване (ПРЗ) при условията на чл. 108-109, чл. 110, ал. 1, т. 1, ал. 3 и 4 от ЗУТ и приложимите изисквания на чл. 112 от ЗУТ, като при необходимост ПУП на ИП може да съдържа и парцеларни планове по чл. 110, ал. 1, т. 5 от ЗУТ – когато територията на ИП е разположена в урбанизирана територия на населено място или селищно образувание или се присъединява към урбанизирана територия чрез разширяване на границите на населено място или селищно образувание, или

б) специализиран подробен устройствен план по смисъла на чл. 111, ал. 3 от ЗУТ, който е с обема и съдържанието на ПРЗ по т. 1, и парцеларни планове по чл. 110, ал. 1, т. 5 от ЗУТ за присъединяване към необходимите за парка елементи на техническата инфраструктура – когато ИП е обособен като самостоятелна урбанизирана територия и за него трябва да се осигури

транспортен достъп до път, железопътна инфраструктура или воден път, както и за присъединяване на парка към приложими елементи на техническата инфраструктура по чл. 64, ал. 1 от ЗУТ;

в) специализиран подробен устройствен план, който е със съдържанието на плана по т. 2, като с ПУП на ИП територията на парка се обособява като урбанизирана територия в отделни структурни части на населени места, съобразени със съответните землищни граници – когато територията на индустриалния парк се намира в землището на две или повече населени места.

4. Договор за експлоатация, с който се определят дейностите по експлоатация, които се възлагат на оператора. Договор за експлоатация не се сключва, когато оператор е собственикът на индустриалния парк.

5. Правилник за цялостната организация в индустриалния парк, с който се определят условията и редът за проектиране и строителство на затворените мрежи на техническата инфраструктура, за придобиване на права върху имоти или части от имоти на територията на парка, строителство на територията на парка. В правилника се посочват услугите, които операторът предоставя на инвеститорите – сам или чрез партньори, и се изброяват дейностите, които са допустими на територията на парка, и правата и задълженията на оператора и на потребителите.

Концепцията, подробният устройствен план и правилникът за цялостната организация в индустриалния парк, както и техните актуализации, следва да се публикуват в регистъра.

Законопроектът осигурява облекчено и осъществявано в относително кратки срокове административно регулиране на изграждането и развитието на индустриален парк, което се осигурява със:

1. Съвместяването по време на административните производства за издаване на административните актове, предвидени със специалните закони, които са условие за издаването на основните административни актове по ЗУТ за регулиране на отделните етапи на изграждане на индустриалния парк, включително на:

а) административните актове за промяна на предназначението поземлени имоти в горски територии и на земеделски земи, включени в територията на индустриалните паркове;

б) административните актове, издавани при условията и по реда на глава шеста и седма на Закона за опазване на околната среда, по Закона за

биологичното разнообразие, Закона за управление на отпадъците, Закона за водите и другите закони за опазване на околната среда;

в) административните актове за осигуряване на безопасност и опазване на човешкото здраве и материалните ценности, издавани при условията и по реда на Закона за здравето, Закона за културното наследство, Закона за храните, Закона за ветеринарномедицинската дейност, Закона за птищата, Закона за движение по пътищата, Закона за железопътния транспорт, Закона за гражданското въздухоплаване, Закона за електронните съобщения, Закона за енергетиката и др. - в приложимите случаи в зависимост от вида и устройството на индустриалния парк;

г) документите за предоставяне на изходни данни и други документи за признаване на права и задължения, необходими за изработване на устройствените планове и инвестиционните проекти за индустриалните паркове и за издаване на актовете по чл. 31, ал. 2.

Съвместяването на административните производства за издаване на актовете по специалните закони с тези по ЗУТ ще осигури значително съкращаване на общото времетраене на административното регулиране при изграждане на индустриалния парк.

2. Предвиждането административните производства за издаване на административни актове по ЗУТ и по т. 1 да се извършват в срокове, които са с 50 на сто по-кратки от сроковете, определен със ЗУТ или със съответния специален закон. Не се предвижда съкращаване на предвидени със ЗУТ или със съответния специален закон срокове за процедури за осигуряване на обществен достъп или за обществено обсъждане на документи, с оглед на защита на обществения интерес.

3. Въвежда изискване подаването на заявленията за издаване на актовете, свързани с изграждане на индустриален парк, публикуването на заявленията и приложенията към тях, съобщаването на заинтересованите лица за публичен достъп до публикуваните заявления и приложенията и съобщаването на издадените административни актове да се извършва по електронен път чрез електронни средства, включително електронна поща.

4. При извършване на административните производства, свързани с изграждането на индустриален парк, заявленията и приложенията към тях, за които със ЗУТ или с друг закон се изисква подписване, заверяване и/или подпечатване, да се подписват с квалифициран електронен подпис, съответно да се заверяват с електронен печат. С квалифициран електронен подпис ще се подписват и крайните административни актове, издавани във връзка с

изграждането на индустриален парк. Заверяването и/или подпечатването на влезли в сила устройствени планове и техните изменения, на одобрени инвестиционни проекти или техните изменения и/или на други строителни книжа от административните органи или упълномощените от тях лица ще се извършва с квалифициран електронен подпис, съответно ще се заверяват с електронен печат.

С облекченото административно регулиране се създават нормативни условия за облекчаване на регулаторната административна тежест, за съкращаване на времетраенето за администриране и за намаляване на разходите за изграждането и развитието на индустриалните паркове чрез:

а) съкращаване продължителността на инвестиционния процес по отношение на общото необходимо време за неговото администриране, което се намалява значително спрямо времето за администриране по действащото законодателство; така намаленото време се съкращава допълнително в резултат на пълното съвместяване по време на всички административни производства по специалните закони с административните производства по ЗУТ;

б) създаване на законови предпоставки при изграждане и развитие на индустриалните паркове всички регулаторни режими да се осъществяват като електронни услуги.

Дейностите по експлоатация на индустриален парк се извършват от оператора и включват: поддържане на затворените мрежи на техническата инфраструктура, осигуряване на административно и друго обслужване на инвеститорите относно извършваните на територията на парка дейности в съответствие с правилника за цялостната организация в индустриалния парк и със съответния договор за стопанска дейност, оказване на съдействие на потребителите в индустриалния парк във връзка с административното обслужване на дейността им от страна на държавни и общински институции и сключване на договорите за стопанска дейност, на договорите за партньорство и на договорите за услуги. Изчерпателното изброяване на дейностите по експлоатация гарантират равнопоставеност на инвеститорите и яснота в отношенията им с оператора. Извън задължителните дейности по експлоатация, законопроектът изброява неизчерпателно и други дейности, които може да се възложат от собственика на оператора. Такива са: дейностите по строителство на затворените мрежи на техническата инфраструктура; сключването на договори с партньори за осигуряване на услуги на територията на парка; изграждане и поддържане на транспортния

достъп; сключване на договори с лица, получили регистрационен документ по Закона за управление на отпадъците, за събиране и транспортиране на битовите отпадъци, генерирани на територията на ИП, до съответните съоръжения и инсталации; изграждане и поддържането на производствени и други сгради и съоръжения на територията на индустриалния парк и др.

Определени са формите на развитие на индустриалните паркове – разширяване на територията, преструктуриране на парка и преустройство на строежите на територията на парка. Дейностите за развитие на индустриалните паркове ще се регулират с изискваните от действащото законодателство административни актове, които ще се издават в процеса на експлоатация на парка или съответния строеж в кратките срокове и при облекчения режим, предвидени за административни актове, свързани с изграждането на индустриалните паркове.

В законопроекта не са предвидени административнонаказателни разпоредби поради следните съображения: По отношение на физическите и юридически лица – собственици, прилагането на законопроекта е определено като възможност, поради което не може да бъде обвързано с административнонаказателна отговорност. Отговорността на останалите субекти по законопроекта – инвеститори и ползватели, е договорна и не може да се кумулира с административнонаказателна такава. По отношение на органите, които изпълняват функции, свързани с изграждането и функционирането на индустриален парк, специалните закони предвиждат определени състави на административнонаказателна отговорност, поради което се преценява, че не е необходимо нейното завишаване.

За да се осигури прилагането на законопроекта при равни условия, независимо от собственика, е предвидено изменение на чл. 54, ал. 3 от Закона за държавната собственост. С предложеното изменение се разширяват възможностите за разпореждане от страна на общините – освен в случаите по чл. 22а от Закона за насърчаване на инвестициите на инвеститор, получил сертификат за инвестиция от клас А, клас Б или за приоритетен инвестиционен проект, и в случаите, когато имотите са включени в територията на ИП. Развитието на един индустриален парк е свързано с трайно задоволяване на обществени потребности от местно значение. За да се предотвратят спорове дали това е така, както и предвид правния принцип, че е недопустимо тълкуване на разпоредба, уреждаща изключения, е необходимо индустриалните паркове да бъдат изрично изброени в списъка на изключенията по чл. 54, ал. 3 от ЗДС.

Със законопроекта са предложени изменения на Закона за енергетиката, свързани с въвеждането на затворена електроразпределителна мрежа и затворена газоразпределителна мрежа. Измененията са в съответствие с Директива 2009/73/ЕО относно общите правила за вътрешния пазар на природен газ и за отмяна на Директива 2003/55/ЕО, Директива 2009/72/ЕО относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО и Директива 2019/944 относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за изменение на Директива 2012/27/ЕС, за което е приложена изготвената от Министерството на енергетиката таблица за съответствие.

За законопроекта Министерството на правосъдието е изготвило справка за съответствието с Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи и с практиката на Европейския съд по правата на човека. Същата е приложена в съответствие с чл. 28, ал. 3 от Закона за нормативните актове.

Предвид естеството на законопроекта в него не са включени мерки за противодействие на корупцията, съответно – в мотивите не се представят такива мерки и корупционният риск, срещу който са насочени. Отразени са предложенията на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество, отнасящи се до условията за отказ от вписване в регистъра.

В изпълнение на чл. 26, ал. 3 от Закона за нормативните актове законопроектът, заедно с извършената цялостна предварителна оценка на въздействието и със становището на дирекция „Модернизация на администрацията“ от администрацията на Министерския съвет е публикуван на Портала за обществени консултации с период на консултациите от 11 март 2020 г. до 10 април 2020 г. Получените становища са отразени в справка за постъпилите предложения с обосновка за неприетите предложения, която е публикувана на Портала за обществени консултации.

V. ФИНАНСОВИ И ДРУГИ СРЕДСТВА, НЕОБХОДИМИ ЗА ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА ЗА ИНДУСТРИАЛНИТЕ ПАРКОВЕ

За прилагането на законопроекта не се изискват финансови и други средства.

Не се предвижда създаването на нови административни органи и звена.

Създаването и поддържането на регистъра на индустриалните паркове, предвиден със законопроекта, ще се извърши в рамките на определените бюджетни средства на Българската агенция за инвестиции.

С постигането на целите на Закона за индустриалните паркове ще се повиши конкурентоспособността на местните предприятия, което като краен резултат ще доведе до повишаване на приходите на държавата и общините от данъци и такси.

Концентрирането на производствената дейност в индустриални паркове ще доведе до намаляване на разходите на държавата и на общините за изграждане и поддържане на довеждаща пътна инфраструктура.

VI. ОЧАКВАНИ РЕЗУЛТАТИ ОТ ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА ЗА ИНДУСТРИАЛНИТЕ ПАРКОВЕ

В резултат от прилагането на закона се очакват следните резултати:

1. Инвеститорите ще бъдат стимулирани да извършват производствена дейност в индустриални паркове.

2. Ще се създаде благоприятна институционална среда за иновации в производствени дейности за развитие на производства и услуги с висока добавена стойност и подобрени условия на труд и за подобряване на икономическата ефективност на предприятията.

3. Ще се стимулират инвестициите във високотехнологични производства и услуги чрез внедряване на научноизследователска и развойна дейност, на иновации и на трансфер на технологии.

4. Ще се създаде още един механизъм за балансирано социално и икономическо развитие на регионите и общините.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(Бойко Борисов)

Становище на администрацията на Министерския съвет

Съгласуването се извършва на основание чл. 21, ал. 5 от Закона за нормативните актове

Проект на акт: Проект на Закон за индустриалните паркове	Вид оценка:	Цялостна предварителна оценка на въздействието
	Становище по ред:	Първо съгласуване
	Дата:	11.03.2020
	В отговор на №:	Получено по ел. поща на 10.03.2020 г.
	Институция:	Дирекция „Икономическа и социална политика“ в АМС
Диспозитив:	Без препоръки.	
Основание:	Чл. 30в, ал. 2 и ал. 3, т. 1 от Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация	

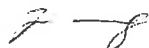
* Съгласно чл. 23 от Наредбата за обхвата и методологията за извършване на оценка на въздействието изводите и относимата информация от извършената цялостна предварителна оценка на въздействието се включват във финансовата обосновка по чл. 35, ал. 1, т. 4 от Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация.

** При съгласуването по чл. 32 от Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация се съпоставят кръгът от въпроси, проблеми и решения, разгледани в оценката на въздействието и кръгът от въпроси, засегнати от обхвата на нормативната намеса в проекта на акт.

*** На основание чл. 85, ал. 1 от Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация е необходимо това становище да бъде публикувано заедно с оценката на въздействието и проекта на акт при обществените консултации, провеждани в изпълнение на Закона за нормативните актове.

**ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ
„МОДЕРНИЗАЦИЯ НА АДМИНИСТРАЦИЯТА“**

/КРАСИМИР БОЖАНОВ/

ДОКЛАД ОТ ИЗВЪРШЕНА
ЦЯЛОСТНА ПРЕДВАРИТЕЛНА
ОЦЕНКА НА ВЪЗДЕЙСТВИЕТО
НА ПРОЕКТ НА ЗАКОН ЗА
ИНДУСТРИАЛНИТЕ ПАРКОВЕ

Изготвен от: Администрация на Министерския съвет

ПЕРИОД НА ИЗГОТВЯНЕ м. март 2020 г.

СЪДЪРЖАНИЕ

1.	Описание на проблема/ите или въпросите, които ще се уреждат с нормативния акт	2
2.	Заинтересовани страни.....	5
3.	Цели	6
4.	Варианти на действие.....	7
5.	Анализ на въздействията.....	16
5.1.	Определяне на икономическите, социални и екологични въздействия	16
5.2.	Оценка на по-значимите негативни въздействия (разходи) и специфичните им аспекти.	23
5.3.	Оценка на по-значимите положителни въздействия (ползи) и на специфичните им аспекти	25
6.	Административна тежест	27
6.1.	Оценка на въздействието върху малките и средните предприятия	28
7.	Описание на разходите и ползите върху заинтересованите страни.....	28
8.	Сравняване на вариантите	30
9.	Класиране на вариантите и идентифициране на препоръчителен вариант.....	31
10.	Обществени консултации	32
11.	Последваща оценка на въздействието	32

1. Описание на проблема/ите или въпросите, които ще се уреждат с нормативния акт

1.1. Описание на проблема/ите или въпросите, които се уреждат с проекта на нормативен акт. Описание на причините за тяхното възникване.

Проектът на Закон за индустриалните паркове урежда статута на индустриалните паркове и условията и реда за тяхното създаване, изграждане, функциониране и развитие.

През последните години е налице съществена промяна в разбирането за индустриалната политика и съответстващите му тенденции. От подход, насочен към големи предприятия и сектори, енергийна зависимост и висока трудоемкост, фокусът днес се насочва към хоризонталните политики и междусекторни подходи, които променят бизнес средата, насърчават малките и средни предприятия, с акцент върху използването на енергийно ефективни и екологосъобразни технологии, както и подкрепят интелигентната специализация на всяка национална икономика.

Като ключов елемент на съвременната индустриална практика се очертава планиране, обособяване и райониране на територии с цел индустриално развитие, наричани индустриален парк, икономическа зона, логистичен парк, бизнес парк, бизнес инкубатор, високотехнологичен парк, промишлена зона и т.н. Тези територии осигуряват както устройствени, така и технически и организационни условия за създаване и функциониране на нови предприятия.

В средносрочен и дългосрочен план целите на България за постигане на конкурентоспособна икономика са в приоритетна степен свързани с развитието на индустрията, включително – със създаването на реални предпоставки за развитие на индустриална база, която да отговаря на съвременните потребности. За разлика от редица европейски държави обаче в България липсва достатъчно развита нормативна и методологическа основа за реализация на съвременните индустриални политики и особено за развитие на техния ключов инструмент - индустриалните зони и технологични паркове.

Обособяването на подобни зони и територии ще позволи изграждането на инфраструктура за задоволяване потребностите на едно предприятие чрез оптимизирането и окрупняването ѝ за нуждите на няколко, дори десетки предприятия. По този начин бизнесът ще бъде освободен от нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктурата, както и с извършването на обществено-обслужващи и други специални дейности, което ще даде възможност за съсредоточаване на целия капацитет в основната производствена дейност. Във връзка с това и за да се осигури реална подкрепа от страна на държавата за утвърждаване на добри индустриални практики, както и с оглед на ефективното реализиране на хоризонтални и междусекторни политики, следва да се предприемат съответните мерки и да се насърчи изграждането технологични паркове, в които да се създаде атрактивна и предвидима среда за реализация на привлечените инвестиции.

Обособяването на територии с цел привличане и реализация на индустриални капитали и превръщането на тези територии в инструменти за повишаване конкурентоспособността на икономиката може да се реализира единствено и само чрез предприемане на нормативна намеса от страна на държавата.

В резултат на извършената оценка, се констатира, че са налице необходимите правни предпоставки, както и съответната икономическа целесъобразност, обществените отношения в посочената област да се уредят с нов закон, който да регламентира не само устройствени, но и технически, и организационни условия за създаването, изграждането, функционирането и развитието на посочените обособени територии. Приемането на нов

закон ще позволи развиването на конкретна политика, която отговаря на последните тенденции на развитие на индустрията – чрез въвеждането на необходимите нормативни предпоставки да се позволи изграждането на индустриални паркове, отговарящи на очакванията на бизнеса за създаването на благоприятна и конкурентна среда за инвестиране в България.

Налице е необходимост и от създаване на терминологична яснота, поради което се прие обособените територии – предмет на този закон да се наименоуват „индустриални паркове“, а законът, който да уреди техния статут – Закон за индустриалните паркове.

1.2. Описание на проблемите в прилагането на съществуващото законодателство.

За разлика от редица европейски държави, в България липсва необходимата нормативна и методологическа основа за реализация на индустриалните политики и особено за развитие на техния ключов инструмент - индустриалните зони и технологични паркове. Индустриалните зони и технологични паркове са дефинирани към настоящия момент в Закона за насърчаване на инвестициите (ЗНИ).

За целите на ЗНИ легалните определения на индустриална зона и технологичен парк акцентират на устройствения статут и предназначението на териториите със съответните наименования. Това е така, защото целта на ЗНИ е да стимулира инвестициите. Законът за насърчаване на инвестициите дефинира индустриалната зона като „свкупност от един или няколко съседни поземлени имота, разположени на територии, за които съгласно устройствен план е определено предназначение за производствени дейности“, с което очертава само един от аспектите на такава зона, а именно – нейния устройствен статут, без да обхваща и техническите и организационните специфики на тези зони. Отново съгласно ЗНИ, технологичният парк следва да отговаря на изискванията за индустриална зона, като са отчетени само част от спецификите на дейността на технологичния парк, а именно: „...с преобладаващи научноизследователска и развойна дейност и/или образование, и/или информационни технологии и за иновационни дейности за технологично обновяване на производствени продукти и технологии.“.

За да се отговори на съвременните тенденции в областта и за да се насърчи изграждането на технологични паркове, в които да се създаде атрактивна и предвидима среда за реализация на привлечените инвестиции, е необходимо възприемането на нов подход в уредбата на индустриалните паркове. В тази връзка проектът на Закон за индустриалните паркове изоставя понятието индустриална зона, въведено през 2007 г. в ЗНИ.

Този нов подход включва обособяване на територии - индустриални паркове, които да осигуряват, както устройствени, така и технически и организационни условия за създаване на нови предприятия. По този начин ще се оптимизира изграждането на инфраструктура за задоволяване потребностите на едно предприятие чрез окрупняването ѝ за нуждите на няколко, дори десетки предприятия, а бизнесът ще бъде освободен от нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктура, както и с извършването на обществено-обслужващи и други специални дейности, което ще даде възможност за съсредоточаване на целия капацитет в основната производствена дейност.

Необходими са законодателни решения, свързани с изграждането и модернизирането на техническата инфраструктура в индустриалните зони, които да допринесат, както за привличане на инвеститори, така и до възможности да се предлагат атрактивни и променящи се съобразно инвеститорските потребности условия за тяхното задържане и експанзия.

Налице е необходимост от създаване на условия за освобождаването на производствената дейност от нетипични дейности, като по този начин ще се освободи ресурс, който може да бъде използван за развитие на иновации.

Конкуренцията между отделните индустриални паркове ще допринесе за създаването на по-добри условия на труд, което е условие за подобряване на ефективността на предприятията, развиващи дейност на територията на тези паркове.

Тенденциите сочат, че на пазара на индустриални и логистични паркове ще се търсят локации, които разполагат с добре развита инфраструктура, както и достъп до информационни технологии, включващи различна техника за обработка и комисиониране и осигуряващи надеждна комуникация (за логистичните центрове например – баркод скенери, персонални терминали за обработка на поръчки и системите Pick by Voice). Следвайки тенденциите, е силно препоръчително да се инвестира в техническа инфраструктура и в облагородяване на зоните, така че да придобият облик на привлекателна среда за работа и отдых.

Освен средата, друг ключов фактор за повишаване конкурентността на зоните, е предлагането на обслужващи комунални услуги като сметосъбиране, транспорт от/до зоната за работещите на нейна територия и др., които всяко производство или логистична фирма не биха планирали и извършили с приоритет спрямо други присъщи дейности и разходи.

Компаниите, управляващи индустриални паркове, следва да инициират или да търсят възможности за създаване на партньорства с разнообразни институции, които директно или индиректно биха оказали подкрепа за развитието на парковете. Това включва партньорства с (1) научни, образователни, професионални, бизнес или други организации за осигуряване на научно-приложно обслужване и иновации и/или на професионална подготовка за нуждите на парка; (2) лица, които извършват оформяне на транспортни и митнически документи, правни консултации, охрана, съдействие при издаване на сертификати за произход на стоките, посредническа дейност за набиране на персонал, съдействие при издаване на документи, банково обслужване, социални и медицински и др. обществено-обслужващи дейности за извършване на услуги на инвеститорите. В тази връзка е необходимо да бъдат създадени предпоставки за осигуряване на научно-приложно обслужване и иновации на инвеститорите, както и на възможности за професионална подготовка на човешките ресурси.

Във връзка с изложеното, както и с оглед на необходимостта от промяна на подхода, възприет в действащата уредба по отношение на дефиниране на понятието за индустриален парк, следва да бъдат предприети съответните нормативни мерки за цялостно уреждане на статута на индустриалните паркове. Новата уредба следва да отчита специфичните функции на индустриалните паркове като обособена територия, разположена на територията на една или повече общини, за която са осигурени устройствени, технически и организационни условия най-малко за производствени дейности - и значението им на ключов инструмент за развитието на икономиката.

Проблемът не може да се реши в рамките на съществуващото законодателство единствено чрез промяна в организацията на работа или чрез въвеждане на нови технологични възможности.

Проблемът не може да се реши и чрез изменение на ЗНИ, тъй като не може да се очаква ЗНИ да регламентира всички действия на държавата в подкрепа на индустриалното развитие и предвид че целта на закона е да стимулира инвестициите. С отделен нормативен акт следва да се насърчи изграждането на атрактивна среда за реализация на

привлечените инвестиции и да се регламентира широк кръг от съпътстващи действия в тази посока. Обособяването на територии с цел привличане и реализация на индустриални капитали и превръщането на тези зони в инструменти за повишаване конкурентоспособността на икономиката изисква самостоятелна правна рамка, която да регламентира изграждането, поддържането и развитието на такива зони. В тази връзка е преценено, че извършване на промени в ЗНИ не следва да се определя като вариант на действие, и съответно да се анализира. Преценено е също така, че предвид спецификата на необходимата от страна на държавата намеса, вариант с предприемане само и единствено на организационни мерки също е неприложим и не е необходимо да бъде по-подробно разглеждан.

1.3. Описание на конкретните нововъзникнали обстоятелства.

Обстоятелствата, които изискват законодателни решения, са следните:

1) Проблем 1: Недостатъчни условия за стимулиране на инвеститорите да извършват дейност в индустриални паркове.

2) Проблем 2: Необходимост от създаване на благоприятна институционална среда за иновации в производствени дейности за развитие на производства и услуги с висока добавена стойност и подобрени условия на труд и за подобряване на икономическата ефективност на предприятията

3) Проблем 3: Недостатъчно стимулиране на инвестициите във високотехнологични производства и услуги чрез осигуряване в индустриалните паркове на условия за внедряване на научноизследователска и развойна дейност, на иновации и на трансфер на технологии.

4) Проблем 4: Необходимост от привличане и стимулиране на инвестиции за балансирано социално и икономическо развитие на регионите и общините.

2. Заинтересовани страни

2.1. Публичен сектор.

1) Министерски съвет, който: приема програми и решения за стимулиране създаването и/или функционирането и/или развитието на индустриални паркове; упражнява правата на държавата в държавните индустриални паркове и в съвместните индустриални паркове с държавно и общинско участие.

2) Общински съвети, които: в рамките на правомощията си по чл. 21 от Закона за местното самоуправление и местната администрация приемат мерки за стимулиране на индустриалните паркове на територията на общината; упражняват правата на общината в общинските индустриални паркове и в съвместните индустриални паркове с държавно и общинско или с общинско участие.

3) Министър на икономиката и ръководената от него администрация, който: инициира предложения за създаване на индустриални паркове – за държавни индустриални паркове и за съвместен индустриален парк с държавно и общинско участие; вписва индустриален парк и промени на вписани данни в Регистъра на индустриалните паркове и поддържа Регистъра; изпълнява възложени с акт на Министерския съвет мерки за стимулиране; предоставя безвъзмездно на информация относно възможностите за създаване на индустриални паркове; извършва на контрол за съответствие на извършените дейности на територията с определените в ПУП на индустриалния парк; сключва договори за възлагане на дейности по експлоатация на държавни индустриални паркове.

4) Кметове на общини и общински администрации, които: инициират предложения за създаване на индустриални паркове – за общински индустриални паркове и за съвместни индустриални паркове с общинско или с държавно и общинско участие; сключват договори за възлагане на дейности по експлоатация на общински индустриални паркове.

5) Публични предприятия – търговски дружества, едноличен собственик на капитала на които е държавата и/или община, които са оператори на индустриални паркове въз основа на договор за възлагане на дейностите по експлоатация на индустриални паркове - собственост на държавата и/или на общини.

6) Други органи и техните администрации.

2.2. Частен сектор.

1) Юридически лица, регистрирани като търговци, които са собственици на индустриални паркове, и които: инициират предложения за създаване на частен индустриален парк; сключват договори за възлагане на дейности по експлоатация на частен индустриален парк; извършващи функции на оператор на индустриалния парк.

2) Търговски дружества, които са оператори на частни индустриални паркове въз основа на договор за възлагане на дейностите по експлоатация на парка, сключен със юридическото лице – собственик на частния парк.

3) Концесионери – оператори на държавен или общински индустриален парк, на които с концесионен договор са възложени дейностите по експлоатация на парка при условията и по реда на Закона за концесиите.

4) Инвеститори – физически или юридически лица, регистрирани като търговци, които извършват производствена дейност в индустриалния парк въз основа на договор с оператора. Потенциално засегнати ще са всички предприятия в страната, тъй като ще могат да извършват дейност в индустриални паркове, изградени и функциониращи съгласно закона.

5) Потребители – инвеститори и партньори, които извършват дейността си на територията на индустриалния парк.

2.3. Граждани и организации:

1) Партньори в индустриалния парк – лица, които подпомагат функционирането и развитието на парка по договор с оператора, в т.ч.: научни, образователни, професионални, бизнес или други организации (за осигуряване на научно-приложно обслужване и иновации и/или на професионална подготовка за нуждите на парка); лица, които извършват оформяне на транспортни и митнически документи, правни консултации, охрана, съдействие при издаване на сертификати за произход на стоките, посредническа дейност за набиране на персонал, съдействие при издаване на документи, банково обслужване, социални и медицински и др. обществено-обслужващи дейности (за извършване на услуги за инвеститорите).

3. Цели

Основната цел на проекта на Закон за индустриалните паркове е създаването на предпоставки за създаване и развитие на индустриална база, която отговаря на съвременните потребности на инвеститорите.

Със законопроекта са определени четири **конкретни цели, определени въз основа на констатираните проблеми:**

- 1) Създаване на условия за стимулиране на инвеститорите да извършват производствена дейност в индустриални паркове;
- 2) Създаване на благоприятна институционална среда за иновации в производствени дейности за развитие на производства и услуги с висока добавена стойност и подобрени условия на труд и за подобряване на икономическата ефективност на предприятията;
- 3) Стимулиране на инвестициите във високотехнологични производства и услуги чрез осигуряване в индустриалните паркове на условия за внедряване на научно-изследователска и развойна дейност, на иновации и на трансфер на технологии;
- 4) Привличане и стимулиране на инвестиции за балансирано социално и икономическо развитие на регионите и общините.

Посочените цели кореспондират с действащата стратегическа рамка. Целите са в съответствие с визията, целите и приоритетите на Националната програма за развитие БЪЛГАРИЯ 2030, одобрени с Решение № 33 на Министерския съвет от 20.01.2020 г.,¹ както и с приоритетите и целите на Програмата за управление на правителството на Република България за периода 2017 – 2021 г.²

Конкретен график за постигането на целите не може да бъде предложен с настоящия доклад. Изпълнението на целите зависи както от създаването на необходимата рамка чрез приемането на Закон за индустриалните паркове и подзаконовата нормативна уредба към него (наредба, с която да се уредят условията и редът за водене на предвидения със законопроекта регистър на индустриалните паркове), така и от последващите инициативи на държавата, на общините и на частния сектор да създават индустриални паркове.

4. Варианти на действие

1) **Вариант 0 – Без действие:**

Вариант 0 предвижда запазване на съществуващото положение и неприемане на Закон за индустриалните паркове.

Вариант 0 не осигурява възможност за постигане на целите, посочени в т. 3 от настоящата оценка, тъй като при него не са предвидени или чрез него не са осигурени решения на следните проблеми:

- липса на нормативна и методологическа основа за развитие на индустриалните паркове като ключов инструмент на индустриалната политика на страната;
- необходимост от създаване и развитие на индустриална база, която да отговаря на съвременните потребности на инвеститорите;
- липса на нормативна база, която да осигури изграждането на индустриални паркове, отговарящи на очакванията на бизнеса за създаването на благоприятна и конкурентна среда за инвестиране в България;
- необходимост от създаване на технически и организационни условия за създаване на нови предприятия в такива зони;

¹ Стратегическа цел 1: Ускорено икономическо развитие; Приоритет 3: Интелигентна индустрия

² Приоритет 50: Подкрепа за развитието на икономически зони чрез финансиране на мерките за насърчаване на инвестициите. Безвъзмездно прехвърляне в собственост на общините на военни терени с отпаднала необходимост; Цел 192: Развити икономически зони и привличане на инвестиции

- недостатъчни условия за оптимизиране на инфраструктурата за задоволяване на потребностите на едно предприятие чрез окрупняването ѝ за нуждите на няколко, дори десетки предприятия;

- необходимост от освобождаване на бизнеса от нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктура, както и с извършването на обществено-обслужващи и други специални дейности, съответно за освобождаване на ресурс за развитие на иновации и съсредоточаване на целия капацитет в основната производствена дейност;

- неосигурена възможност за намаляване на разходите на държавата и на общините за изграждане и поддържане на довеждаща инфраструктура;

- неосигурени законодателни решения за изграждането и модернизирането на техническата инфраструктура в индустриалните зони;

- недостатъчни предпоставки за осигуряване на научно-приложно обслужване и иновации на инвеститорите, както и на възможности за професионална подготовка на човешките ресурси.

Същността на Вариант 0 „Без действие“ е да не се предприемат никакви действия от страна на държавата за решаване на проблемите и да се даде възможност за саморегулиране на процесите и натрупване на добри практики. С оглед на констатираните проблеми и необходимост от конкретна нормативна намеса, този вариант е незадоволителен, неприложим за постигане на целите и не би имал положителен ефект за нито една от заинтересованите и засегнатите страни.

2) Вариант 1 – приемане на Закон за индустриалните паркове:

Вариант 1 предвижда приемане на проект на Закон за индустриалните паркове, с който да се уредят статутът на индустриалните паркове и условията и реда за тяхното създаване, изграждане, функциониране и развитие.

За постигането на целите, посочени в т. 3 от настоящата оценка, законопроекът предвижда следното:

Законопроектът се състои от 4 глави:

- Основни положения;
- Създаване на индустриален парк;
- Изграждане на индустриален парк;
- Функциониране и развитие на индустриален парк.

Законопроектът е изчерпателен и в необходимата пълнота урежда обществените отношения, които подлежат на трайна уредба, както и в достатъчна степен – правилата за тяхното прилагане. В тази връзка е преценено, че не е налице необходимост от издаването на правилник за прилагане на закона. Предвидена е законова делегация Министерският съвет да издаде една наредба, с която да се уредят условията и редът за водене на предвидения със законопроекта регистър на индустриалните паркове. При уреждането на новия регистър ще бъдат спазени всички нормативни изисквания по отношение на събирането, структурирането и осигуряването на достъп до информацията от регистъра, осигуряване на свързаност с други регистри и служебен обмен на данни, както и с отчитане на предприятиите от страна на правителството мерки за намаляване на административната тежест за гражданите и бизнеса.

Законопроектът е със структура и съдържание, които уреждат обществените отношения, свързани с индустриалните паркове, в естествената последователност на етапите – създаване, изграждане, функциониране и развитие на индустриален парк.

Законопроектът изменя законите, съдържащи разпоредби, свързани с индустриални зони, технологични паркове, бизнес зони и др., които имат признаците на индустриален парк по смисъла на законопроекта, като измененията се отнасят до:

- отмяна на разпоредбите, които попадат в обхвата на новия Закон за индустриалните паркове;
- терминологично уеднаквяване на текстовете, които уреждат изисквания, свързани със статута на технологичните паркове, с понятията от новия Закон за индустриалните паркове;
- създаване на предпоставки за изпълнение на новия Закон за индустриалните паркове.

Необходимите промени са в Закона за енергетиката, в Закона за устройство на територията, в Закона за опазване на земеделските земи и в Закона за горите, като към момента очакваните ефекти от тези промени съответстват на очакваните ефекти за заинтересованите страни при избора на Вариант 1 за действие с приемането на нов закон.

С преходна разпоредба е уреден статутът на заварените индустриални зони, технологични паркове и др. подобни, като е предоставена възможност същите да продължат дейността си по досегашния ред или да я съобразят с изискванията на Закона за индустриалните паркове.

Законопроектът изоставя понятието индустриална зона, въведено през 2007 г. в ЗНИ, тъй като възприема по-различен подход за определяне на индустриалния парк спрямо този в ЗНИ. Законът за насърчаване на инвестициите очертава само един от аспектите на такава зона, а именно – нейния устройствен статут. В тази връзка, с цел цялостно уреждане на статута, законопроектът възприема понятието „индустриален парк“ и определя последния като обособена територия, разположена на територията на една или повече общини, за която са осигурени устройствени, технически и организационни условия най-малко за производствени дейности.

Територията на индустриален парк следва да отговаря на две условия: (i) да е разположена или присъединена към урбанизирана територия или да се обособи като самостоятелна урегулирана урбанизирана територия в землището на една или повече общини на територията на една или повече области и (ii) площта да е не по-малко от 300 дка. Първото условие е в съответствие с предложеното допълване на чл. 7, ал. 1 от Закона за устройството на територията (ЗУТ), с което към категорията урбанизирани територии се включват и индустриалните паркове, във връзка с предвиденото със законопроекта тяхно урбанизиране като самостоятелно функционираща инфраструктурно осигурена и благоустроена територия с основно предназначение за производствени дейности. Второто условие е обусловено от целта за оптимизиране на инфраструктурата. Законопроектът допуска изключение от второто условие в две хипотези – когато индустриалният парк е специализиран за високотехнологични дейности по смисъла на § 1, т. 11 от ЗНИ, както и когато тези дейности са за услуги, дефинирани като „интензивно базирани на знания“ и „високотехнологични интензивно базирани на знания услуги“. В първата хипотеза площта на парка може да е под 300 дка, но не по-малко от 100 дка, а във втората – по-малко от 100 дка, но не по-малко от 10 дка. При определяне площите на изключенията е отчетено обстоятелството, че за извършване на посочените дейности не са необходими големи по размер територии.

Устройствените условия на индустриален парк са определени в съответствие със ЗУТ, като територията на парка се обособява като урегулирана територия с определено в съответствие с чл. 12 от ЗУТ застрояване, като с подробен устройствен план на индустриалния парк (ПУП на ИП) се определят структурата на територията на парка, устройствените зони и територии с устройствен режим и предназначение на поземлените имоти, като урегулирането на имотите ще се извършва при спазване на изискванията на чл. 112, ал. 2 от ЗУТ. Индустриалният парк се състои от урегулирани поземлени имоти, от които имотите с предназначение за производствени дейности са не по-малко от половината от площта на индустриалния парк. С оглед пълноценно урбанизиране на средата, в индустриалния парк се допускат урегулирани поземлени имоти за спомагателни и общественно-обслужващи дейности, свързани с функционирането на парка, в т.ч. за движение и транспорт и за друга техническа инфраструктура, за общественно-обслужващи дейности, за озеленени площи и за специални обекти. С изискването урегулираните поземлени имоти за производствени дейности да заемат не по-малко от половината от площта на индустриалния парк се осигурява изпълнението на целите на законопроекта и се ограничава възможността застрояването на индустриалните паркове да промени тяхното функционално предназначение. Законопроектът въвежда изрична забрана за извършване на територията на индустриален парк на забранени от закон дейности, като търговия със стоки с изтекъл срок на годност, със заразени стоки или с отпадъци, вредни за човека и/или замърсяващи околната среда, както и специфични дейности като такива с радиоактивни материали и с наркотични, химични и биохимични материали, освен когато същите се извършват за промишлени, медицински и фармацевтични цели в съответствие със сертификати, издадени от Министерството на здравеопазването.

Техническите и организационните условия на индустриалния парк включват изискванията на територията на парка да са осигурени най-малко (i) устройствените условия в съответствие с посоченото по-горе; (ii) вътрешна техническа инфраструктура, която като минимум включва транспортно-комуникационна система, водоснабдителна система и електроразпределителна/електропреносна мрежа; (iii) свързаност на вътрешната техническа инфраструктура с приложимите елементи на обществената техническата инфраструктура по чл. 64, ал. 1 от ЗУТ с оглед на благоустройство и енергийно обезпечаване функционирането на парка, и (iv) управление на индустриалния парк в съответствие с изискванията, определени от законопроекта. Законопроектът допуска извън вътрешна техническа инфраструктура, на територията на индустриален парк да са разположени елементи на техническа инфраструктура, които са изградени преди вписване на парка в Регистъра на индустриалните паркове, или представляват елементи на техническа инфраструктура, към които паркът е свързан, съответно присъединен, или са определени с влязъл в сила устройствен план за изграждане и реконструкция на обекти по чл. 205, т. 1 и т. 2 от ЗУТ. Изброените допускания са с цел да не се налагат преустройства на заварени територии, които се обособяват като индустриални паркове, както и да се създаде правна възможност за изграждане на изброените елементи, съответно обекти, без това да представлява неизпълнение на изискванията на законопроекта относно застрояването на индустриалните паркове.

Законопроектът детайлно определя субектите, които може да извършват дейност на територията на индустриален парк. Това са: собственик, оператор, инвеститори и партньори. Инвеститорите и партньорите са определени като потребители на индустриалния парк.

Собственик на индустриален парк е лице, което осигурява организационните, устройствените и техническите условия за създаването, изграждането, функционирането

и развитието на парка. Собственик на индустриален парк може да бъде държавата и една или повече общини, както и юридическо лице, регистрирано като търговец.

Оператор на индустриалния парк е лице, което извършва дейностите по експлоатация на парка, които са изброени в Глава четвърта, Раздел I от законопроекта. Лицето, което може да бъде оператор на индустриален парк, се определя в зависимост от собствеността върху парка. В случаите, когато собственик е държавата или община, оператор може да бъде само търговско дружество, едноличен собственик на капитала на което е държавата, съответно общината, както и концесионер, определен по реда на Закона за концесиите. Когато собственик на индустриалния парк е държавата и/или една или повече община, оператор може да бъде само търговско дружество с държавно и общинско участие в капитала. С посочените изисквания относно оператора на индустриален парк, собственик на който е държавата и/или една или повече община, се осигурява публичност, прозрачност и равнопоставеност при избор на оператора, когато той търговско дружество, капиталът на което не е еднолична собственост на държавата/общината. Когато собственик на парка е юридическо лице, функциите на оператор може да се извършват от юридическото лице или от друго търговско дружество. Когато операторът не е собственик, той извършва дейността си въз основа на договор за експлоатация, сключен със собственика. Когато операторът е концесионер, дейностите по експлоатация на парка се възлагат с концесионния договор.

Инвеститор в индустриален парк е всяко лице, което извършва производствена дейност в парка. Инвеститор може да бъдат само търговец, който е сключил договор за стопанска дейност с оператора на индустриалния парк.

Партньор в индустриален парк е лице, което подпомага функционирането и развитието на парка в съответствие с договор, сключен с оператора. Партньор може да бъде както научна, образователна, професионална, бизнес или друга организация, която осигурява научно-приложно обслужване и иновации и/или професионална подготовка за нуждите на парка, така и лице, което извършва обществено-обслужващи дейности като услуги на инвеститорите.

Към датата на регистриране на индустриалния парк лицето, посочено като собственик, трябва да притежава правото на собственост върху поземлените имоти на територията на парка. Изключение от това правило е допуснато само в случаите, когато операторът е публично предприятие – тогава правото на собственост може да се притежава от оператора. След като ПУП за индустриалния парк влезе в сила собственикът на парка може да извършва всякакви сделки по разпореждане и управление с недвижимите имоти, включени в територията на парка в полза на потребител. Държавата и общините имат това право и в случаите, когато операторът е концесионер. За целта изрично е посочено, че забраната за разпореждане с обекта на концесията по чл. 16, ал. 4 от Закона за концесиите, не се прилага. Вътрешната техническа инфраструктура не може да се продава или отдава под наем; върху нея не може да се учредяват ограничени вещни права.

Законопроектът дели индустриалните паркове по два критерия – собственост и дейности, за които паркът е предназначен. По първия критерий паркът е държавен, общински, съвместен (между държавата и/или една или повече община) или частен. По втория критерий паркът може да бъде три вида: (i) тип А – общ, в който няма специализация на производствени дейности; (ii) тип Б – специализиран, в който се извършва един вид производствени и свързани с тях дейности, или сходни производствени дейности; (iii) тип С – специализиран, в който се извършват високотехнологични и свързани с тях дейности.

За изпълнение на целите, поставени със законопроекта, същият определя и държавната политика за индустриалните паркове, като изброява правомощията на Министерския съвет, министъра на икономиката и органите на местното самоуправление. Министерският съвет може да приема конкретни мерки за стимулиране, които включват програми и решения за стимулиране създаването, функционирането и/или развитието на индустриални паркове. Като обща мярка за стимулиране на индустриален парк е определено прилагането на облекчен режим на административно обслужване при изграждането и развитието на парка при условията на Глава трета от законопроекта. Създадена е възможност като обща мярка за стимулиране на индустриалните паркове да се определят преференциални размери на местни такси за технически и за административни услуги на територията на такъв парк при условията на чл. 8, ал. 3 от Закона за местните данъци и такси, както и освобождаване на собствениците и операторите от местни такси в съответствие с чл. 9 от същия закон.

За осигуряване на информираност, публичност и прозрачност относно индустриалните паркове законопроектът въвежда изискване за поддържане от министъра на икономиката на регистър на индустриалните паркове (регистъра). В регистъра следва да се вписват само индустриалните паркове, които отговарят на изискванията на закона. Предвижда се редът за водене на регистъра да се определи с наредба на Министерския съвет по предложение на министъра на икономиката. За образувания, които не са вписани в регистъра, независимо от наименованието им, както и за обекти в територии и поземлени имоти, които са извън границите на вписан в регистъра индустриален парк, законът няма да се прилага. Със законопроекта изчерпателно са изброени данните и информацията, която трябва да се заяви за вписване на индустриален парк в регистъра, както и документите, които трябва да се приложат. Министърът на икономиката може да откаже вписване на индустриален парк в регистъра само когато (i) установени нередовности не са отстранени в 14-дневен срок, (ii) приложените документи не отговарят на изискванията на закона и (iii) индустриалният парк не отговаря на изискванията за площ, определени със закона. Предвиденото вписване в регистъра не представлява режим по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Закона за ограничаване на административното регулиране и административния контрол върху стопанската дейност, тъй като законопроектът не въвежда забрана за извършване на производствена дейност извън територията на индустриален парк, включително за изграждане и функциониране на образувания, в които да се извършва производствена дейност. Вписването в регистъра удостоверява изпълнението на изискванията на закона и дава статут на съответното образувание да се ползва от възможностите, които са предоставени със закона, вкл. от мерките за стимулиране, приети в съответствие с него.

Със законопроекта е определен редът за създаване на индустриален парк, като в необходимата изчерпателност са изброени действията на съответните лица и органи. Фактическият състав по създаване на индустриален парк ще приключва с вписването на парка в регистъра, след което може да започне неговото изграждане.

Законопроектът определя и минималното задължително съдържание на документите и договорите, с които се осигурява създаването и функционирането на индустриален парк:

1) Концепция за индустриален парк (концепцията). Това е документът, който ще определи дългосрочните перспективи и цели за развитие на парка. Концепцията се изготвя от инициатора за създаването на индустриален парк, който, в зависимост от вида на парка, е: (i) министърът на икономиката – за държавен парк и за съвместен индустриален парк с държавно и общинско участие; (ii) кметът на общината – за общински парк и за съвместен индустриален парк с общинско или с държавно и

общинско участие и (iii) представляващият юридическото лице – собственик пред орган, определен с устава, съответно с учредителния договор. Концепцията се публикува в регистъра, с което се осигурява публичност относно съдържащите се в документа обстоятелства.

2) Бизнес-план, който съдържа анализ на средата, на пазара и на конкуренцията, маркетингов план, план за управление, оперативен план, финансов план, източниците на финансиране и приложения. Бизнес-планът се изготвя от оператора.

3) Подробен устройствен план на индустриалния парк, който се изработва като:

а) план за регулация и застрояване (регулация на улици и поземлени имоти и за режим на застрояване) по чл. 110, ал. 1, т. 1 от ЗУТ, с планове и план-схеми по чл. 108, ал. 2 от ЗУТ –когато индустриалният парк е обособен в границите на населено място или селищно образувание или

б) специализиран подробен устройствен план по смисъла на чл. 111, ал. 1 от ЗУТ, който съдържа плана по буква „а“ и парцеларни планове по чл. 110, ал. 1, т. 5 от ЗУТ – когато за него трябва да се осигури транспортен достъп до път, железопътна инфраструктура или воден път, както и присъединяване на парка към приложими елементи на техническата инфраструктура по чл. 64, ал. 1 от ЗУТ.

4) Договор за експлоатация, с който се определят дейностите по експлоатация, които се възлагат на оператора. Договор за експлоатация не се сключва, когато оператор е собственикът на индустриалния парк.

5) Правилник за цялостната организация в индустриалния парк, с който се определят условията и реда за проектиране и строителство на вътрешната техническа инфраструктура, за придобиване на права върху имоти или части от имоти на територията на парка, строителство на територията на парка. В правилника се посочват услугите, които операторът предоставя на инвеститорите – сам или чрез партньори и се изброяват дейностите, които са допустими на територията на парка и правата и задълженията на оператора и на потребителите.

Концепцията, подробният устройствен план и правилникът за цялостната организация в индустриалния парк, както и техните актуализации, следва да се публикуват в регистъра.

Законопроектът осигурява облекчено и осъществявано в относително кратки срокове административно регулиране на изграждането и развитието на индустриален парк, което се осигурява със:

1) Съвместяването по време на административните производства по издаването на основните административни актове по ЗУТ за регулиране отделните етапи на изграждане на индустриалния парк с тези по издаването на административни актове, предвидени със специалните закони, вкл. за:

а) административните актове за промяна на предназначението поземлени имоти в горски територии и на земеделски земи, включени в територията на индустриалните паркове;

б) административните актове, издавани при условията и по реда на глава шеста и седма на Закона за опазване на околната среда, по Закона за биологичното разнообразие, Закона за управление на отпадъците, Закона за водите и другите закони за опазване на околната среда;

в) административните актове за осигуряване на безопасност и опазване на човешкото здраве и материалните ценности, издавани при условията и по реда на Закона за здравето, Закона за културното наследство, Закона за храните, Закона за ветеринарномедицинската дейност, Закона за пътищата, Закона за движение по пътищата, Закона за железопътния транспорт, Закона за гражданското въздухоплаване, Закона за електронните съобщения, Закона за енергетиката и др. - в приложимите случаи в зависимост от вида и устройството на индустриалния парк;

г) документите за предоставяне на изходни данни и други документи за признаване на права и задължения, необходими за изработване на устройствените планове и инвестиционните проекти за индустриалните паркове и за издаване на актовете по чл. 31, ал. 2.

Съвместяването на административните производства за издаване на актовете по специалните закони с тези по ЗУТ ще осигури съкращаване до 50 на сто общото времетраенето на административното регулиране при изграждане на индустриалния парк.

2) Предвиждането административните производства за издаване на административни актове по ЗУТ и по т. 1) да се извършват в срокове, които са с 50 на сто по-кратки от сроковете, определен със ЗУТ или със съответния специален закон. Не се предвижда съкращаване на предвидени със ЗУТ или със съответния специален закон срокове за процедури за осигуряване на обществен достъп или за обществено обсъждане на документи, с оглед защита на обществения интерес.

3) Въвежда изискване подаването на заявленията за издаване на актовете, свързани с изграждане на индустриален парк, публикуването на заявленията и приложенията към тях, съобщаването на заинтересованите лица за публичен достъп до публикуваните заявления и приложенията, и съобщаването на издадените административни актове да се извършва по електронен път чрез електронни средства, включително електронна поща.

4) При извършване на административните производства, свързани с изграждането на индустриален парк, заявленията и приложенията към тях, за които със ЗУТ или друг закон се изисква подписване, заверяване и/или подпечатване, да се подписват с квалифициран електронен подпис, съответно се заверяват с електронен печат. С квалифициран електронен подпис ще се подписват и крайните административни актове, издавани във връзка с изграждането на индустриален парк. Заверяването и/или подпечатването на влезли в сила устройствени планове и техните изменения, на одобрени инвестиционни проекти или техните изменения и/или на други строителни книжа от административните органи или упълномощените от тях лица, ще се извършва с квалифициран електронен подпис, съответно ще се заверяват с електронен печат.

С облекченото административно регулиране се създават нормативни условия за намаляване на регулаторната административна тежест, за съкращаване на времетраенето за администриране и за намаляване на разходите за изграждането и развитието на индустриалните паркове чрез:

- съкращаване продължителността на инвестиционния процес по отношение на общото необходимо време за неговото администриране, което се намалява с 50 на сто спрямо времето за администриране по действащото законодателство; така намаленото време се съкращава допълнително в резултат на пълното съвместяване по време на всички административни производства по специалните закони с административните производства по ЗУТ;

- създаване на законови предпоставки при изграждане и развитие на индустриалните паркове всички регулаторни режими да се осъществяват като електронни услуги.

Дейностите по експлоатация на индустриален парк се извършват от оператора и включват: поддържане на вътрешната техническа инфраструктура, осигуряване на административно и друго обслужване на инвеститорите относно извършването на територията на парка дейности в съответствие с правилника за цялостната организация в индустриалния парк и със съответния договор за стопанска дейност, оказване на съдействие на потребителите в индустриалния парк във връзка с административното обслужване на дейността им от страна на държавни и общински институции и сключване на договорите за стопанска дейност, на договорите за партньорство и на договорите за услуги. Изчерпателното изброяване на дейностите по експлоатация гарантират равнопоставеност на инвеститорите и яснота в отношенията им с оператора. Извън задължителните дейности по експлоатация, законопроектът изброява неизчерпателно и други дейности, които може да се възложат от собственика на оператора. Такива са дейностите по строителство на вътрешната техническа инфраструктура; сключването на договори с партньори за осигуряване на услуги на територията на парка; изграждане и поддържане на транспортния достъп; сключване на договори с лица, получили регистрационен документ по Закона за управление на отпадъците за събиране и транспортиране на битовите отпадъци, генерирани на територията на ИП, до съответните съоръжения и инсталации; изграждане и поддържането на производствени и други сгради и съоръжения на територията на индустриалния парк, и др.

Определени са формите на развитие на индустриалните паркове – разширяване на територията, преструктуриране на парка и преустройство на строежите на територията на парка. Дейностите за развитие на индустриалните паркове ще се регулират с изискваните от действащото законодателство административни актове, които ще се издават в процеса на експлоатация на парка или съответния строеж в кратките срокове и при облекчения режим, предвидени за административни актове, свързани с изграждането на индустриалните паркове.

Предвид естеството на законопроекта, в него не са включени мерки за противодействие на корупцията.

Законопроектът не въвежда изисквания на законодателството на Европейския съюз и не засяга прилагането на актове, свързани с това законодателство.

За прилагането на законопроекта не се изискват финансови и други средства. Не се предвижда създаването на нови административни органи и звена.

Създаването и поддържането на регистъра на индустриалните паркове, предвиден със законопроекта, ще се извърши в рамките на определените бюджетни средства на Министерството на икономиката.

С постигането на целите на Закона за индустриалните паркове ще се повиши конкурентноспособността на местните предприятия, което като краен резултат ще доведе до повишаване на приходите на държавата и общините от данъци и такси.

Концентрирането на производствената дейност в индустриални паркове ще доведе до намаляване на разходите на държавата и на общините за изграждане и поддържане на довеждаща пътна инфраструктура.

Въз основа на гореизложеното, както и на анализа на въздействията по-долу, който показва редица положителни въздействия от приемането на Вариант 1, той е избран за предпочетен вариант.

5. Анализ на въздействията

5.1. Определяне на икономическите, социални и екологични въздействия

5.1.1. Икономически въздействия.

1) Определяне на икономическите въздействия при Вариант 0:

№ Икономически въздействия при Вариант 0

1. По отношение на конкуренцията:	Вариантът няма въздействия по отношение на конкуренцията.
2. По отношение на конкурентоспособност и инвестиции:	Вариантът има въздействие по отношение на конкурентоспособността и инвестициите, като не създава необходимите предпоставки за: ☐ подобряване на конкурентните предимства и позиции на местните компании. ☐ нарастване на производителността и икономическата ефективност на предприятията.
3. По отношение на правото на собственост:	Вариантът няма въздействия по отношение на правото на собственост.
4. По отношение на иновациите и изследванията:	Вариантът няма въздействия по отношение на иновациите и изследвания.
5. По отношение на потребителите:	Вариантът няма въздействия по отношение на потребителите.
6. По отношение на специфични региони или сектори:	Вариантът няма въздействия върху специфични региони или сектори.
7. По отношение на макроикономическата среда:	Вариантът има въздействие върху макроикономическата среда, като: ☐ не осигурява достатъчно възможности за повишаване на конкурентоспособността и инвестициите, а в тази връзка – и на икономическия растеж и заетостта. ☐ не допринася в достатъчна степен за подобряването на условията за инвестиции и функционирането на пазарите.

2) Определяне на икономическите въздействия при Вариант 1:

№ Икономически въздействия при Вариант 1

1. По отношение на конкуренцията:	Вариантът няма въздействия по отношение на конкуренцията.
2. По отношение на конкурентоспособност и инвестиции:	Вариантът има въздействие по отношение на конкурентоспособността и инвестициите, тъй като: ☐ нарастване на конкурентните предимства и позиции на местните компании.☐ повишаване на производителността и икономическата ефективност на предприятията.
3. По отношение на правото на собственост:	Вариантът няма въздействия по отношение на правото на собственост.
4. По отношение на иновациите и изследванията:	Вариантът има въздействия по отношение на иновациите и изследвания, тъй като: ☐ стимулира научноизследователската и развойна дейност.☐ улеснява въвеждането и разпространението на нови производствени методи, технологии и продукти.☐ насърчава академичните и промишлени изследвания.☐ насърчава по-голяма производителност и ефективност на ресурсите.
5. По отношение на потребителите:	Вариантът няма въздействия по отношение на потребителите.
6. По отношение на специфични региони или сектори:	Вариантът има въздействие върху индустрията, тъй като: ☐ има значителни положителни ефекти върху производствените предприятия.
7. По отношение на макроикономическата среда:	Вариантът има въздействие върху макроикономическата среда, тъй като: ☐ осигурява възможности за повишаване на конкурентоспособността и инвестициите, а в тази връзка – и на икономическия растеж и заетостта.☐ допринася за подобряването на условията за инвестиции и функционирането на пазарите.

5.1.2. Социални въздействия.

1) Определяне на социалните въздействия при Вариант 0.

№ Социални въздействия при Вариант 0

1.	По отношение на балансираното демографско развитие:	Вариантът няма въздействие върху балансираното демографско развитие.
2.	По отношение на заетостта и пазара на труда:	Вариантът има въздействие върху заетостта, тъй като:

☐ не допринася в достатъчна степен за нарастване на заетостта и за развитие на човешките ресурси. |
| 3. | По отношение на стандартите за качеството на работата: | Вариантът влияе върху стандартите за качество на работата, тъй като:

☐ не улеснява в достатъчна степен приспособяването към промените и използването на технологични иновации на работното място.

☐ не води в достатъчна степен до подобряване на условията на труд. |
4.	По отношение на социалното включване и социалната закрила:	Вариантът няма въздействие върху социалното включване и социалната закрила.
5.	По отношение на правото на неприкосновеност на личния живот:	Вариантът няма въздействие върху правото на неприкосновеност на личния живот.
6.	По отношение на правото на добра администрация, достъп до правосъдие и до управлението:	Вариантът не засяга правото на добра администрация, достъп до правосъдие и до управлението.
7.	По отношение на обществено здраве:	Вариантът не засяга въпросите, свързани с общественото здраве.
8.	По отношение на сигурността и обществения ред:	Вариантът няма въздействие по отношение на сигурността и обществения ред.
9.	По отношение на културата:	Вариантът няма въздействие по отношение на културата.

2) Определяне на социалните въздействия при Вариант 1.

№ Социални въздействия при Вариант 1

1.	По отношение на балансираното демографско развитие:	Вариантът няма въздействие върху балансираното демографско развитие.
2.	По отношение на заетостта и пазара на труда:	Вариантът има въздействие върху заетостта, тъй като: ☐ допринася за нарастване на заетостта и за развитие на човешките ресурси.
3.	По отношение на стандартите за качеството на работата:	Вариантът влияе върху стандартите за качество на работата, тъй като: ☐ улеснява приспособяването към промените и използването на технологични иновации на работното място. ☐ води до подобряване на условията на труд.
4.	По отношение на социалното включване и социалната закрила:	Вариантът няма въздействие върху социалното включване и социалната закрила.
5.	По отношение на правото на неприкосновеност на личния живот:	Вариантът няма въздействие върху правото на неприкосновеност на личния живот.
6.	По отношение на правото на добра администрация, достъп до правосъдие и до управлението:	Вариантът не засяга правото на добра администрация, достъп до правосъдие и до управлението.
7.	По отношение на обществено здраве:	Вариантът не засяга въпросите, свързани с общественото здраве.
8.	По отношение на сигурността и обществения ред:	Вариантът няма въздействие по отношение на сигурността и обществения ред.
9.	По отношение на културата:	Вариантът няма въздействие по отношение на културата.

5.1.3. Екологични въздействия.

1) Определяне на екологичните въздействия при Вариант 0.

Вариантът като цяло няма пряко въздействие по отношение на компонентите на околната среда.

Екологични въздействия при Вариант 0

1. По отношение на климата и климатичните промени:	Няма въздействие.
2. По отношение на транспорта и използването на енергия:	Няма въздействие.
3. По отношение на биоразнообразието:	Няма въздействие.
4. По отношение на качеството на водите и водните запаси:	Няма въздействие.
5. По отношение на качеството на почвата:	Няма въздействие.
6. По отношение на възобновяемите или невъзобновяемите ресурси:	Няма въздействие.
7. По отношение на влиянието на фирмите и потребителите върху околната среда:	Вариантът има въздействие по отношение влиянието на фирмите върху околната среда, тъй като:
☐ не осигурява в достатъчна степен по-устойчиво производство;
☐ не създава допълнителни предпоставки бизнесът да работи по-екологично.
8. По отношение на отпадъци/генериране/рециклиране:	Няма въздействие
9. По отношение на грижите за животните:	Няма въздействие.

2) Определяне на екологичните въздействия при Вариант 1.

Вариантът като цяло няма пряко въздействие по отношение на компонентите на околната среда, тъй като разглежданата регулация касае само статута на индустриалните зони, условията и реда за тяхното създаване, изграждане, функциониране и развитие.

Екологични въздействия при Вариант 1

1. По отношение на климата и климатичните промени:	Няма въздействие.

2. По отношение на транспорта и използването на енергия:	Няма въздействие.
3. По отношение на биоразнообразието:	Няма въздействие.
4. По отношение на качеството на водите и водните запаси:	Няма въздействие.
5. По отношение на качеството на почвата:	Няма въздействие.
6. По отношение на възобновяемите или невъзобновяемите ресурси:	Няма въздействие.
7. По отношение на влиянието на фирмите и потребителите върху околната среда:	Вариантът има въздействие по отношение влиянието на фирмите върху околната среда, тъй като: ☐ осигурява условия за по-устойчиво производство; ☐ създава предпоставки бизнесът да работи по-екологично.
8. По отношение на отпадъци/генериране/рециклиране:	Няма въздействие
9. По отношение на грижите за животните:	Няма въздействие.

5.1.4. Специфични въздействия.

1) Определяне на специфични въздействия при Вариант 0.

Специфични въздействия при Вариант 0

1. По отношение на малките и средни предприятия	Вариантът засяга МСП, предвид на обстоятелството, че по-голямата част от предприятията в България са малки и средни предприятия.
2. По отношение на административните разходи на физическите и юридическите лица	Вариантът има въздействие по отношение на административните разходи на физическите и юридическите лица, като: ☐ не осигурява достатъчно възможности за намаляване на административните разходи на физическите и юридическите лица.

3. По отношение на бюджета	Няма въздействие.
4. По отношение на конкуренцията в страната	Няма въздействие.
5. По отношение на потребителите	Няма въздействие.
6. По отношение на основните права	Няма въздействие.
7. Специфични социални въздействия (демографско развитие, закрила на децата)	Няма въздействие.
8. Въздействия на регионално и местно ниво	Няма въздействие.

2) Определяне на специфични въздействия при Вариант 1.

Специфични въздействия при Вариант 1

1. По отношение на малките и средни предприятия	Вариантът засяга МСП, предвид на обстоятелството, че по-голямата част от предприятията в България са малки и средни предприятия, но не ограничава права и не създава нови задължения на МСП. Малките и средни предприятия могат да участват като оператори, инвеститори или партньори в индустриални паркове.
2. По отношение на административните разходи на физическите и юридическите лица	Вариантът има въздействие по отношение на административните разходи на физическите и юридическите лица, като:

☐ осигурява възможност за намаляване на административните разходи на физическите и юридическите лица. |
| 3. По отношение на бюджета | Вариантът има въздействие по отношение на бюджета, тъй като:

☐ води до намаляване на разходите на държавата и на общините за изграждане и поддържане на довеждащата пътна инфраструктура. |
| 4. По отношение на конкуренцията в страната | Няма въздействие. |

5. По отношение на потребителите	Няма въздействие.
6. По отношение на основните права	Няма въздействие.
7. Специфични социални въздействия (демографско развитие, закрила на децата)	Няма въздействие.
8. Въздействия на регионално и местно ниво	Няма въздействие.

5.2. Оценка на по-значимите негативни въздействия (разходи) и специфичните им аспекти

5.2.1. Негативни икономически въздействия:

1) Вариант 0 – Вариант 0 не осигурява:

- законодателна рамка, която да урежда обществените отношения, свързани с обособяването на територии с цел привличане и реализация на индустриални капитали и превръщането на такива територии в инструменти за повишаване на конкурентоспособността на икономиката;

- възможност за реализиране на конкретна политика, която отговаря на последните тенденции на развитие на индустрията – да се създаде нормативна база, която да осигури изграждането на индустриални паркове, отговарящи на очакванията на бизнеса за създаването на благоприятна и конкурентна среда за инвестиране в България;

- законова уредба относно статута на индустриалните паркове, както и условията и реда за тяхното създаване, изграждане, функциониране и развитие, възпрепятства създаването и развитието на индустриална база, която да отговаря на съвременните потребности на инвеститорите;

- условия за оптимизиране на инфраструктурата за задоволяване на потребностите на едно предприятие чрез окрупняването ѝ за нуждите на няколко, дори десетки предприятия;

- възможности за освобождаване на бизнеса от нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктура, както и с извършването на обществено-обслужващи и други специални дейности, съответно за освобождаване на ресурс за развитие на иновации и съсредоточаване на целия капацитет в основната производствена дейност;

- намаляване на разходите на държавата и на общините за изграждане и поддържане на довеждаща пътна инфраструктура, възпрепятства изграждането и модернизирването на техническата инфраструктура в индустриалните зони, както и осигуряването на научно-приложно обслужване и иновации на инвеститорите;

- възпрепятства стимулирането на инвеститорите да извършват производствена дейност в индустриални паркове, както и на инвестициите във високотехнологични производства и услуги чрез осигуряване на условия за внедряване на научноизследователска и развойна дейност, на иновации и на трансфер на технологии.

Във връзка с изложеното и с оглед изпълнението на целите по т. 3, Вариант 0 има негативни икономически въздействия (разходи) по отношение на: конкурентоспособността и инвестициите; иновациите и изследванията; макроикономическата среда; административните разходи на предприятията; държавния бюджет и бюджетите на общините.

Разходите, свързани с Вариант 0, се изразяват във:

1) висок размер на административните разходи на предприятията, в т.ч. за стартиране на бизнес, в резултат на извършването от бизнеса на нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктура, както и с извършването на обществено-обслужващи и други специални дейности.

2) административна тежест за предприятията, тъй като липсват необходимите устройствени, технически и организационни условия, чрез които бизнесът да бъде освободен от нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктура, както и с извършването на обществено-обслужващи и други специални дейности.

3) значителна административна тежест по време на административните производства по издаването на основните административни актове по ЗУТ за регулиране отделните етапи на изграждане на индустриални паркове.

4) високи разходи на държавата и на общините за изграждане и поддържане на довеждаща пътна инфраструктура.

2) Вариант 1 – Не се идентифицират значителни негативни икономически въздействия.

Законопроектът предвижда възможност общинският съвет (за индустриалните паркове на територията на общината) да приема мерки за стимулиране на индустриалните паркове. Като мерки за стимулиране могат да бъдат определяни преференциални размери на местни такси за технически и за административни услуги на територията на индустриален парк при условията на чл. 8, ал. 3 от Закона за местните данъци и такси, както и освобождаване на собствениците и операторите от местни такси в съответствие с чл. 9 от същия закон.

Разходите, в резултат на евентуално приемане на подобни мерки, ще бъдат изцяло компенсирани от редица ползи, посочени по-долу, в т.ч. и финансовите и икономическите ползи за държавата и за общините.

За прилагането на законопроекта не се изискват финансови и други средства от държавния бюджет или от бюджетите на общините. Не се предвижда създаването на нови административни органи и звена.

Създаването и поддържането на регистъра на индустриалните паркове, предвиден със законопроекта, ще се извърши в рамките на определените бюджетни средства на Министерството на икономиката.

Не се очаква законопроектът да окаже въздействие върху околната среда.

5.2.2. Негативни социални въздействия:

1) Вариант 0 – Вариант 0 не осигурява:

- благоприятна институционална среда за иновации в производствени дейности за развитие на производства и услуги с висока добавена стойност и подобрени условия на труд и за подобряване на икономическата ефективност на предприятията;

- привличане и стимулиране на инвестиции за балансирано социално и икономическо развитие на регионите и общините;

- възможности за научно-приложно обслужване и иновации на инвеститорите, както и за професионална подготовка на човешките ресурси, тъй като не осигурява правила за създаване на партньорства с научни, образователни, професионални и др. институции;

- възможности за създаването на по-добри условия на труд.

Във връзка с изложеното и с оглед изпълнението на целите по т. 3, Вариант 0 има негативни социални въздействия по отношение на заетостта и пазара на труда, както и на стандартите за качествени условия на труд.

2) Вариант 1 – Не са идентифицирани значителни негативни социални въздействия.

5.3. Оценка на по-значимите положителни въздействия (ползи) и на специфичните им аспекти

5.3.1. Положителни икономически въздействия:

1) Вариант 0 – Не се идентифицират значителни положителни икономически въздействия.

2) Вариант 1 – Идентифицират се значителни положителни икономически въздействия, тъй като Вариант 1 осигурява:

- възможност за реализиране на конкретна политика, която отговаря на последните тенденции на развитие на индустрията – да се създаде нормативна база, която да осигури изграждането на индустриални паркове, отговарящи на очакванията на бизнеса за създаването на благоприятна и конкурентна среда за инвестиране в България;

- стимулиране на инвеститорите да извършват производствена дейност в индустриални паркове;

- благоприятна институционална среда за иновации в производствени дейности за развитие на производства и услуги с висока добавена стойност и подобрени условия на труд и за подобряване на икономическата ефективност на предприятията;

- стимулиране на инвестициите във високотехнологични производства и услуги чрез осигуряване в индустриалните паркове на условия за внедряване на научноизследователска и развойна дейност, на иновации и на трансфер на технологии;

- създава необходимите условия за изграждане, модернизиране, както и за оптимизиране на изграждането на инфраструктура за задоволяване на потребностите на предприятията, както и за освобождаване на бизнеса от нетипични дейности (изграждане и поддържане на инфраструктура, извършване на обществено-обслужващи и други специални дейности);

- възможност предприятията да съсредоточат капацитета си в основната производствена дейност, както и ще се освободи ресурс за развитие на иновации;

- благоприятни икономически и финансови последици за държавата и за общините, тъй като концентрирането на производствената дейност в индустриални паркове ще доведе до намаляване на разходите на държавата и на общините за изграждане и поддържане на довеждащата пътна инфраструктура, а освен това за изпълнението на предвидените в законопроекта дейности и функции не се изискват финансови и други средства и не се налага необходимост от създаването на нови административни органи и звена;

- повишаване на конкурентоспособността на местните предприятия, което като краен резултат ще доведе до повишаване на приходите на държавата и на общините от данъци и такси;

- постигането на целите по т. 3.

Във връзка с изложеното Вариант 1 има положителни икономически въздействия по отношение на: конкурентоспособността и инвестициите; иновациите и изследванията; макроикономическата среда; административните разходи на предприятията; държавния бюджет и бюджетите на общините.

Ползите от Вариант 1 са:

1) макроикономически ползи, в т.ч. повишаване на икономическия растеж и заетостта и на брутната добавена стойност на индустрията, в резултат на създаването на благоприятна и конкурентна среда за инвестиране в България чрез осигуряване на инфраструктура за задоволяване на потребностите на предприятията, както и за освобождаване на бизнеса от нетипични дейности.

2) повишена конкурентоспособност на предприятията и увеличаване на инвестициите, в т.ч. подобряване на производителността и икономическата ефективност на предприятията, в резултат от намаляването на административните разходи на предприятията и осигуряване на възможност предприятията да съсредоточат капацитета си в основната производствена дейност, както и освобождаване на ресурс за развитие на иновации.

3) нарастване на иновациите и изследванията, в резултат от стимулирането на инвестициите във високотехнологични производства и услуги чрез осигуряване в индустриалните паркове на условия за внедряване на научноизследователска и развойна дейност, на иновации и на трансфер на технологии и регламентирането на правила за създаване на партньорства с научни, образователни, професионални и др. институции.

4) намаляване на административните разходи на предприятията, в т.ч. за стартиране на бизнес, в резултат на освобождаване на бизнеса от нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктура, както и с извършването на обществено-обслужващи и други специални дейности.

5) повишаване на заетостта, в резултат на създаването на благоприятна и конкурентна среда за инвестиране в България.

6) подобряване на условията на труд, в резултат на конкуренцията между отделните индустриални паркове и осигуряването на условия за превръщането на индустриалните паркове в привлекателна среда за работа и отдих.

7) намалена административна тежест за предприятията, тъй като в рамките на индустриалните паркове ще бъдат създадени необходимите устройствени, технически и организационни условия, чрез които бизнесът ще може да бъде освободен от нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктура, както и с извършването на обществено-обслужващи и други специални дейности.

8) облекчено и осъществявано в относително кратки срокове административно регулиране на изграждането и развитието на индустриален парк (намалено до 50 на сто общото времетраенето на административното регулиране), в резултат на съвместяването по време на административните производства по издаването на основните административни актове по ЗУТ за регулиране отделните етапи на изграждане на

индустриалния парк с тези по издаването на административни актове, предвидени със специалните закони.

9) намаляване на разходите на държавата и на общините за изграждане и поддържане на довеждаща пътна инфраструктура, в резултат на концентрирането на производствената дейност в индустриални паркове.

10) повишаване на приходите на държавата и общините от данъци и такси, в резултат на повишаването на конкурентноспособността на местните предприятия, повишена икономическа активност на предприятията, както и повишаването на печалбите им.

5.3.2. Положително социални въздействия:

1) Вариант 0 – Не се идентифицират значителни положителни социални въздействия.

2) Вариант 1 – Идентифицират се положителни социални въздействия, тъй като Вариант 1 осигурява:

- благоприятна институционална среда за иновации в производствени дейности за развитие на производства и услуги с висока добавена стойност и подобрени условия на труд и за подобряване на икономическата ефективност на предприятията;

- възможности за създаването на по-добри условия на труд, което е условие за подобряване на ефективността на предприятията, развиващи дейност на територията на тези паркове, както и за осигуряване на привлекателна среда за работа и отдиш;

- възможности за привличане и стимулиране на инвестиции за балансирано социално и икономическо развитие на регионите и общините;

- възможности за научно-приложно обслужване и иновации на инвеститорите, както и за професионална подготовка на човешките ресурси, тъй като регламентира правила за създаване на партньорства с научни, образователни, професионални и др. институции.

Във връзка с изложеното Вариант 1 има положителни социални въздействия по отношение на заетостта и пазара на труда, както и на стандартите за качествени условия на труд.

6. Административна тежест

1) Вариант 0 – Административната тежест не се променя.

2) Вариант 1:

При Вариант 1 административната тежест за предприятията ще се намали, тъй като в рамките на индустриалните паркове ще бъдат създадени необходимите устройствени, технически и организационни условия, чрез които бизнесът ще може да бъде освободен от нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктура, както и с извършването на обществено-обслужващи и други специални дейности.

Законопроектът осигурява облекчено и осъществявано в относително кратки срокове административно регулиране на изграждането и развитието на индустриален парк, което се осигурява със съвместяването по време на административните производства по издаването на основните административни актове по ЗУТ за регулиране отделните етапи на изграждане на индустриалния парк с тези по издаването на административни актове, предвидени със специалните закони. По-подробна информация по отношение на мерките за намаляване на административната тежест, предвидени в законопроекта, се съдържа в т. 4 относно Вариант 1.

Не се създават нови регулаторни режими. Предвиденото вписване в Регистъра на индустриалните паркове не представлява режим по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Закона за ограничаване на административното регулиране и административния контрол върху стопанската дейност, тъй като законопроектът не въвежда забрана за извършване на производствена дейност извън територията на индустриален парк, включително за изграждане и функциониране на образувания, в които да се извършва производствена дейност. По-подробна информация относно вписването в регистъра се съдържа в т. 4 относно Вариант 1.

Законопроектът засяга съществуващи режими и услуги поради съвместяването по време на административните производства по издаването на основните административни актове по ЗУТ за регулиране отделните етапи на изграждане на индустриалния парк с тези по издаването на административни актове, предвидени със специалните закони. По-подробна информация относно съществуващите режими и услуги, които се засягат, се съдържа в т. 4 относно Вариант 1.

За осигуряване на информираност, публичност и прозрачност относно индустриалните паркове законопроектът въвежда изискване за поддържане от министъра на икономиката на Регистър на индустриалните паркове. По-подробна информация относно регистъра се съдържа в т. 4 относно Вариант 1.

6.1. Оценка на въздействието върху малките и средните предприятия

И двата варианта засягат МСП, предвид на обстоятелството, че по-голямата част от предприятията в България са малки и средни предприятия, но: не водят до нови разходи по изпълняване на нормативни изисквания; не влияят на достъпа до финансиране; не въздействат върху инвестиционния цикъл на предприятията; не ограничават или забраняват пускането на продукти на пазара; не водят до по-строго регулиране на икономическите сектори.

7. Описание на разходите и ползите върху заинтересованите страни.

1) Вариант 0:

Ползи:

Не са идентифицирани значителни ползи за заинтересованите страни.

Разходи:

1) висок размер на административните разходи на предприятията, в т.ч. за стартиране на бизнес, в резултат на извършването от бизнеса на нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктура, както и с извършването на обществено-обслужващи и други специални дейности.

2) административна тежест за предприятията, тъй като липсват необходимите устройствени, технически и организационни условия, чрез които бизнесът да бъде освободен от нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктура, както и с извършването на обществено-обслужващи и други специални дейности.

3) значителна административна тежест по време на административните производства по издаването на основните административни актове по ЗУТ за регулиране отделните етапи на изграждане на индустриални паркове.

4) по-високи разходи на държавата и на общините за изграждане и поддържане на довеждаща пътна инфраструктура.

2) Вариант 1:

Ползи:

Ползите за всички заинтересовани страни са свързани с повишаване на конкурентоспособността и инвестициите; на иновациите и изследванията; подобряване на макроикономическата среда.

Ползите за предприятията се изразяват в намаляване на административните им разходи.

Ползите за публичните органи се изразяват в намаляване на средствата от държавния бюджет и от бюджетите на общините за изграждане и поддържане на довеждащата пътна инфраструктура.

Ползите от Вариант 1 са следните:

1) макроикономически ползи, в т.ч. повишаване на икономическия растеж и заетостта и на брутната добавена стойност на индустрията, в резултат на създаването на благоприятна и конкурентна среда за инвестиране в България чрез осигуряване на инфраструктура за задоволяване на потребностите на предприятията, както и за освобождаване на бизнеса от нетипични дейности.

2) повишена конкурентоспособност на предприятията и увеличаване на инвестициите, в т.ч. подобряване на производителността и икономическата ефективност на предприятията, в резултат от намаляването на административните разходи на предприятията и осигуряване на възможност на предприятията да съсредоточат капацитета си в основната производствена дейност, както и освобождаване на ресурс за развитие на иновации.

3) нарастване на иновациите и изследванията, в резултат от стимулирането на инвестициите във високотехнологични производства и услуги чрез осигуряване в индустриалните паркове на условия за внедряване на научноизследователска и развойна дейност, на иновации и на трансфер на технологии и регламентирането на правила за създаване на партньорства с научни, образователни, професионални и др. институции.

4) намаляване на административните разходи на предприятията, в т.ч. за стартиране на бизнес, в резултат на освобождаване на бизнеса от нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктура, както и с извършването на обществено-обслужващи и други специални дейности.

5) повишаване на заетостта, в резултат на създаването на благоприятна и конкурентна среда за инвестиране в България.

6) подобряване на условията на труд, в резултат на конкуренцията между отделните индустриални паркове и осигуряването на условия за превръщането на индустриалните паркове в привлекателна среда за работа и отдих.

7) намалена административна тежест за предприятията, тъй като в рамките на индустриалните паркове ще бъдат създадени необходимите устройствени, технически и организационни условия, чрез които бизнесът ще може да бъде освободен от нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктура, както и с извършването на обществено-обслужващи и други специални дейности.

8) облекчено и осъществявано в относително кратки срокове административно регулиране на изграждането и развитието на индустриален парк (намалено до 50 на сто общото времетраенето на административното регулиране), в резултат на съвместяването по време на административните производства по издаването на основните административни актове по ЗУТ за регулиране отделните етапи на изграждане на

индустриалния парк с тези по издаването на административни актове, предвидени със специалните закони.

9) намаляване на разходите на държавата и на общините за изграждане и поддържане на довеждаща пътна инфраструктура, в резултат на концентрирането на производствената дейност в индустриални паркове.

10) повишаване на приходите на държавата и общините от данъци и такси, в резултат на повишаването на конкурентноспособността на местните предприятия, повишена икономическа активност на предприятията, както и повишаването на печалбите им.

Разходи:

Законопроектът предвижда възможност общинският съвет (за индустриалните паркове на територията на общината) да приема мерки за стимулиране на индустриалните паркове. Като мерки за стимулиране могат да бъдат определяни преференциални размери на местни такси за технически и за административни услуги на територията на индустриален парк при условията на чл. 8, ал. 3 от Закона за местните данъци и такси, както и освобождаване на собствениците и операторите от местни такси в съответствие с чл. 9 от същия закон.

Разходите, в резултат на евентуално приемане на подобни мерки, ще бъдат изцяло компенсирани от посочените по-горе редица ползи, в т.ч. и финансовите и икономическите ползи за държавата и за общините.

За прилагането на законопроекта не се изискват финансови и други средства от държавния бюджет или от бюджетите на общините. Не се предвижда създаването на нови административни органи и звена.

Създаването и поддържането на регистъра на индустриалните паркове, предвиден със законопроекта, ще се извърши в рамките на определените бюджетни средства на Министерството на икономиката.

Не се очаква законопроектът да окаже въздействие върху околната среда.

8. Сравняване на вариантите

	Вариант 0 „Без действие“	Вариант 1 – приемане на Закон за индустриалните паркове
Ефективност	—	+
Цел 1: Създаване на условия за стимулиране на инвеститорите да извършват производствена дейност в индустриални паркове	—	+
Цел 2: Създаване на благоприятна институционална среда за иновации в производствени дейности	—	+

за развитие на производства и услуги с висока добавена стойност и подобрени условия на труд и за подобряване на икономическата ефективност на предприятията		
Цел 3: Стимулиране на инвестициите във високотехнологични производства и услуги чрез осигуряване в индустриалните паркове на условия за внедряване на научно- изследователска и развойна дейност, на иновации и на трансфер на технологии	—	+
Цел 4: Привличане и стимулиране на инвестиции за балансирано социално и икономическо развитие на регионите и общините.	—	+
Ефикасност	—	+
Съгласуваност	Вариантът не осигурява съответствие със стратегическите документи	Вариантът съответства изцяло на стратегическите документи
Риск за прилагане	Ограничени рискове	Не са идентифицирани рискове

9. Класиране на вариантите и идентифициране на препоръчителен вариант

Въз основа на оценката на въздействията, както и на сравняването на вариантите, които показват редица положителни въздействия от Вариант 1, както и неговата ефективност, ефикасност, същият е избран за препоръчителен вариант.

Препоръчителният вариант осигурява редица ползи за всички заинтересовани страни, в т.ч.:

1) Макроикономически ползи, в т.ч. повишаване на икономическия растеж и заетостта и на брутната добавена стойност на индустрията.

- 2) Повишаване на конкурентоспособността на предприятията и увеличаване на инвестициите, в т.ч. подобряване на производителността и икономическата ефективност на предприятията.
- 3) Нарастване на иновациите и изследванията.
- 4) Намаляване на административните разходи на предприятията.
- 5) Повишаване на заетостта.
- 6) Подобряване на условията на труд.
- 7) Намаляване на административната тежест за предприятията.
- 8) Облекчаване и намаляване на сроковете при административно регулиране на изграждането и развитието на индустриален парк.
- 9) Намаляване на разходите на държавата и на общините за изграждане и поддържане на довеждаща пътна инфраструктура.
- 10) Повишаване на приходите на държавата и общините от данъци и такси.

10. Обществени консултации

Консултации са направени в рамките на работната група по изготвянето на законопроекта с „Национална компания индустриални зони” ЕАД и с публични и частни организации, опериращи индустриални зони.

Законопроектът ще бъде публикуван за обществено обсъждане на Портала за обществени консултации, съобразно Закона за нормативните актове (ЗНА). След приключването на обществените консултации справка за постъпилите предложения, заедно с обосновка за неприетите предложения, ще бъде публикувана в съответствие с изискванията на ЗНА.

Основните въпроси за обсъждане в рамките на обществената консултация са:

- 1) Осигурява ли законопроектът възможност за постигане на целите по т. 2?
- 2) Достатъчни ли са предложените правила относно условията и реда за създаването, изграждането, функционирането и развитието на индустриалните паркове?
- 3) Разпоредбите на нормативния акт формулирани ли са точно и ясно, с оглед улесняване на последващото им практическо прилагане?

11. Последваща оценка на въздействието

Последваща оценка на въздействието на Закона за индустриалните паркове ще бъде извършена съгласно изискванията на ЗНА, а именно в срок 5 години след влизането в сила на новия закон.

Последващата оценка ще бъде извършена от органа, в чиято компетентност е индустриалната политика и изпълнението на нормативния акт – Министерството на икономиката.

Резюме на цялостната предварителна оценка на въздействието	
Наименование на акта: проект на Закон за индустриалните паркове	Период на извършване на оценката: м. март 2020 г.
Водеща институция: Заместник министър-председател	От какво ниво възниква необходимостта от предприемане на действието? Национално
Други организации, участвали в извършването на оценката: Изводите и заключенията, съдържащи се в оценката, са направени в рамките на работната група по изготвянето на законопроекта¹, в сътрудничество и консултации със съответните институции и заинтересовани страни, в т.ч. представители на: политическия кабинет на заместник министър-председателя, на Министерството на икономиката, на „Национална компания индустриални зони“ ЕАД, на Министерството на финансите, на Министерството на регионалното развитие и благоустройството, на дирекция „Икономическа и социална политика“ в администрацията на Министерския съвет, на публични и частни организации, опериращи индустриални зони, както и експерти от компетентни държавни институции. <i>Посочете организациите, които са участвали и/или са съдействали за извършването на оценката</i>	Информация за контакт: Мариета Немска – директор на дирекция „Икономическа и социална политика“ в администрацията на Министерския съвет Тел.: 02/940 2846
1. РЕЗЮМЕ И ВАРИАНТИ НА ДЕЙСТВИЕ	
Какъв е проблемът, който трябва да се реши? Защо е необходимо действие от страна на правителството/държавата? През последните години е налице съществена промяна в разбирането за индустриалната политика и съответстващите му тенденции. От подход, насочен към големи предприятия и сектори, енергийна зависимост и висока трудоемкост, фокусът днес се насочва към хоризонталните политики и междусекторни подходи, които променят бизнес средата, насърчават малките и средни предприятия, с акцент върху използването на енергийно ефективни и екологосъобразни технологии, както и подкрепят интелигентната специализация на всяка национална икономика. Като ключов елемент на съвременната индустриална практика се очертава планиране, обособяване и райониране на територии с цел индустриално развитие, наричани индустриален парк, икономическа зона, логистичен парк, бизнес парк, бизнес инкубатор,	

¹ Създадена със Заповед на министър-председателя № Р-44 от 20.03.2019 г.

високотехнологичен парк, промишлена зона и т.н.

За разлика от редица европейски държави, в България няма поставена нормативна и методологическа основа за реализация на индустриалните политики и особено за развитие на техния ключов инструмент - индустриалните зони и технологични паркове, дефинирани в Закона за насърчаване на инвестициите (ЗНИ).

В средносрочен и дългосрочен план, целите на България за постигане на конкурентоспособна икономика са в приоритетна степен свързани с развитието на индустрията. Създаването на предпоставки за създаване и развитие на индустриална база, която отговаря на съвременните потребности на инвеститорите, е основна цел на законопроекта. За да се осигури подкрепа на индустриалното развитие от страна на държавата, е необходимо да се насърчи изграждането на атрактивна среда за реализация на привлечените инвестиции и да се легитимират широк кръг от съпътстващи действия в тази посока.

С приемането на законопроекта ще се реализира конкретна политика, която отговаря на последните тенденции на развитие на индустрията – да се създаде нормативна база, която да осигури изграждането на индустриални паркове, отговарящи на очакванията на бизнеса за създаването на благоприятна и конкурентна среда за инвестиране в България.

Обособяването на територии с цел привличане и реализация на индустриални капитали и превръщането на тези територии в инструменти за повишаване конкурентоспособността на икономиката е достатъчно всеобхватна и широкоаспектна област, която не попада в обхвата на съществуващите нормативни актове с ранг на закон. Налице са правни предпоставки и икономическа целесъобразност обществените отношения в посочената област да се уредят с нов закон, който да регламентира не само устройствени, но и технически, и организационни условия за създаването, изграждането, функционирането и развитието на посочените обособени територии.

Налице е необходимост и от създаване на терминологична яснота, поради което се прие обособените територии – предмет на този закон да се наименоуват „индустриални паркове“, а законът, който да уреди техния статут – Закон за индустриалните паркове.

За целите на ЗНИ легалните определения на индустриална зона и технологичен парк акцентират на устройствения статут и предназначението на териториите със съответните наименования. Това е така, защото целта на ЗНИ е да стимулира инвестициите. Законът за насърчаване на инвестициите дефинира индустриалната зона като *„свкупност от един или няколко съседни поземлени имота, разположени на територии, за които съгласно устройствен план е определено предназначение за производствени дейности“*, с което очертава само един от аспектите на такава зона, а именно – нейния устройствен статут.

Проектът на Закон за индустриалните паркове изоставя понятието индустриална зона, въведено през 2007 г. в ЗНИ, тъй като възприема по-различен подход за определяне на индустриалния парк спрямо този в ЗНИ.

Приемането на нов закон е предвид необходимостта от обособяване на територии - индустриални паркове, които да осигуряват както устройствени, така и технически и организационни условия за създаване на нови предприятия. По този начин ще се оптимизира изграждането на инфраструктура за задоволяване потребностите на едно предприятие чрез окрупняването ѝ за нуждите на няколко, дори десетки предприятия, а бизнесът ще бъде освободен от нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктура, както и с извършването на обществено-обслужващи и

други специални дейности, което ще даде възможност за съсредоточаване на целия капацитет в основната производствена дейност.

Необходими са законодателни решения, свързани с изграждането и модернизирането на техническата инфраструктура в индустриалните зони, които да допринесат, както за привличане на инвеститори, така и до възможности да се предлагат атрактивни и променящи се, съобразно инвеститорските потребности, условия за тяхното задържане и експанзия.

Налице е необходимост от създаване на условия за освобождаването на производствената дейност от нетипични дейности, като по този начин ще се освободи ресурс, който може да бъде използван за развитие на иновации. Конкуренцията между отделните индустриални паркове ще допринесе за създаването на по-добри условия на труд, което е условие за подобряване на ефективността на предприятията, развиващи дейност на територията на тези паркове. Тенденциите сочат, че на пазара на индустриални и логистични паркове ще се търсят локации, които разполагат с добре развита инфраструктура, високотехнологични информационни технологии, включващи различна техника за обработка и комисиониране и осигуряващи надеждна комуникация (за логистичните центрове например – баркод скенери, персонални терминали за обработка на поръчки и системите Pick by Voice). Следвайки тенденциите, е силно препоръчително да се инвестира в техническа инфраструктура и в облагородяване на зоните, така че да придобият облик на привлекателна среда за работа и отдых. Освен средата, друг ключов фактор за повишаване конкурентността на зоните, е предлагането на обслужващи комунални услуги като сметосъбиране, транспорт от/до зоната за работещите на нейна територия и др., които всяко производство или логистична фирма не биха планирали и извършили с приоритет спрямо други присъщи дейности и разходи.

Компаниите, управляващи индустриални паркове, следва да инициират или да търсят възможности за създаване на партньорства с разнообразни институции, които директно или индиректно биха оказали подкрепа за развитието на парковете. Това включва партньорства с (1) научни, образователни, професионални, бизнес или други организации за осигуряване на научно-приложно обслужване и иновации и/или на професионална подготовка за нуждите на парка; (2) лица, които извършват оформяне на транспортни и митнически документи, правни консултации, охрана, съдействие при издаване на сертификати за произход на стоките, посредническа дейност за набиране на персонал, съдействие при издаване на документи, банково обслужване, социални и медицински и др. обществено-обслужващи дейности за извършване на услуги на инвеститорите. В тази връзка е необходимо да бъдат създадени предпоставки за осигуряване на научно-приложно обслужване и иновации на инвеститорите, както и на възможности за професионална подготовка на човешките ресурси.

Във връзка с изложеното, за разлика от ЗНИ, с цел цялостно уреждане на статута, законопроектът възприема понятието „индустриален парк“ и определя последния като обособена територия, разположена на територията на една или повече общини, за която са осигурени устройствени, технически и организационни условия най-малко за производствени дейности.

Проблемът не може да се реши в рамките на съществуващото законодателство чрез промяна в организацията на работа и/или чрез въвеждане на нови технологични възможности.

Проблемът не може да се реши и чрез изменение на ЗНИ, тъй като не може да се очаква

ЗНИ да регламентира всички действия на държавата в подкрепа на индустриалното развитие и предвид че целта на закона е да стимулира инвестициите. С отделен нормативен акт следва да се насърчи изграждането на атрактивна среда за реализация на привлечените инвестиции и да се регламентира широк кръг от съпътстващи действия в тази посока. Обособяването на територии с цел привличане и реализация на индустриални капитали и превръщането на тези зони в инструменти за повишаване конкурентоспособността на икономиката изисква самостоятелна правна рамка, която да регламентира изграждането, поддържането и развитието на такива зони. В тази връзка е преценено, че извършване на промени в ЗНИ не следва да се определя като вариант на действие, и съответно да се анализира, както и не се разглежда вариант, съдържащ само организационни мерки.

Опишете проблема или въпросите, които обосновават действие от страна на държавата.

Какви са целите на предлаганото решение?

Основната цел на проекта на Закон за индустриалните паркове е създаването на предпоставки за създаване и развитие на индустриална база, която отговаря на съвременните потребности на инвеститорите.

Със законопроекта са определени четири **конкретни цели**:

- 1) Създаване на условия за стимулиране на инвеститорите да извършват производствена дейност в индустриални паркове;
- 2) Създаване на благоприятна институционална среда за иновации в производствени дейности за развитие на производства и услуги с висока добавена стойност и подобрени условия на труд и за подобряване на икономическата ефективност на предприятията;
- 3) Стимулиране на инвестициите във високотехнологични производства и услуги чрез осигуряване в индустриалните паркове на условия за внедряване на научно-изследователска и развойна дейност, на иновации и на трансфер на технологии;
- 4) Привличане и стимулиране на инвестиции за балансирано социално и икономическо развитие на регионите и общините.

Посочените цели кореспондират с действащата стратегическа рамка. Целите са в съответствие с визията, целите и приоритетите на Националната програма за развитие БЪЛГАРИЯ 2030, одобрени с Решение № 33 на Министерския съвет от 20.01.2020 г.,² както и с приоритетите и целите на Програмата за управление на правителството на Република България за периода 2017 – 2021 г.³

Новата уредба засяга следните заинтересовани страни:

1. Публичен сектор.

- 1) Министерски съвет, който: приема програми и решения за стимулиране създаването и/или функционирането и/или развитието на индустриални паркове; упражнява правата на държавата в държавните индустриални паркове и в съвместните индустриални

² Стратегическа цел 1: Ускорено икономическо развитие; Приоритет 3: Интелигентна индустрия

³ Приоритет 50: Подкрепа за развитието на икономически зони чрез финансиране на мерките за насърчаване на инвестициите. Безвъзмездно прехвърляне в собственост на общините на военни терени с отпаднала необходимост; Цел 192: Развити икономически зони и привличане на инвестиции

паркове с държавно и общинско участие.

- 2) Общински съвети, които: в рамките на правомощията си по чл. 21 от Закона за местното самоуправление и местната администрация приемат мерки за стимулиране на индустриалните паркове на територията на общината; упражняват правата на общината в общинските индустриални паркове и в съвместните индустриални паркове с държавно и общинско или с общинско участие.
- 3) Министъра на икономиката и ръководената от него администрация, който: инициира предложения за създаване на индустриални паркове – за държавни индустриални паркове и за съвместен индустриален парк с държавно и общинско участие; вписва индустриален парк и промени на вписани данни в Регистъра на индустриалните паркове и поддържа Регистъра; изпълнява възложени с акт на Министерския съвет мерки за стимулиране; предоставя безвъзмездно на информация относно възможностите за създаване на индустриални паркове; извършва на контрол за съответствие на извършените дейности на територията с определените в ПУП на индустриалния парк; сключва договори за възлагане на дейности по експлоатация на държавни индустриални паркове.
- 4) Кметове на общини и общински администрации, които: инициират предложения за създаване на индустриални паркове – за общински индустриални паркове и за съвместни индустриални паркове с общинско или с държавно и общинско участие; сключват договори за възлагане на дейности по експлоатация на общински индустриални паркове.
- 5) Публични предприятия – търговски дружества, едноличен собственик на капитала на които е държавата и/или общината, които са оператори на индустриални паркове въз основа на договор за възлагане на дейностите по експлоатация на индустриални паркове - собственост на държавата и/или на общини.
- 6) Други органи и техните администрации.

2. Частен сектор.

- 1) Юридически лица, регистрирани като търговци, които са собственици на индустриални паркове, които: инициират предложения за създаване на частен индустриален парк; сключват договори за възлагане на дейности по експлоатация на частен индустриален парк; извършващи функции на оператор на индустриалния парк.
- 2) Търговски дружества, които са оператори на частни индустриални паркове въз основа на договор за възлагане на дейностите по експлоатация на парка, сключен със юридическото лице – собственик на частния парк;
- 3) Концесионери – оператори на държавен или общински индустриален парк, на които с концесионен договор са възложени дейностите по експлоатация на парка при условията и по реда на Закона за концесиите.
- 4) Инвеститори – физически или юридически лица, регистрирани като търговци, които извършват производствена дейност в индустриалния парк въз основа на договор с оператора. Потенциално засегнати ще са всички предприятия в страната, тъй като ще могат да извършват дейност в индустриални паркове, изградени и функциониращи съгласно закона.
- 5) Потребители – инвеститори и партньори, които извършват дейността си на

територията на индустриалния парк.

3. Граждани и организации:

1) Партньори в индустриалния парк – лица, които подпомагат функционирането и развитието на парка по договор с оператора, в т.ч.: научни, образователни, професионални, бизнес или други организации (за осигуряване на научно-приложно обслужване и иновации и/или на професионална подготовка за нуждите на парка); лица, които извършват оформяне на транспортни и митнически документи, правни консултации, охрана, съдействие при издаване на сертификати за произход на стоките, посредническа дейност за набиране на персонал, съдействие при издаване на документи, банково обслужване, социални и медицински и др. обществено –обслужващи дейности (за извършване на услуги за инвеститорите).

Посочете какво цели да постигне новото предложение или предлаганата нова уредба. Какъв ефект би имала тя и спрямо кого?

Какви варианти за решаване на проблема са били изследвани, включително алтернативи на въвеждането на нова правна уредба?

1. Вариант 0 – Без действие.

Вариант 0 предвижда запазване на съществуващото положение и неприемане на Закон за индустриалните паркове.

В случай, че законопроектът не бъде приет няма да бъдат постигнати целите, посочени в настоящата оценка. Липсата на законодателна уредба относно статута на индустриалните паркове, както и условията и реда за тяхното създаване, изграждане, функциониране и развитие, създава рискове относно реализацията на индустриалните политики и развитието на техния ключов инструмент – индустриалните паркове. Тези рискове произтичат от идентифицираните слаби страни на действащия режим относно индустриалните зони и технологични паркове, който не осигурява:

- законодателна рамка, която да урежда обществените отношения, свързани с обособяването на територии с цел привличане и реализация на индустриални капитали и превръщането на такива територии в инструменти за повишаване на конкурентоспособността на икономиката;

- възможност за реализиране на конкретна политика, която отговаря на последните тенденции на развитие на индустрията – да се създаде нормативна база, която да осигури изграждането на индустриални паркове, отговарящи на очакванията на бизнеса за създаването на благоприятна и конкурентна среда за инвестиране в България;

- законова уредба относно статута на индустриалните паркове, както и условията и реда за тяхното създаване, изграждане, функциониране и развитие, възпрепятства създаването и развитието на индустриална база, която да отговаря на съвременните потребности на инвеститорите;

- условия за оптимизиране на инфраструктурата за задоволяване на потребностите на едно предприятие чрез окруняването ѝ за нуждите на няколко, дори десетки предприятия;

- възможности за освобождаване на бизнеса от нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктура, както и с извършването на

обществено-обслужващи и други специални дейности, съответно за освобождаване на ресурс за развитие на иновации и съсредоточаване на целия капацитет в основната производствена дейност;

- намаляване на разходите на държавата и на общините за изграждане и поддържане на довеждаща пътна инфраструктура, възпрепятства изграждането и модернизирането на техническата инфраструктура в индустриалните зони, както и осигуряването на научно-приложно обслужване и иновации на инвеститорите;

- възпрепятства стимулирането на инвеститорите да извършват производствена дейност в индустриални паркове, както и на инвестициите във високотехнологични производства и услуги чрез осигуряване на условия за внедряване на научноизследователска и развойна дейност, на иновации и на трансфер на технологии;

- благоприятна институционална среда за иновации в производствени дейности за развитие на производства и услуги с висока добавена стойност и подобрени условия на труд и за подобряване на икономическата ефективност на предприятията;

- привличане и стимулиране на инвестиции за балансирано социално и икономическо развитие на регионите и общините;

- възможности за научно-приложно обслужване и иновации на инвеститорите, както и за професионална подготовка на човешките ресурси, тъй като не осигурява правила за създаване на партньорства с научни, образователни, професионални и др. институции;

- възможности за създаването на по-добри условия на труд.

Посочените рискове и слаби страни водят до редица негативни икономически и социални въздействия по отношение на: конкурентоспособността и инвестициите; иновациите и изследванията; макроикономическата среда; административните разходи на предприятията; държавния бюджет и бюджетите на общините; заетостта и пазара на труда, както и на стандартите за качествени условия на труд.

2. Вариант 1 - Вариант 1 предвижда приемане на проект на Закон за индустриалните паркове, с който да се уредят статута на индустриалните паркове и условията и реда за тяхното създаване, изграждане, функциониране и развитие.

За постигането на целите, посочени в т. 2 от настоящата оценка, законопроектът предвижда следното:

Законопроектът се състои от 4 глави:

- Основни положения;
- Създаване на индустриален парк;
- Изграждане на индустриален парк;
- Функциониране и развитие на индустриален парк.

Законопроектът е изчерпателен и в необходимата пълнота урежда обществените отношения, които подлежат на трайна уредба, както и в достатъчна степен – правилата за тяхното прилагане. В тази връзка е преценено, че не е налице необходимост от издаването на правилник за прилагане на закона. Предвидена е законова делегация Министерският съвет да издаде една наредба, с която да се уредят условията и редът за водене на предвидения със законопроекта регистър на индустриалните паркове.

Законопроектът е със структура и съдържание, които уреждат обществените отношения, свързани с индустриалните паркове, в естествената последователност на етапите – създаване, изграждане, функциониране и развитие на индустриален парк.

Законопроектът изменя законите, съдържащи разпоредби, свързани с индустриални зони, технологични паркове, бизнес зони и др., които имат признаците на индустриален парк по смисъла на законопроекта, като измененията се отнасят до:

- отмяна на разпоредбите, които попадат в обхвата на новия Закон за индустриалните паркове;
- терминологично уеднаквяване на текстовете, които уреждат изисквания, свързани със статута на технологичните паркове, с понятията от новия Закон за индустриалните паркове;
- създаване на предпоставки за изпълнение на новия Закон за индустриалните паркове.

С преходна разпоредба е уреден статутът на заварените индустриални зони, технологични паркове и др. подобни, като е предоставена възможност същите да продължат дейността си по досегашния ред или да я съобразят с изискванията на Закона за индустриалните паркове.

Законопроектът изоставя понятието индустриална зона, въведено през 2007 г. в ЗНИ, тъй като възприема по-различен подход за определяне на индустриалния парк спрямо този в ЗНИ. Законът за насърчаване на инвестициите очертава само един от аспектите на такава зона, а именно – нейния устройствен статут. В тази връзка, с цел цялостно уреждане на статута, законопроектът възприема понятието „индустриален парк“ и определя последния като обособена територия, разположена на територията на една или повече общини, за която са осигурени устройствени, технически и организационни условия най-малко за производствени дейности.

Територията на индустриален парк следва да отговаря на две условия: (i) да е разположена или присъединена към урбанизирана територия или да се обособи като самостоятелна урегулирана урбанизирана територия в землището на една или повече общини на територията на една или повече области и (ii) площта да е не по-малко от 300 дка. Първото условие е в съответствие с предложеното допълване на чл. 7, ал. 1 от Закона за устройството на територията (ЗУТ), с което към категорията урбанизирани територии се включват и индустриалните паркове, във връзка с предвиденото със законопроекта тяхно урбанизиране като самостоятелно функционираща инфраструктурно осигурена и благоустроена територия с основно предназначение за производствени дейности. Второто условие е обусловено от целта за оптимизиране на инфраструктурата. Законопроектът допуска изключение от второто условие в две хипотези – когато индустриалният парк е специализиран за високотехнологични дейности по смисъла на § 1, т. 11 от ЗНИ, както и когато тези дейности са за услуги, дефинирани като „интензивно базирани на знания“ и „високотехнологични интензивно базирани на знания услуги“. В първата хипотеза площта на парка може да е под 300 дка, но не по-малко от 100 дка, а във втората – по-малко от 100 дка, но не по-малко от 10 дка. При определяне площите на изключенията е отчетено обстоятелството, че за извършване на посочените дейности не са необходими големи по размер територии.

Устройствените условия на индустриален парк са определени в съответствие със ЗУТ, като територията на парка се обособява като урегулирана територия с определено в съответствие с чл. 12 от ЗУТ застрояване, като с подробен устройствен план на индустриалния парк (ПУП на ИП) се определят структурата на територията на парка, устройствените зони и територии с устройствен режим и предназначение на поземлените

имоти, като урегулирането на имотите ще се извършва при спазване на изискванията на чл. 112, ал. 2 от ЗУТ. Индустриалният парк се състои от урегулирани поземлени имоти, от които имотите с предназначение за производствени дейности са не по-малко от половината от площта на индустриалния парк с предназначение за производствени дейности. С оглед пълноценно урбанизиране на средата, в индустриалния парк се допускат урегулирани поземлени имоти за спомагателни и обществено-обслужващи дейности, свързани с функционирането на парка, в т.ч. за движение и транспорт и за друга техническа инфраструктура, за обществено-обслужващи дейности, за озеленени площи и за специални обекти. С изискването урегулираните поземлени имоти за производствени дейности да заемат не по-малко от половината от площта на индустриалния парк се осигурява изпълнението на целите на законопроекта и се ограничава възможността застрояването на индустриалните паркове да промени тяхното функционално предназначение. Законопроектът въвежда изрична забрана за извършване на територията на индустриален парк на забранени от закон дейности, като търговия със стоки с изтекъл срок на годност, със заразни стоки или с отпадъци, вредни за човека и/или замърсяващи околната среда, както и специфични дейности като такива с радиоактивни материали и с наркотични, химични и биохимични материали, освен когато същите се извършват за промишлени, медицински и фармацевтични цели в съответствие със сертификати, издадени от Министерството на здравеопазването.

Техническите и организационните условия на индустриалния парк включват изискванията на територията на парка да са осигурени най-малко (i) устройствените условия в съответствие с посоченото по-горе; (ii) вътрешна техническа инфраструктура, която като минимум включва транспортно-комуникационна система, водоснабдителна система и електроразпределителна/електропреносна мрежа; (iii) свързаност на вътрешната техническа инфраструктура с приложимите елементи на обществената техническата инфраструктура по чл. 64, ал. 1 от ЗУТ с оглед на благоустройствено и енергийно обезпечаване функционирането на парка, и (iv) управление на индустриалния парк в съответствие с изискванията, определени от законопроекта. Законопроектът допуска, извън вътрешна техническа инфраструктура, на територията на индустриален парк да са разположени елементи на техническа инфраструктура, които са изградени преди вписване на парка в Регистъра на индустриалните паркове, или представляват елементи на техническа инфраструктура, към които паркът е свързан, съответно присъединен, или са определени с влязъл в сила устройствен план за изграждане и реконструкция на обекти по чл. 205, т. 1 и т. 2 от ЗУТ. Изброените допускания са с цел да не се налагат преустройства на заварени територии, които се обособяват като индустриални паркове, както и да се създаде правна възможност за изграждане на изброените елементи, съответно обекти, без това да представлява неизпълнение на изискванията на законопроекта относно застрояването на индустриалните паркове.

Законопроектът детайлно определя субектите, които може да извършват дейност на територията на индустриален парк. Това са: собственик, оператор, инвеститори и партньори. Инвеститорите и партньорите са определени като потребители на индустриалния парк.

Собственик на индустриален парк е лице, което осигурява организационните, устройствените и техническите условия за създаването, изграждането, функционирането и развитието на парка. Собственик на индустриален парк може да бъде държавата и една или повече община, както и юридическо лице, регистрирано като търговец.

Оператор на индустриалния парк е лице, което извършва дейностите по експлоатация на парка, които са изброени в Глава четвърта, Раздел I от законопроекта.

Лицето, което може да бъде оператор на индустриален парк, се определя в зависимост от собствеността върху парка. В случаите, когато собственик е държавата или община, оператор може да бъде само търговско дружество, едноличен собственик на капитала на което е държавата, съответно общината, както и концесионер, определен по реда на Закона за концесиите. Когато собственик на индустриалния парк е държавата и/или една или повече община, оператор може да бъде само търговско дружество с държавно и общинско участие в капитала. С посочените изисквания относно оператора на индустриален парк, собственик на който е държавата и/или една или повече община, се осигурява публичност, прозрачност и равнопоставеност при избор на оператора, когато той търговско дружество, капиталът на което не е еднолична собственост на държавата/общината. Когато собственик на парка е юридическо лице, функциите на оператор може да се извършват от юридическото лице или от друго търговско дружество. Когато операторът не е собственик, той извършва дейността си въз основа на договор за експлоатация, сключен със собственика. Когато операторът е концесионер, дейностите по експлоатация на парка се възлагат с концесионния договор.

Инвеститор в индустриален парк е всяко лице, което извършва производствена дейност в парка. Инвеститор може да бъдат само търговец, който е сключил договор за стопанска дейност с оператора на индустриалния парк.

Партньор в индустриален парк е лице, което подпомага функционирането и развитието на парка в съответствие с договор, сключен с оператора. Партньор може да бъде както научна, образователна, професионална, бизнес или друга организация, която осигурява научно-приложно обслужване и иновации и/или професионална подготовка за нуждите на парка, така и лице, което извършва обществено-обслужващи дейности като услуги на инвеститорите.

Към датата на регистриране на индустриалния парк лицето, посочено като собственик, трябва да притежава правото на собственост върху поземлените имоти на територията на парка. Изключение от това правило е допуснато само в случаите, когато операторът е публично предприятие – тогава правото на собственост може да се притежава от оператора. След като ПУП за индустриалния парк влезе в сила собственикът на парка може да извършва всякакви сделки по разпореждане и управление с недвижимите имоти, включени в територията на парка в полза на потребител. Държавата и общините имат това право и в случаите, когато операторът е концесионер. За целта изрично е посочено, че забраната за разпореждане с обекта на концесията по чл. 16, ал. 4 от Закона за концесиите, не се прилага. Вътрешната техническа инфраструктура не може да се продава или отдава под наем; върху нея не може да се учредяват ограничени вещни права.

Законопроектът дели индустриалните паркове по два критерия – собственост и дейности, за които паркът е предназначен. По първия критерий паркът е държавен, общински, съвместен (между държавата и/или една или повече община) или частен. По втория критерий паркът може да бъде три вида: (i) тип А – общ, в който няма специализация на производствени дейности; (ii) тип Б – специализиран, в който се извършва един вид производствени и свързани с тях дейности, или сходни производствени дейности; (iii) тип С – специализиран, в който се извършват високотехнологични и свързани с тях дейности.

За изпълнение на целите, поставени със законопроекта, последният определя и държавната политика за индустриалните паркове, като изброява правомощията на Министерския съвет, министъра на икономиката и органите на местното

самоуправление. Министерският съвет може да приема конкретни мерки за стимулиране, които включват програми и решения за стимулиране създаването и/или функционирането и/или развитието на индустриални паркове. Като обща мярка за стимулиране на индустриален парк е определено прилагането на облекчен режим на административно обслужване при изграждането и развитието на парка при условията на Глава трета от законопроекта. Създадена е възможност като обща мярка за стимулиране на индустриалните паркове да се определят преференциални размери на местни такси за технически и за административни услуги на територията на такъв парк при условията на чл. 8, ал. 3 от Закона за местните данъци и такси, както и освобождаване на собствениците и операторите от местни такси в съответствие с чл. 9 от същия закон. За осигуряване на информираност, публичност и прозрачност относно индустриалните паркове законопроектът въвежда изискване за поддържане от министъра на икономиката на регистър на индустриалните паркове (регистъра). В регистъра следва да се вписват само индустриалните паркове, които отговарят на изискванията на закона. Предвижда се редът за водене на регистъра да се определи с наредба на Министерския съвет по предложение на министъра на икономиката. За образувания, които не са вписани в регистъра, независимо от наименованието им, както и за обекти в територии и поземлени имоти, които са извън границите на вписан в регистъра индустриален парк, законът няма да се прилага. Със Законопроекта изчерпателно са изброени данните и информацията, която трябва да се заяви за вписване на индустриален парк в регистъра, както и документите, които трябва да се приложат. Министърът на икономиката може да откаже вписване на индустриален парк в регистъра само когато (i) установени нередовности не са отстранени в 14-дневен срок, (ii) приложените документи не отговарят на изискванията на закона и (iii) индустриалният парк не отговаря на изискванията за площ, определени със закона. Предвиденото вписване в регистъра не представлява режим по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Закона за ограничаване на административното регулиране и административния контрол върху стопанската дейност, тъй като законопроектът не въвежда забрана за извършване на производствена дейност извън територията на индустриален парк, включително за изграждане и функциониране на образувания, в които да се извършва производствена дейност. Вписването в регистъра удостоверява изпълнението на изискванията на закона и дава статут на съответното образувание да се ползва от възможностите, които са предоставени със закона, вкл. от мерките за стимулиране, приети в съответствие с него.

Със законопроекта е определен редът за създаване на индустриален парк, като в необходимата изчерпателност са изброени действията на съответните лица и органи. Фактическият състав по създаване на индустриален парк ще приключва с вписването на парка в регистъра, след което може да започне неговото изграждане.

Законопроектът определя и минималното задължително съдържание на документите и договорите, с които се осигурява създаването и функционирането на индустриален парк:

1) Концепция за индустриален парк (концепцията). Това е документът, който ще определи дългосрочните перспективи и цели за развитие на парка. Концепцията се изготвя от инициатора за създаването на индустриален парк, който, в зависимост от вида на парка, е: (i) министърът на икономиката – за държавен парк и за съвместен индустриален парк с държавно и общинско участие; (ii) кметът на общината – за общински парк и за съвместен индустриален парк с общинско или с държавно и общинско участие и (iii) представляващият юридическото лице – собственик пред орган, определен с устава, съответно с учредителния договор. Концепцията се публикува в регистъра, с което се осигурява публичност относно съдържанието се в документа

обстоятелства.

2) Бизнес-план, който съдържа анализ на средата, на пазара и на конкуренцията, маркетингов план, план за управление, оперативен план, финансов план, източниците на финансиране и приложения. Бизнес-планът се изготвя от оператора.

3) Подробен устройствен план на индустриалния парк, който се изработва като:

а) план за регулация и застрояване (регулация на улици и поземлени имоти и за режим на застрояване) по чл. 110, ал. 1, т. 1 от ЗУТ, с планове и план-схеми по чл. 108, ал. 2 от ЗУТ –когато индустриалният парк е обособен в границите на населено място или селищно образувание или

б) специализиран подробен устройствен план по смисъла на чл. 111, ал. 1 от ЗУТ, който съдържа плана по буква „а“ и парцеларни планове по чл. 110, ал. 1, т. 5 от ЗУТ – когато за него трябва да се осигури транспортен достъп до път, железопътна инфраструктура или воден път, както и присъединяване на парка към приложими елементи на техническата инфраструктура по чл. 64, ал. 1 от ЗУТ.

4) Договор за експлоатация, с който се определят дейностите по експлоатация, които се възлагат на оператора. Договор за експлоатация не се сключва, когато оператор е собственикът на индустриалния парк.

5) Правилник за цялостната организация в индустриалния парк, с който се определят условията и реда за проектиране и строителство на вътрешната техническа инфраструктура, за придобиване на права върху имоти или части от имоти на територията на парка, строителство на територията на парка. В правилника се посочват услугите, които операторът предоставя на инвеститорите – сам или чрез партньори и се изброяват дейностите, които са допустими на територията на парка и правата и задълженията на оператора и на потребителите.

Концепцията, подробният устройствен план и правилникът за цялостната организация в индустриалния парк, както и техните актуализации, следва да се публикуват в регистъра.

Законопроектът осигурява облекчено и осъществявано в относително кратки срокове административно регулиране на изграждането и развитието на индустриален парк, което се осигурява със:

1) Съвместяването по време на административните производства по издаването на основните административни актове по ЗУТ за регулиране отделните етапи на изграждане на индустриалния парк с тези по издаването на административни актове, предвидени със специалните закони, вкл. за:

а) административните актове за промяна на предназначението поземлени имоти в горски територии и на земеделски земи, включени в територията на индустриалните паркове;

б) административните актове, издавани при условията и по реда на глава шеста и седма на Закона за опазване на околната среда, по Закона за биологичното разнообразие, Закона за управление на отпадъците, Закона за водите и другите закони за опазване на околната среда;

в) административните актове за осигуряване на безопасност и опазване на човешкото здраве и материалните ценности, издавани при условията и по реда на Закона за здравето, Закона за културното наследство, Закона за храните, Закона за ветеринарномедицинската дейност, Закона за пътищата, Закона за движение по пътищата, Закона за железопътния транспорт, Закона за гражданското въздухоплаване, Закона за електронните съобщения, Закона за енергетиката и др. - в приложимите случаи в зависимост от вида и устройството на индустриалния парк;

г) документите за предоставяне на изходни данни и други документи за признаване на права и задължения, необходими за изработване на устройствените планове и инвестиционните проекти за индустриалните паркове и за издаване на актовете по чл. 31, ал. 2.

Съвместяването на административните производства за издаване на актовете по специалните закони с тези по ЗУТ ще осигури съкращаване до 50 на сто общото времетраенето на административното регулиране при изграждане на индустриалния парк,

2) Предвиждането административните производства за издаване на административни актове по ЗУТ и по т. 1) да се извършват в срокове, които са с 50 на сто по-кратки от сроковете, определен със ЗУТ или със съответния специален закон. Не се предвижда съкращаване на предвидени със ЗУТ или със съответния специален закон срокове за процедури за осигуряване на обществен достъп или за обществено обсъждане на документи, с оглед защита на обществения интерес.

3) Въвежда изискване подаването на заявленията за издаване на актовете, свързани с изграждане на индустриален парк, публикуването на заявленията и приложенията към тях, съобщаването на заинтересованите лица за публичен достъп до публикуваните заявления и приложенията, и съобщаването на издадените административни актове да се извършва по електронен път чрез електронни средства, включително електронна поща.

4) При извършване на административните производства, свързани с изграждането на индустриален парк, заявленията и приложенията към тях, за които със ЗУТ или друг закон се изисква подписване, заверяване и/или подпечатване, да се подписват с квалифициран електронен подпис, съответно се заверяват с електронен печат. С квалифициран електронен подпис ще се подписват и крайните административните актове, издавани във връзка с изграждането на индустриален парк. Заверяването и/или подпечатването на влезли в сила устройствени планове и техните изменения, на одобрени инвестиционни проекти или техните изменения и/или на други строителни книжа от административните органи или упълномощените от тях лица, ще се извършва с квалифициран електронен подпис, съответно ще се заверяват с електронен печат.

С облекченото административно регулиране се създават нормативни условия за облекчаване на регулаторната административна тежест, за съкращаване на времетраенето за администриране и за намаляване на разходите за изграждането и развитието на индустриалните паркове чрез:

- съкращаване продължителността на инвестиционния процес по отношение на общото необходимо време за неговото администриране, което се намалява с 50 на сто спрямо времето за администриране по действащото законодателство; така намаленото време се съкращава допълнително в резултат на пълното съвместяване по време на

всички административни производства по специалните закони с административните производства по ЗУТ;

- създаване на законови предпоставки при изграждане и развитие на индустриалните паркове всички регулаторни режими да се осъществяват като електронни услуги.

Дейностите по експлоатация на индустриален парк се извършват от оператора и включват: поддържане на вътрешната техническа инфраструктура, осигуряване на административно и друго обслужване на инвеститорите относно извършваните на територията на парка дейности в съответствие с правилника за цялостната организация в индустриалния парк и със съответния договор за стопанска дейност, оказване на съдействие на потребителите в индустриалния парк във връзка с административното обслужване на дейността им от страна на държавни и общински институции и сключване на договорите за стопанска дейност, на договорите за партньорство и на договорите за услуги. Изчерпателното изброяване на дейностите по експлоатация гарантират равнопоставеност на инвеститорите и яснота в отношенията им с оператора. Извън задължителните дейности по експлоатация, законопроектът изброява неизчерпателно и други дейности, които може да се възложат от собственика на оператора. Такива са дейностите по строителство на вътрешната техническа инфраструктура; сключването на договори с партньори за осигуряване на услуги на територията на парка; изграждане и поддържане на транспортния достъп; сключване на договори с лица, получили регистрационен документ по Закона за управление на отпадъците за събиране и транспортиране на битовите отпадъци, генерирани на територията на ИП, до съответните съоръжения и инсталации; изграждане и поддържането на производствени и други сгради и съоръжения на територията на индустриалния парк, и др.

Определени са формите на развитие на индустриалните паркове – разширяване на територията, преструктуриране на парка и преустройство на строежите на територията на парка. Дейностите за развитие на индустриалните паркове ще се регулират с изискваните от действащото законодателство административни актове, които ще се издават в процеса на експлоатация на парка или съответния строеж в кратките срокове и при облекчения режим, предвидени за административни актове, свързани с изграждането на индустриалните паркове.

Предвид естеството на законопроекта, в него не са включени мерки за противодействие на корупцията.

Законопроектът не въвежда изисквания на законодателството на Европейския съюз и не засяга прилагането на актове, свързани с това законодателство.

За прилагането на законопроекта не се изискват финансови и други средства. Не се предвижда създаването на нови административни органи и звена.

Създаването и поддържането на регистъра на индустриалните паркове, предвиден със законопроекта, ще се извърши в рамките на определените бюджетни средства на Министерството на икономиката.

С постигането на целите на Закона за индустриалните паркове ще се повиши конкурентноспособността на местните предприятия, което като краен резултат ще доведе до повишаване на приходите на държавата и общините от данъци и такси.

Концентрирането на производствената дейност в индустриални паркове ще доведе

до намаляване на разходите на държавата и на общините за изграждане и поддържане на довеждаща пътна инфраструктура.

Препоръчваме вариант № 1, тъй като с него се постигат описаните по-горе цели и желани ефекти, в т.ч. има положителни икономически въздействия по отношение на: конкурентоспособността и инвестициите; иновациите и изследванията; макроикономическата среда; административните разходи на предприятията; държавния бюджет и бюджетите на общините, както и положителни социални въздействия по отношение на заетостта и пазара на труда, както и на стандартите за качествени условия на труд. Не се очакват потенциални рискове от приемането на Закона за индустриалните паркове, включително възникване на съдебни спорове.

Посочете изследваните варианти, включително алтернативи на предприемането на нормативна промяна. Опишете накратко потенциалните рискове, свързани с вариантите, каква е вероятността те да настъпят и техния ефект, ако настъпят. Обосновайте препоръчания вариант на действие. Повече информация добавете в резюмето на препоръчания вариант с данни.

2. РЕЗЮМЕ НА ПРЕПОРЪЧАНИЯ ВАРИАНТ С ДОКАЗАТЕЛСТВА И ДАННИ

	Общи годишни разходи	Общи годишни ползи
Вариант на действие	Ползи от Вариант № 1: 1) макроикономически ползи, в т.ч. повишаване на икономическия растеж и заетостта и на брутната добавена стойност на индустрията, в резултат на създаването на благоприятна и конкурентна среда за инвестиране в България чрез осигуряване на инфраструктура за задоволяване на потребностите на предприятията, както и за освобождаване на бизнеса от нетипични дейности. 2) повишена конкурентоспособност на предприятията и увеличаване на инвестициите, в т.ч. подобряване на производителността и икономическата ефективност на предприятията, в резултат от намаляването на административните разходи на предприятията и осигуряване на възможност предприятията да съсредоточат капацитета си в основната производствена дейност, както и освобождаване на ресурс за развитие на иновации. 3) нарастване на иновациите и изследванията, в резултат от стимулирането на инвестициите във високотехнологични производства и услуги чрез осигуряване в индустриалните паркове на условия за внедряване на научноизследователска и развойна дейност, на иновации и на трансфер на технологии и регламентирането на правила за създаване на партньорства с научни, образователни, професионални и др. институции.	

4) намаляване на административните разходи на предприятията, в т.ч. за стартиране на бизнес, в резултат на освобождаване на бизнеса от нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктура, както и с извършването на обществено-обслужващи и други специални дейности.

5) повишаване на заестостта, в резултат на създаването на благоприятна и конкурентна среда за инвестиране в България.

6) подобряване на условията на труд, в резултат на конкуренцията между отделните индустриални паркове и осигуряването на условия за превръщането на индустриалните паркове в привлекателна среда за работа и отдих.

7) намалена административна тежест за предприятията, тъй като в рамките на индустриалните паркове ще бъдат създадени необходимите устройствени, технически и организационни условия, чрез които бизнесът ще може да бъде освободен от нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктура, както и с извършването на обществено-обслужващи и други специални дейности.

8) облекчено и осъществявано в относително кратки срокове административно регулиране на изграждането и развитието на индустриален парк (намалено до 50 на сто общото времетраенето на административното регулиране), в резултат на съвместяването по време на административните производства по издаването на основните административни актове по ЗУТ за регулиране отделните етапи на изграждане на индустриалния парк с тези по издаването на административни актове, предвидени със специалните закони.

9) намаляване на разходите на държавата и на общините за изграждане и поддържане на довеждаща пътна инфраструктура, в резултат на концентрирането на производствената дейност в индустриални паркове.

10) повишаване на приходите на държавата и общините от данъци и такси, в резултат на повишаването на конкурентноспособността на местните предприятия, повишена икономическа активност на предприятията, както и повишаването на печалбите им.

Разходи:

Законопроектът предвижда възможност общинският съвет (за индустриалните паркове на територията на общината) да приема мерки за стимулиране на индустриалните паркове. Като мерки за стимулиране могат да бъдат определяни преференциални размери на местни такси за технически и за административни услуги на територията на индустриален парк при условията на чл. 8, ал. 3 от Закона за местните данъци и такси, както и

	освобождаване на собствениците и операторите от местни такси по ред, определен с наредбата по чл. 9 от същия закон. Разходите, в резултат на евентуално приемане на подобни мерки, ще бъдат изцяло компенсирани от посочените по-горе редица ползи, в т.ч. и финансовите и икономическите ползи за държавата и за общините. За прилагането на законопроекта не се изискват финансови и други средства от държавния бюджет или от бюджетите на общините. Не се предвижда създаването на нови административни органи и звена. Създаването и поддържането на регистъра на индустриалните паркове, предвиден със законопроекта, ще се извърши в рамките на определените бюджетни средства на Министерството на икономиката. Не се очаква законопроектът да окаже въздействие върху околната среда. <i>Опишете качествено и количествено всички значителни разходи и ползи на годишна база. Използвайте приблизителни цифри и диапазони, когато е по-приложимо. Обърнете особено внимание на икономическите и социалните разходи и на разходите за околната среда. Задължително включете паричен израз на разходите и ползите (в лева).</i>
Вариант 0	Ползи: Не са идентифицирани в достатъчна степен ползи от Вариант 0. Разходи: 1) висок размер на административните разходи на предприятията, в т.ч. за стартиране на бизнес, в резултат на извършването от бизнеса на нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктура, както и с извършването на обществено-обслужващи и други специални дейности. 2) административна тежест за предприятията, тъй като липсват необходимите устройствени, технически и организационни условия, чрез които бизнесът да бъде освободен от нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктура, както и с извършването на обществено-обслужващи и други специални дейности. 3) значителна административна тежест по време на административните производства по издаването на основните административни актове по ЗУТ за регулиране отделните етапи на изграждане на индустриални паркове. 4) високи разходи на държавата и на общините за изграждане и поддържане на довеждаща пътна инфраструктура.

Описание и обхват на основните разходи

Вариант 1 предвижда възможност общинският съвет (за индустриалните паркове на територията на общината) да приема мерки за стимулиране на индустриалните паркове. Като мерки за стимулиране могат да бъдат определяни преференциални размери на местни такси за технически и за административни услуги на територията на индустриален парк при условията на чл. 8, ал. 3 от Закона за местните данъци и такси, както и освобождаване на собствениците и операторите от местни такси по ред, определен с наредбата по чл. 9 от същия закон.

Разходите, в резултат на евентуално приемане на подобни мерки, ще бъдат изцяло компенсирани от посочените по-горе редица ползи, в т.ч. и финансовите и икономическите ползи за държавата и за общините.

За прилагането на законопроекта не се изискват финансови и други средства от държавния бюджет или от бюджетите на общините. Не се предвижда създаването на нови административни органи и звена.

Опишете накратко най-важните парични и непарични изрази на разходите. Опишете разходите за всички основни групи.

Предложението надхвърля ли минималните изисквания на Европейския съюз?

Не е приложимо

Да/Не/Не е приложимо

Има ли промяна в административната тежест? Създават ли се нови регулаторни режими и регистри? Засягат ли се съществуващи регулаторни режими и регистри?

1) Административната тежест за предприятията ще се намали, тъй като в рамките на индустриалните паркове ще бъдат създадени необходимите устройствени, технически и организационни условия, чрез които бизнесът ще може да бъде освободен от нетипични дейности, свързани с изграждането и поддържането на инфраструктура, както и с извършването на обществено-обслужващи и други специални дейности.

Законопроектът осигурява облекчено и осъществявано в относително кратки срокове административно регулиране на изграждането и развитието на индустриален парк, което се осигурява със съвместяването по време на административните производства по издаването на основните административни актове по ЗУТ за регулиране отделните етапи на изграждане на индустриалния парк с тези по издаването на административни

	актове, предвидени със специалните закони. 2) Не се създават нови регулаторни режими. Предвиденото вписване в Регистъра на индустриалните паркове не представлява режим по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Закона за ограничаване на административното регулиране и административния контрол върху стопанската дейност, тъй като законопроектът не въвежда забрана за извършване на производствена дейност извън територията на индустриален парк, включително за изграждане и функциониране на образувания, в които да се извършва производствена дейност. За осигуряване на информираност, публичност и прозрачност относно индустриалните паркове законопроектът въвежда изискване за поддържане от министъра на икономиката на Регистър на индустриалните паркове. 3) Законопроектът засяга съществуващи режими и услуги поради съвместяването по време на административните производства по издаването на основните административни актове по ЗУТ за регулиране отделните етапи на изграждане на индустриалния парк с тези по издаването на административни актове, предвидени със специалните закони. Не се засягат съществуващи регистри.		
Какво е разпределението на годишните разходи според категорията на предприятията?	Микро- (в лв.) Не е приложимо	Малки (в лв.) Не е приложимо	Средни (в лв.) Не е приложимо
Вариант 1 не ограничава права и не създава нови задължения на МСП. Малките и средни предприятия могат да участват като оператори, инвеститори или партньори в			

индустриални паркове.

Вариантът не води до нови разходи по изпълняване на нормативни изисквания; не влияе на достъпа до финансиране; не въздейства върху инвестиционния цикъл на предприятията; не ограничава или забранява пускането на продукти на пазара; не води до по-строго регулиране на икономическите сектори.

Има ли предприятия, които са освободени от спазване на новите правила, въведени с предложението?

С преходна разпоредба е уреден статутът на заварените индустриални зони, технологични паркове и др. подобни, като е предоставена възможност същите да продължат дейността си по досегашния ред или да я съобразят с изискванията на Закона за индустриалните паркове.

Описание и обхват на основните ползи

- 1) Макроикономически ползи, в т.ч. повишаване на икономическия растеж и заетостта и на брутната добавена стойност на индустрията.
- 2) Повишаване на конкурентоспособността на предприятията и увеличаване на инвестициите, в т.ч. подобряване на производителността и икономическата ефективност на предприятията.
- 3) Нарастване на иновациите и изследванията.
- 4) Намаляване на административните разходи на предприятията.
- 5) Повишаване на заетостта.
- 6) Подобряване на условията на труд.
- 7) Намаляване на административната тежест за предприятията.
- 8) Облекчаване и намаляване на сроковете при административно регулиране на изграждането и развитието на индустриален парк.
- 9) Намаляване на разходите на държавата и на общините за изграждане и поддържане на довеждаща пътна инфраструктура.
- 10) Повишаване на приходите на държавата и общините от данъци и такси.

Опишете накратко най-важните парични и непарични изрази на ползите. Опишете ползите за всички основни групи.

Ключови рискове

Не се очакват потенциални рискове от приемането на Закона за индустриалните паркове, включително възникване на съдебни спорове.

Има ли рискове от реализиране на предложението? Може ли да бъде изразен количествено, колко и какви юридически и физически лица ще бъдат засегнати и как?

3. ПРОВЕДЕНИ КОНСУЛТАЦИИ

Консултации

Консултации са направени в рамките на работната група по изготвянето на законопроекта с „Национална компания индустриални зони“ ЕАД и с публични и частни организации, опериращи индустриални зони.

Законопроектът ще бъде публикуван за обществено обсъждане на Портала за обществени консултации, съобразно Закона за нормативните актове (ЗНА).

Основните въпроси за обсъждане в рамките на обществената консултация са:

- 1) Осигурява ли законопроектът възможност за постигане на целите по т. 2?

2) Достатъчни ли са предложените правила относно условията и реда за създаването, изграждането, функционирането и развитието на индустриалните паркове?

3) Разпоредбите на нормативния акт формулирани ли са точно и ясно, с оглед улесняване на последващото им практическо прилагане?

Посочете основните заинтересовани страни извън държавната администрация, с които са проведени консултации. Направете кратък анализ на броя и характера на отговорите, получени от консултацията.

4. ПРИВЕЖДАНЕ В ДЕЙСТВИЕ И ИЗПЪЛНЕНИЕ

От коя дата предложението ще започне да действа?

От датата на влизане в сила на закона

Коя институция/организация ще отговаря за осъществяване на предложението и за контрола?

Институциите и организациите от публичния сектор, на които със законопроекта са възложени функции относно създаването, изграждането, функционирането и развитието на индустриалните паркове, както и конкретните им функции, са подробно изброени по-горе.

За прилагането на законопроекта не се изискват финансови и други средства. Не се предвижда създаването на нови административни органи и звена.

Създаването и поддържането на регистъра на индустриалните паркове, предвиден със законопроекта, ще се извърши в рамките на определените бюджетни средства на Министерството на икономиката.

*Опишете отговорната институция за осъществяването на предложението.
Предложението предвижда ли разходи за дадена институция или организация?*

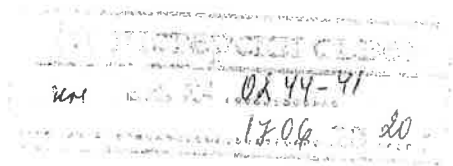
**Подпис на директора на дирекцията,
отговорна за изработването на
проекта на нормативния акт:**

.....

Мариета Немска

Директор на дирекция „Икономическа и
социална политика“ в администрацията
на Министерския съвет

Дата: 23.06.2020 г.

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО

Изм. № 03-00-119/20

/моля цитирайте при отговор/

ДО
Г-Н ТОМИСЛАВ ДОНЧЕВ
ЗАМЕСТНИК МИНИСТЪР - ПРЕДСЕДАТЕЛ

На Ваше писмо с изх. рег. № 02.44-41/04.06.2020 г.

ОТНОСНО: *Проект на решение на Министерския съвет за приемане на Закон за индустриалните паркове*

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ДОНЧЕВ,

Приложено изпращам Справка за съответствието на проект на Закон за индустриалните паркове с Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи на Съвета на Европа и с практиката на Европейския съд по правата на човека, съгласно чл. 28, ал. 3 от ЗНА.

Приложение: съгласно текста.

17.6.2020 г.

X

проф. Николай Проданов
Заместник-министър на правосъдието
Signed by: Nikolay Stanev Prodanov

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО

Изм. № 03-00-119/²⁰

/моля цитирайте при отговор/

СПРАВКА

ОТНОСНО: Съответствието на проект на Закон за индустриалните паркове с Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС) и с практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) съгласно чл.28, ал.3 от ЗНА

В отговор на писмо с рег. № 02.44-41/04.06.2020 г. на заместник министър - председателя, г-н Томислав Дончев, във връзка с проект на Закон за индустриалните паркове и на основание чл. 28, ал. 3 от Закона за нормативните актове, въвеждащ изискване за изготвяне на справка за съответствие на законопроектите с КЗПЧОС и практиката на ЕСПЧ, дирекция „Процесуално представителство на Република България пред Европейския съд по правата на човека“ изразява становище, че предложеният законопроект не създава нормативни предпоставки за противоречие с разпоредбите на КЗПЧОС и практиката на ЕСПЧ.

17.6.2020 г.

X

Николай Проданов

заместник - министър на правосъдието

Signed by: Nikolay Stanev Prodanov

СПРАВКА ЗА СЪОТВЕТСТВИЕ НА ЗАКОНА ЗА ИНДУСТРИАЛНИТЕ ПАРКОВЕ С ЕВРОПЕЙСКОТО ПРАВО

Нормативен акт на Европейския съюз	Проекти на български нормативни актове/действащи нормативни актове, с които се въвеждат изискванията	Степен на съответствие
ДИРЕКТИВА (ЕС) 2019/944 на Европейския парламент и на Съвета от 5 юни 2019 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за изменение на Директива 2012/27/ЕС	§ 6 от Преходни и заключителни разпоредби на проект на Закон за индустриалните паркове	
ГЛАВА IV ЕКСПЛУАТАЦИЯ НА РАЗПРЕДЕЛИТЕЛНИТЕ СИСТЕМИ	Закон за енергетиката	Частично
Член 38 Затворени разпределителни системи	В член 39, алинея първа, се създава т. 3а: (1) Дейностите, подлежащи на лицензиране по този закон, са: ... „3а. разпределение на електрическа енергия или природен газ в затворена електроразпределителна или затворена газо разпределител на мрежа;“ В чл. 43 се създават ал. 13 и 14: ... „(13) За територията на индустриален парк, когато дейностите или производственият процес на ползвателите на тази мрежа са интегрирани поради определени технически причини или причини, свързани с безопасността, или когато разпределението на електрическа енергия или природен газ се осъществява основно за собственика, оператора на мрежата или за свързани с тях предприятия, се издава лицензия за: 1. разпределение на електрическа енергия в затворена електроразпределителна мрежа; 2. разпределение на природен газ в затворена газоразпределителна мрежа. (14) Лицензия за разпределение на електрическа енергия в затворена електроразпределителна мрежа и лицензия за разпределение на природен газ в затворена газоразпределителна мрежа се издават по преценка на комисията при условията и по реда на наредбата по чл. 60.“	В съответствие с възможността, дадена в чл. 38 от Директива (ЕС) 2019/944, затворената електроразпределителна мрежа се отнася единствено за индустриални паркове, а не за всякакви географски и обособени промишлени или търговски обекти или обекти с общо ползване на услуги.
1. Държавите членки може да предвидят, че регулаторните органи или други компетентни органи класифицират като „затворена разпределителна система“ такава система, която разпределя електроенергия в рамките на географски обособен промишлен или търговски обект или обект с общо ползване на услуги и, без да се засяга параграф 4, не снабдява битови потребители, в случай че: а) поради определени технически причини или причини, свързани с безопасността, дейностите или производственият процес на ползвателите на тази система са интегрирани; или б) тази система разпределя електроенергия основно на собственика или оператора на системата или на предприятията, свързани с тях.	Създава се нов член 88а: ... „(3) Операторът на затворена електроразпределителна мрежа няма право да извършва разпределение на електрическа енергия за снабдяване на битови клиенти, освен при несистемно ползване на мрежата от малък брой битови клиенти, които работят по трудово или друго правоотношение за ползвател на затворената електроразпределителна мрежа и се намират на територията на индустриалния парк.“	
	В § 1. от Допълнителните разпоредби се създава точка 24д: ...	

СПРАВКА ЗА СЪОТВЕТСТВИЕ НА ЗАКОНА ЗА ИНДУСТРИАЛНИТЕ ПАРКОВЕ С ЕВРОПЕЙСКОТО ПРАВО

2. Затворените разпределителни системи се смятат за разпределителни системи за целите на настоящата директива. Държавите членки може да предвидят, че регулаторните органи освобождават оператора на затворена разпределителна система от: а) изискването съгласно член 31, параграфи 5 и 7 да осигурява енергията, която използва за покриване на енергийни загуби и спомагателни услуги, различни от контрол на честотата в своята система, в съответствие с прозрачни, недискриминационни и обусловени от пазара процедури; б) изискването съгласно член 6, параграф 1 тарифите или методиките, на които се основава тяхното изчисление, да са одобрени в съответствие с член 59, параграф 1 преди влизането им в сила.	„24д. „Затворена електроразпределителна мрежа“ е мрежа, която служи за разпределение на електрическа енергия на територията на индустриален парк, когато дейностите или производственият процес на ползвателите на тази мрежа са интегрирани поради определени технически причини или причини, свързани с безопасността, или когато разпределението на електрическа енергия се осъществява основно за собственика, за оператора на мрежата или за свързани с тях предприятия на територията на индустриалния парк.
	Закон за енергетиката Създава се нов член 88а: „(1) Разпределението на електрическа енергия и експлоатацията на затворените електроразпределителни мрежи се осъществяват от оператори на затворени електроразпределителни мрежи, лицензирани за извършване на разпределение на електрическа енергия в затворена електроразпределителна мрежа“. ... „(5) Затворените разпределителни мрежи се считат за разпределителни мрежи“. В чл. 30 се създават алинеи 7 и 8: ... „(7) Цените за достъп и/или за пренос през затворена електроразпределителна/газоразпределителна мрежа не подлежат на утвърждаване от Комисията преди тяхното прилагане от съответния оператор на затворена електроразпределителна/газоразпределителна мрежа. (8) Операторът на затворена електроразпределителна мрежа прилага цени за достъп и/или за пренос през тази мрежа, които не са по-високи от цените за достъп и/или пренос през електроразпределителната мрежа на оператора, от чиято лицензионна територия е изключена територията на индустриалния парк при издаването на лицензия за дейността „разпределение на електрическа енергия в затворена електроразпределителна мрежа“ за този парк“.

СПРАВКА ЗА СЪОТВЕТСТВИЕ НА ЗАКОНА ЗА ИНДУСТРИАЛНИТЕ ПАРКОВЕ С ЕВРОПЕЙСКОТО ПРАВО

в) изискванията съгласно член 32, параграф 1 за възлагане на услуги за гъвкавост и съгласно член 32, параграф 3 за разработване на системи на оператора въз основа на планове за развитие на мрежата;	Създава се нов член 88а: ... (2) Операторът на затворена електроразпределителна мрежа има правата и задълженията на оператор на електроразпределителна мрежа, с изключение на тези в член 90 и член 104а, ал. 3. ...	
г) изискването съгласно член 33, параграф 2 да не притежават, разработват, управляват или експлоатират зарядни точки за електрически превозни средства; и		
д) изискването съгласно член 36, параграф 1 да не притежават, разработват, управляват или експлоатират съоръжения за съхраняване на енергия.		
3. Когато е предоставена дерогация съгласно параграф 2, приложимите тарифи или методиките, на които се основава тяхното изчисление, се преразглеждат и одобряват в съответствие с член 59, параграф 1 по искане на ползвател на затворената разпределителна система.	Закон за енергетиката В чл. 30 се създават алинеи 11 и 12: ... „(11) Всеки потребител на затворена електроразпределителна/газоразпределителна мрежа може да поиска от Комисията да преразгледа цените за достъп и/или за пренос, които съответния оператор на затворена електроразпределителна/газоразпределителна мрежа прилага и да утвърди цени на този оператор за определен срок. (12) След изтичане на срока по ал. 11 операторът на затворената електроразпределителна/газоразпределителна мрежа прилага правилата по ал. 7 - 10.“	Пълно
4. Инцидентното използване на системата от малък брой домакинства, които са наети на работа при собственика на разпределителната система или които имат подобни връзки с него и се намират в границите на зоната, обслужвана от затворена разпределителна система, не изключва предоставяне на освобождаване по параграф 2.	Закон за енергетиката Създава се нов член 88а: ... „(3) Операторът на затворена електроразпределителна мрежа няма право да извършва разпределение на електрическа енергия за снабдяване на битови клиенти, освен при несистемно ползване на мрежата от малък брой битови клиенти, които работят по трудово или друго правоотношение за ползвател на затворената електроразпределителна мрежа и се намират на територията на индустриалния парк.“	Пълно Предвидената възможност за инцидентно снабдяване на малък брой клиенти при определени условия не изключва освобождаването, предвидено в чл. 88а, ал. 2 от ЗЕ, в съответствие с чл. 38, пар. 2, т. в) от Директива (ЕС) 2019/944
Директива (ЕС) 2019/692 на Европейския парламент и на Съвета от 17 април 2019 година за изменение на Директива 2009/73/ЕО относно общите правила за вътрешния пазар на природен газ		

СПРАВКА ЗА СЪОТВЕТСТВИЕ НА ЗАКОНА ЗА ИНДУСТРИАЛНИТЕ ПАРКОВЕ С ЕВРОПЕЙСКОТО ПРАВО

ГЛАВА V РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ И ДОСТАВКИ Член 28 Затворени газоразпределителни системи 1. Държавите-членки може да предвидят националните регулаторни органи или други компетентни органи да класифицират система за разпределение на газ в географски ограничен промишлен или търговски обект или обект, предлагащ съвместни услуги, която, без да се засяга параграф 4, не снабдява битови клиенти, като затворена газоразпределителна система, ако: а) поради специфични технически причини или съображения, свързани със сигурността, функционирането или процесът на производство на ползвателите на тази система са интегрирани; или б) тази система разпределя газ основно за собственика или оператора на системата или за свързани с тях предприятия.	Закон за енергетиката В член 39, алинея първа, се създава т. 3а: (1) Дейностите, подлежащи на лицензиране по този закон, са: ... „3а. разпределение на електрическа енергия или природен газ в затворена електроразпределителна или затворена газо разпределител на мрежа;“ В чл. 43 се създават ал. 13 и 14: ... „(13) За територията на индустриален парк, когато дейностите или производственият процес на ползвателите на тази мрежа са интегрирани поради определени технически причини или причини, свързани с безопасността, или когато разпределението на електрическа енергия или природен газ се осъществява основно за собственика, оператора на мрежата или за свързани с тях предприятия, се издава лицензия за: 1. разпределение на електрическа енергия в затворена електроразпределителна мрежа; 2. разпределение на природен газ в затворена газоразпределителна мрежа. (14) Лицензия за разпределение на електрическа енергия в затворена електроразпределителна мрежа и лицензия за разпределение на природен газ в затворена газоразпределителна мрежа се издават по преценка на комисията при условията и по реда на наредбата по чл. 60.“ Създава се чл. 171а: ... (2) Операторът на затворена газоразпределителна мрежа няма право да извършва разпределение на природен газ за снабдяване на битови клиенти, освен при несистемно ползване на мрежата от малък брой битови клиенти, които работят по трудово или друго правоотношение за ползвател на затворената газоразпределителна мрежа и се намират на територията на индустриалния парк. В § 1. от Допълнителните разпоредби се създава точка 24е: ... 24е. „Затворена газоразпределителна мрежа“ е мрежа, която служи за разпределение на природен газ на територията на индустриален парк, когато дейностите или производственият процес на ползвателите на тази мрежа са интегрирани поради определени технически причини или причини, свързани с безопасността, или когато разпределението на природен газ се осъществява основно за собственика, за	Частично В съответствие с възможността, дадена в чл. 28 от Директива (ЕС) 2019/692, затворената газоразпределителна мрежа се отнася единствено за индустриални паркове, а не за всякакви географски и обособени промишлени или търговски обекти или обекти с общо ползване на услуги.
---	--	---

СПРАВКА ЗА СЪОТВЕТСТВИЕ НА ЗАКОНА ЗА ИНДУСТРИАЛНИТЕ ПАРКОВЕ С ЕВРОПЕЙСКОТО ПРАВО

2. Държавите-членки може да предвидят възможността националните регулаторни органи да освободят оператора на затворената газоразпределителна система от задълженията по член 32, параграф 1 във връзка с предварителното одобряване на тарифите или методите за изчисляването им, преди влизането им в сила съгласно член 41.	оператора на мрежата или за свързани с тях предприятия на територията на индустриалния парк.“ Закон за енергетиката В чл. 30 се създават алинеи 7, 9 и 10: ... „(7) Цените за достъп и/или за пренос през затворена електроразпределителна/газоразпределителна мрежа не подлежат на утвърждаване от Комисията преди тяхното прилагане от съответния оператор на затворена електроразпределителна/газоразпределителна мрежа. (9) Операторът на затворена газоразпределителна мрежа прилага цени за достъп и/или за пренос през тази мрежа, които не са по-високи от цените за достъп и/или пренос през газоразпределителната мрежа на оператора, от чиято лицензионна територия е изключена територията на индустриалния парк при издаването на лицензия за дейността „разпределение на природен газ в затворена газоразпределителна мрежа“ за този парк. (10) В случай, че при издаването на лицензия за дейността „разпределение на природен газ в затворена газоразпределителна мрежа“ за индустриален парк, територията на този парк не е изключена от територията на издадена лицензия за дейността „разпределение на природен газ“, както и в случай, че затворена газоразпределителна мрежа не е присъединена към друга мрежа, операторът на затворената газоразпределителна мрежа прилага цени за достъп и/или за пренос през тази мрежа, които не са по-високи от най-високите цени за достъп и/или за пренос през мрежа, на която и да е лицензионна територия. Закон за енергетиката	Пълно
3. При предоставяне на освобождаването съгласно параграф 2, приложимите тарифи или методите за изчисляването им се преразглеждат и одобряват в съответствие с член 41 по искане на ползвател на затворената газоразпределителна система.	В чл. 30 се създават алинеи 11 и 12: ... „(11) Всеки потребител на затворена електроразпределителна/газоразпределителна мрежа може да поиска от Комисията да преразгледа цените за достъп и/или за пренос, които съответния оператор на затворена електроразпределителна/газоразпределителна мрежа прилага и да утвърди цени на този оператор за определен срок. (12) След изтичане на срока по ал. 11 операторът на затворената електроразпределителна/газоразпределителна мрежа прилага правилата по ал. 7 - 10.“ Закон за енергетиката Създава се чл. 171а:	Пълно
4. Инцидентното ползване от малък брой битови клиенти, сдружени в потребителски или други подобни асоциации със собственика на газоразпределителната система и разположени в района, обслужван от	Закон за енергетиката Създава се чл. 171а:	Пълно

СПРАВКА ЗА СЪОТВЕТСТВИЕ НА ЗАКОНА ЗА ИНДУСТРИАЛНИТЕ ПАРКОВЕ С ЕВРОПЕЙСКОТО ПРАВО

затворената газоразпределителна система, не изключва на предоставянето на освобождаване съгласно параграф 2.	... (2) Операторът на затворена газоразпределителна мрежа няма право да извършва разпределение на природен газ за снабдяване на битови клиенти, освен при несистемно ползване на мрежата от малък брой битови клиенти, които работят по трудово или друго правоотношение за ползвател на затворената газоразпределителната мрежа и се намират на територията на индустриалния парк.	Предвидената възможност за инцидентно снабдяване на малък брой клиенти при определени условия не изключва освобождаването, предвидено в чл. 30, ал. 7 от ЗЕ, в съответствие с чл. 28, пар. 2 от Директива (ЕС) 2019/944
--	--	---

Забележка: Разпоредбите на чл. 38 от Директива (ЕС) 2019/944 и чл. 28 от Директива (ЕС) 2019/692 не са задължителни за държавите членки, а им предоставят възможност за транспониране и в тази връзка не е необходимо пълното им съответствие с националното законодателство.

СПРАВКА

ЗА: ОТРАЗЯВАНЕ НА СТАНОВИЩАТА ОТ ПРОВЕДЕНИТЕ ОБЩЕСТВЕНИ КОНСУЛТАЦИИ ОТНОСНО ПРОЕКТ НА ЗАКОН ЗА ИНДУСТРИАЛНИТЕ ПАРКОВЕ

№	Представил становището:	Становище	Прима се/ Не се приема и мотиви за неприемане на предложението
1.	Д-р инж. Александър Трифонов	I. Принципи бележки - Защо няма приложена справка-анализ за дейността на действащите индустриални зони в България и бизнес инкубатори? Действащите индустриалните зони в България са 6 броя, а в Унгария 210. С изключение на зоните в Пловдив и Божурище свободният капацитет на останалите е около 50%. Единици са успешните бизнес инкубатори. От 2007 г. започна изграждането на Центрове за трансфер на технологии(38 броя към момента). Какъв е резултатът от тяхната дейност и какво различно ще се случи с новия закон? - Какво е постигнато или защо ако не е постигнато по целите, които се залагат в проектозакона, а именно в чл.2: 3. стимулиране на инвестициите във високотехнологични производства и услуги чрез осигуряване в индустриалните паркове на условия за внедряване на научноизследователска и развойна дейност, на иновации и на трансфер на технологии. 4. привличане и стимулиране на инвестиции за балансирано социално и икономическо развитие на регионите и общините. Няма смисъл да се залагат непрекъснато едни и същи цели чрез различни документи, без да се	Прима се за сведения. В становището не се съдържат конкретни предложения.

	изясняват причините за тяхното нерализиране или частично реализирани досега. - Какви индустрии и особено високи технологии се очаква да се реализират с този закон след като досега няма разработен индустриално-технологичен профил на страната – по региони и по-сектори? - Как този законопроект кореспондира със заложеното в споразумението СЕТА изискване за разкриване на научните разработки, с цел да не се дублират? Защото в чл. 21.4, „Дейности за регулаторно сътрудничество“ е записано: „Страните полагат усилия да постигнат определения в член 21.3 цели чрез предприемането на дейности за регулаторно сътрудничество, които могат да включват: осъществяване на съвместни изследователски програми с цел: i) да се намалят дублирацията се изследователска дейност;“ iv) да се изготвя, когато е целесъобразно, обща научна база; Привидно привлекателни цели, но като се вземе пред вид нивото и заетите в науката в Канада и България, следва че българската наука ще стане зависима, филиал на канадската. Възможна е хипотезата, че с този законопроект се дава възможност на чужди компании/инвеститори чрез изграждане на един високотехнологичен парк да привлечат с по-високо заплащане останалия научен ресурс на БАН и ВУЗ, за да разработват за свои цели	
--	--	--

	съвременни технологии и по-този начин на да унищожат научния потенциал на България, респ. да лишат България от собствена научна политика и поне относителна технологична независимост? - Как се защитава българската наука в светлината на горната хипотеза? Не е ли това предателство на научната ни независимост и научен авторитет? Още повече, че в Заключителни разпоредби към Постановление № 254 от 10.10.2019 г. за допълнение на постановление № 181 на МС от 2009 г. за определяне на стратегическите обекти и дейности, които са от значение за националната сигурност в раздел XI Сектор "Образование, наука, технология" под т.1 е записано „1. Стратегически дейности: 1.1. Научноизследователска и развойна дейност в системата на БАН и ВУЗ.“ - Как този закон ще се прилага в съответствие с Регламент 2019/ 452 относно срининг на инвестициите засягащи националната сигурност, а именно относно чл.4: „Фактори, които могат да бъдат взети под внимание от държавите членки или от Комисията: 1. При определянето дали дадена пряка чуждестранна инвестиция има вероятност да засегне сигурността или обществения ред, държавите членки и Комисията могат да вземат предвид нейното потенциално въздействие, върху, <i>inter alia</i>: а) критична инфраструктура, била тя физическа или виртуална, включително свързана с енергетиката, транспорта, водите, здравеопазването, комуникациите, медиите, обработката или съхраняването на данни, въздухоплаването, отбраната, изборна или
--	--

	финансова инфраструктура, чувствителни съоръжения, както и земя и недвижимо имущество, които са от решаващо значение за използването на такава инфраструктура; б) критични технологии и изделия с двойна употреба съгласно определението в член 2, точка 1 от Регламент (ЕО) № 428/2009 на Съвета (15), включително изкуствен интелект, роботика, полупроводници, киберсигурност, въздухоплавателни и отбранителни технологии, технологии за съхраняване на енергията, квантови и ядрени технологии, както и нанотехнологии и биотехнологии; в) достъпката на критични ресурси, включително на енергия или суровини, както и върху производствената сигурност; " Кой орган ще оценява риска и ще носи отговорност за взетите решения за допустимост на инвестициите? - Как кореспондира този законопроект с юридическите лица, които ще бъдат създадени и процедурата „Създаване и развитие на Регионални иновационни центрове (РИЦ)“? - Какъв е човешкият ресурс на страната за осигуряване на научен и специализиран персонал особено за високотехнологичните индустриални паркове при наличието на други структури за създаването на съвременни и високи технологии, изброени по-горе? - При липса на специалисти за родния бизнес, колко индустриални паркове се предвижда да се развият,	
--	---	--

	респ. могат да бъдат обезпечени с персонал поне в близко бъдеще; По тези въпроси няма отговор в законопроекта, мотивите към него и в Оценката на въздействието. II. Конкретни бележки - Записът в чл. 5 ал.2 <i>«Урегулируните поземлени имоти с предназначение за производствени дейности заемат не по-малко от половината от площта на индустриалния парк.»</i> показва, че екипът, разработил този законопроект: – няма информация (няма данни да е ползвал чужд опит) за препоръчителните в международната практика съотношения/проценти на производствените площи и на другите предназначени за социални и други дейности спрямо общата територия на индустриалния парк. Нито една индустриална зона в България не отговаря на тези изисквания – не се е запознал с проекти за индустриални паркове/зони в България, разработени от български и чуждестранни специалисти; – кой ще финансира подготовката на документацията – концепция, бизнес-план, устройствения план в съответствие с чл. 24. (2). <i>„Към предложението по ал. 1 се прилагат най-малко:</i> <i>1. концепция за индустриалния парк;</i> <i>2. бизнес-план на оператора;“</i>	
--	---	--

	Изграждането на един индустриален парк изисква силно маркетингово проучване и сключване на предварителни договори с потенциални инвеститори/ партньори като им се гарантира: – персонал с квалификация към даден момент; – осигуряване на инфраструктура, захранване с ток, вода, газ, телекомуникация; – гаранции за цени на суровини, енергия, данъци и т.н. Това изисква предварителна работа в продължение на 2-3 години, като тя трябва да бъде целенасочена в зависимост от планираната специализация на индустриалния парк. Не звучи професионално – универсален индустриален парк, тъй като той за производствени или високотехнологични дейности. За съжаление след отмяната на Закона за публично-частно партньорство отпада възможността частен партньор да финансира тези дейности. Концепсионер не е в състояние, защото той може да избор само при вече изработено задание с конкретни параметри, т.е той може да поеме строителството и предоставянето на услуги на база на предварително проучване, подписани предварителни договори и т.н. Финансовата тежест се пада на държавата и общините. Четиритодипните мандати на кметовете практически обезмисля техни инициативи за развитие на индустриални паркове, а повечето от тях не разполагат с финансов ресурс за такива предварителни дейности.	
--	--	--

		– Не е решен въпросът с противопожарната охрана на парка и задължения на оператора в тази връзка. – В чл. 20 (2) относно стимулиране на индустриални паркове не е – уточнено: – Кой може/има право да иска стимули; – Срещу какви критерии се предоставят стимули и т.н. Това може да се предизвика злоупотреба с тази възможност. Изводи и заключение: - Такъв закон е нужен, но този законопроект иска сериозна преработка; - С този законопроект за пореден път се доказва, че отмяната на Закона за публично-частно партньорство беше погрешно. Гърция, Словакия, Франция и др. си запазиха тези закони при транспонирането на директива 2014/23 за концесии. Вече 2 години няма концесии за социални дейности, за производствени мощности-изграждане на нови и съхраняване на съществуващи, което гарантира заетост, намаляване на миграцията и по-добър стандарт на живот. 90% от общинските концесии са за язовири и водоеми. В плана и за 2020 г. са включени концесии за летища, терминали, плажове. С концесии не може да се изгради производствената база за устойчива икономика. В връзка с това си позволявам да Ви препоръчам да поемете инициативата за
--	--	--

	възстановяване на закона за публично-частно партньорство.. Позволих си публично да публикувам това становище, защото има случаи на цензура от страна на Вашата дирекция на бележки, мнения по документи за обществено обсъждане по пътя им до депутатите в Народното събрание.	
2. БСК	БСК принципно подкрепя законопроекта. Тъй като считам, че са налице някои противоречия и несъответствия на отделни разпоредби в закона с други основни негови разпоредби и с негови основни принципи, залегнали във философията и целта му, давам следните конкретни предложения за изменения в проекта: На първо място, предмет на закона, очертан изрично в чл. 4, е индустриалният парк като обособена територия, за която са осигурени устройствени, технически и организационни условия най-малко за производствени дейности. В тази връзка, подкрепям заложените в чл. 5, чл. 6 и чл. 7 минимални изисквания за признаването на дадена територия за индустриален парк, а именно: да има действащ ПУП и минимални площи, както и да е изградена вътрешна техническа инфраструктура, вкл. транспортно-комуникационна система, водоснабдителна система и електроразпределителна/електропрепращаваща мрежа. Предлагаме в чл. 7, ал. 1 да бъде добавена и канализационна система за отпадни и дъждовни води, като задължителен елемент, без който функционирането на индустриалния парк е невъзможно.	Приема се. В изброяването на чл. 7, ал. 1 е добавена „канализационна система“, но без уточнението „за отпадни и дъждовни води“, тъй като същото се съдържа в определението за канализационна система, дадено в § 11, т. 33 от ДР на Закона за водите.

	В пряка връзка с гореизложеното, в чл. 21, ал. 2, т. 2-10 са посочени обстоятелствата, които се вписват в регистъра на индустриалните паркове, между които и данни за поземлените имоти на територията на парка, вкл. техните идентификатори по кадастралната карта и данните за изградената вътрешна техническа инфраструктура, включително относно въвеждането ѝ в експлоатация. В чл. 30 от закона е предвидено вписването в регистъра на индустриалните паркове да се извърши след сключване на договора за експлоатация, а когато операторът е и собственик на индустриалния парк – след приемане на решението за създаване на индустриалния парк. Посочено е, че операторът подава заявление за вписване на индустриалния парк в Регистъра на индустриалните паркове. Заявлението е по образец, утвърден от министъра на икономиката, и съдържа информация за данните по чл. 21, ал. 2, т. 2-10. Изрично е посочено, че заявителят прилага към заявлението електронен образ на документите по чл. 21, ал. 3, т. 1 и 2 – т. е. концепцията за съответния индустриален парк и правилника за цялостната организация в индустриалния парк. Считаме, че тази разпоредба противоречи на същностните изисквания или най-малко не отговаря на същите, поставени като изискване дадена обособена територия да бъде индустриален парк, подробно описани в чл. 4 – чл. 7 от закона – действащ ПУП и изградена и въведена техническа инфраструктура, свързана с външната инфраструктура извън парка. Според нас е задължително към документите, необходими за	Приема се само за заварените ИП. Съгласно чл. 31, ал. 1 от Законопроекта дейности по изграждане (устройствено планиране, инвестиционно проектиране и строителство) на индустриален парк може да се извършват след вписване на парка в Регистъра на индустриалните паркове. Разрешаване изработването на ПУП на ИП е дейност по изграждането на ИП, следователно към датата на първоначалното вписване на парка в Регистъра няма как да се представи „действащ ПУП на ИП“, а още по-малко – „разрешения за ползване, издадени по реда на ЗУТ“.
--	---	---

	вписване на индустриален парк в нарочния регистър, да бъдат добавени всички документи, доказващи изпълнение на заложените в закона критерии, като т. 3 и т. 4 да бъдат добавени: т. 3 - действащ ПУП на ИП, и т. 4 - разрешения за ползване, издадени по реда на ЗУТ, относно изградената вътрешна техническа инфраструктура: транспортно-комуникационна система, водоснабдителна система, канализационна система за отпадни и дъждовни води електропределителна/електропреносна мрежа, включително за свързаност на вътрешната техническа инфраструктура с приложимите елементи на техническата инфраструктура по чл. 64, ал. 1 от ЗУТ. В противен случай, ще се даде възможност за вписване в регистъра като индустриални паркове на територии, за които, освен концепция и правилник, не е извършено нищо конкретно за реалното им обособяване като индустриални паркове според предназначението им по закон. По този начин, ще се даде възможност да се ползват правата и привилегиите, предвидени в Закона за индустриалните паркове, относно територии, които не са и въобще може да не придобият фактически качества на такива.	
	На следващо място – считаме, че в Закона не е отчетено в достатъчна степен съществуването в страната на макар и не много на брой реално обособени и изградени с необходимата техническа инфраструктура територии, отговарящи на всички законови изисквания за	Не се приема. В случай че „функционалиращи индустриални паркове“ искат да извършват дейност в съответствие със ЗИП, няма основателна причина за тях да не се прилагат изискванията за концепция и за Бизнес план.

	индустриални паркове, в някои от които са реализирани и не малки по обем инвестиции от трети лица. Считаме за целесъобразно такива на практика вече реализирани в една или друга степен и функциониращи индустриални паркове да получат право на вписване в регистъра на индустриалните паркове, като бъдат задължени по реда на чл. 30, ал. 1 от закона при вписване да представят единствено действащите ПУП на ИП и разрешенията за ползване, издадени по реда на ЗУТ, относно изградената вътрешна техническа инфраструктура: транспортно-комуникационна система, водоснабдителна система, канализационна система за отпадни и дъждовни води и електроразпределителна/ електропреносна мрежа. Безпредметно при тях е изискването за представяне на концепция и бизнес план, които хронологически предшестват изграждането на индустриалния парк. Това изключение е необходимо да бъде предвидено в отделна алинея 2 към чл. 30 от Закона с последваща промяна на поредността на следващите алинеи.	
3. ЧЕЗ БЪЛГАРИЯ ЕАД	Във връзка с публикувания на 11.03.2020 г. на Портала за обществени консултации проект на Закон за индустриалните паркове (ЗИП), с преходни и заключителни разпоредби на който се предлагат изменения и допълнения на Закона за енергетиката (ЗЕ), с настоящото представяме становището на дружествата от групата на ЧЕЗ в България. Възразяваме срещу предлаганите изменения и допълнения на Закона за енергетиката, предвидени с проекта на ЗИП и аргументите ни за това са	Приема се частично. Предложените изменения в Закона за енергетиката (ЗЕ) транспонират в националното законодателство чл. 38 на Директива 2019/944 и чл. 28 на Директива 2009/73 ЕО. Необходимостта от въвеждането на института на затворените разпределителни мрежи в законодателството се обуславя от регламентирането на инструмента „индустриален парк“, който има своите особености и за целите на развитие на

	следните: • Предлаганите изменения и допълнения в ЗЕ са съществени, тъй като се създава нов субект на регулиране и участник на пазара на електрическа енергия. Този субект и неговия правен статут засягат съществувачи права и задължения, както на други регулирани субекти - електроразпределителните дружества, а евентуално и на независими преносен оператор, така и крайни клиенти на електрическа енергия. Предложените изменения са частични, последователни и оставят множество отворени въпроси. В пакета съпътстващи документи към проекта на ЗИП липсват, както мотиви относно необходимостта от предвидените изменения и допълнения на ЗЕ, така и оценка на въздействието от въвеждането на промените върху на пазара на електрическа енергия. Като пример може да се посочи предвиденото определение за „затворена разпределителна мрежа“ (ZPM), което значително надхвърля целите на проекта на ЗИП и създава предпоставки за спорове между крайни клиенти и мрежови оператори. В тази връзка категорично изразяваме срещу избрания подход Законът за енергетиката да се измени с преходни и заключителни разпоредби на друг закон. Предлагаме чл. 36, както и § 6 от Преходните и заключителни разпоредби от проекта на ЗИП да отпадат. • С приемането на ЗИП се цели реализация на конкретна политика, която отговаря на новите тенденции на развитие на индустрията и	индустриалните политики, при уреждането му са необходими определени облекчения, включително от енергийна гледна точка. Тези цели на Законопроекта съвпадат с логиката на европейското законодателство за създаване на затворени разпределителни мрежи в промишлени обекти като индустриални зони поради специфичното естество на дейността им. Предложените на обществено обсъждане промени в ЗЕ целят създаване на цялостна уредба на затворените разпределителни мрежи и уреждане на всички възможни случаи. Тъй като в хода на обсъждането се установиха случаи на фактически отношения, наподобяващи тези в затворена разпределителна мрежа, които са много и са разнообразни, правилното им уреждане ще изисква по-задълбочен преглед и анализ. Целта на Законопроекта е да създаде привлекателен режим за изграждане на индустриални паркове с цел привличане на инвестиции. Регламентирането на затворени разпределителни мрежи по отношение на тези паркове е в съответствие както с целите на Законопроекта, така и с духа на чл. 38 от Директива 2019/944 и чл. 28 на Директива 2009/73 ЕО. В тази връзка се предлагат изменения в ЗЕ така, че да уредят отношенията единствено в индустриални паркове.
--	---	---

	създаване на нормативна база, която да осигури Предлаганите с проекта на ЗИП изменения в ЗЕ не кореспондират с целта на новия закон, нито улесняват нейното постигане, обратното, не оптимизират и не освобождават, а натоварват бизнеса с нетипични дейности. Разпределението на електрическа енергия е именно «нетипична дейност» за едно производствено предприятие. Дейността .разпределение на електрическа енергия налага изграждане и поддържане на инфраструктура и извършване на обществено-обслужващи дейности, което вместо да даде възможност за съсредоточаване на целия капацитет в основната производствена дейност, ще създаде допълнителни, изключително специфични и високо отговорни за обществото задължения, за което субектът, изграждащ индустриалния парк, няма капацитет и което отнема финансови и персонални ресурси от неговата основна дейност. Операторите на електроразпределителна мрежа имат натрупан опит и техническо обезпечение за участие в единното управление на електроенергийната система, въпреки предвиденото лицензиране на операторите на затворени разпределителни мрежи, те няма да имат капацитет и техническа обезпеченост, включително ИТ системи и обучен персонал, за изпълнение на строго специфични дейности, като диспечирание и комуникация с оператора на пазара, администриране на процесите по регистрация на свободния пазар.	Следва да се отбележи, че измененията в ЗЕ не целят да отворят възможност за заобикаляне на основни законови изисквания. Предложения чл. 88а, ал. 2 предвижда, че оператор на затворена разпределителна мрежа има същите задълженията като оператор на електроразпределителна мрежа, с две изключения: (i) задължението да проучва перспективите за развитие и изменение на електропотреблението, съставянето на планове за развитие на мрежата и предоставянето на тези проучвания и планове на ЕСО; (ii) задължението да публикува общите си условия в поне един централен и местен всекидневник. Разпоредбите на Законопроекта, както и измененията в ЗЕ не целят и не предвиждат създаване на затворени разпределителни мрежи на територии, на които има инфраструктура, върху която енергоразпределителните дружества имат вещни права и която експлоатират. С цел избягване на всякакви съмнения в тази посока, текстовете са прецизирани при внасяне на Законопроекта за одобрението му от Министерския съвет.
--	---	---

	Наред с това, предлаганите изменения на ЗЕ не дават гаранции за защита срещу субекти, които създават затворени разпределителни мрежи не за развитието на бизнес, а като основна форма за печалба, ползвана за заобикаляне на основни законови изисквания, на които се подчиняват съществувалите лицензирани оператори. Не са уредени последиците за оператора и за ползвателите на затворената разпределителна мрежа при „заличаване“ на индустриалния парк, предвидено в чл. 20 от предлагания законопроект. Следва да се отчете също така, че ЗЕ изисква лицензиантите за дейността „разпределение на електрическа енергия“ да са собственици на електроразпределителната мрежа. Според предлагания проект на ЗИП собственикът на индустриалния парк и операторът на затворена разпределителна мрежа са различни правни субекти, което означава, че операторът на ЗРМ ще извършва лицензионна дейност, без да притежава вещни права върху съоръженията. • Предлаганите изменения противоречат на чл. 43, ал. 2 от ЗЕ, съгласно който за една обособена територия се издава само една лицензия за разпределение на електрическа енергия или на природен газ. Възприемането от законодателя на принципа за териториална определеност, който се нарушава с предлаганите промени, е обусловено от изисквания за безопасност от една страна и за системна свързаност на мрежите, от друга. Регламентирането на ЗРМ следва да не нарушава принципа за целостта	
--	--	--

	на лицензионната територия. ЗРМ са разположени в обект, намиращ се на лицензионната територия на съответното електроразпределително дружество, който обект е присъединен към тази електроразпределителна мрежа. В този смисъл, изключително важни, но неуредени от предлагания законопроект, са отношенията между оператор на електропреносна мрежа/ оператор на електроразпределителна мрежа и оператор на ЗРМ. От гледна точка на безопасното функциониране и опазване на целостта на електроенергийната система операторът на ЗРМ следва да получава ясно дефинирани делегирани права и задължения за управление от оператора на електроразпределителната мрежа. • Предлаганите изменения не отчитат наличието на „заварени“ клиенти, които вече са присъединени към електроразпределителната мрежа на съответното електроразпределително дружество. Тези клиенти имат сключени договори за достъп и пренос на електрическа енергия през съответната електроразпределителна мрежа или ползват мрежата при Общи условия на договорите, одобрени от КЕВР. Те имат изградени отношения с електроразпределителното дружество, ползват енергия, която се отчита от електромери, собственост на електроразпределителното дружество. Действащото законодателство в енергетиката не предвижда механизъм как тези клиенти ще сменят принадлежността си към мрежата, която понастоящем ползват. Следва да се отбележи, че условията и редът за смяна на доставчик на електрическа енергия са предмет на
--	---

	детайлна нормативна уредба, създадена постепенно и последователно. За смяна на оператор на разпределителна мрежа липсва такава уредба и същата не може да бъде създадена ad hoc, а и такава необходимост не съществува, доколкото разпределение на електрическа енергия е дейност, която се осъществява при условията на естествен монопол и държавата вече е очертала границите му. • Особено чувствителна е темата за ползване на електроразпределителната мрежа от битови клиенти с електрическа енергия. Тази дейност, с оглед нейната обществена значимост е определена като „всеобщо предлагана услуга“. При разпределението на електрическа енергия в затворени електроразпределителни мрежи изрично е изключен този характер на дейността с предлаганото изменение в чл. 88, ал. 2 от ЗЕ. Това ще засегне правата и интересите на битовите клиенти. С предлаганите изменения липсват критерии - темпорални и количествени - за ползване на затворените разпределителни мрежи от битови клиенти. Няма дефиниция на понятията „инцидентно“, „малък брой“, „подобна връзка“, които се въвеждат от новия член 88а. Подобно отношение към битови клиенти единствено с оглед териториалната им принадлежност ще създаде изключителна неравнопоставеност и незащитеност. Предлаганият нов текст в чл. 88а, ал. 3 предвижда операторът на затворена електроразпределителна мрежа да няма право да <i>доставя</i> електроенергия на битови клиенти, с <i>изключение на инцидентно ползване</i> от малък брой домакинства на битови	
--	---	--

	клиенти....“. Всъщност този текст означава, че операторът на ЗРМ ще има право, макар и в ограничени хипотези, да продава електрическа енергия на битови клиенти. Подобно решение противоречи на чл. 44, ал. 3 от ЗЕ, според който на лицата, на които е издадена лицензия за разпределение на електрическа енергия, не може да се издаде лицензия за друга дейност в енергетиката, включително снабдяване или търговия с електрическа енергия. Основно изискване на Европейските директиви и регламенти в областта на сектор енергетика е да се гарантира пълна и действителна независимост на операторите на разпределителни системи, което с предлаганите изменения не може да се осигури за операторите на ЗРМ. Наред с това, предлаганите изменения в Закона за енергетиката нарушават принципа на равнопоставеност на клиентите и правото им на свободен избор на доставчик на електрическа енергия. В обобщение, предлаганите изменения, с които се цели регламентация в националното ни законодателство на ЗРМ, не са съобразени с основни принципи, върху които е изградено енергийното законодателство, като равнопоставеност на мрежовите клиенти, защита на обществен интерес, осигуряване на качествено и сигурно захранване, гарантиране на целостта на лицензионна територия и спазване на нормативно определените права и задължения.
--	---

	Възможен подход за въвеждане във вътрешното ни законодателство на затворените разпределителни мрежи, е посредством договорни отношения между лицензирания оператор на електроразпределителна мрежа и оператора на ЗРМ. С договор операторът на електроразпределителната мрежа ще възлага на оператора на ЗРМ да изпълнява част от функциите му за териториално определена система. По този начин на оператора на ЗРМ ще се прехвърлят само част от лицензионните задължения на мрежови оператор, основно свързани с поддръжката на мрежата вътре в системата, като операторът на електроразпределителната мрежа ще бъде собственик на средствата за измерване и съответно ще носи отговорност за обработката и обмена на измервателни данни за целите на пазара. Прилагането на този договорен способ ще гарантира, че операторите на електроразпределителни мрежи ще изпълняват за цялата си лицензионна територия и по отношение на всичките си ползватели нормативно наложените им изисквания за инвестиции в развитие и поддръжка на съответната мрежа и постигане на определени показатели за качество на предоставяните от тях услуги. Подобен договорен механизъм на възлагане на определени дейности от страна на мрежовия оператор гарантира единство на електроразпределителната мрежа, осигуряване на качествено и сигурно захранване и е превенция срещу обособяване на монополни позиции на собствениците на такива обекти, на териториите на които потребителите са третирани неравноправно	
--	---	--

	спрямо останалите мрежови клиенти. Оставаме на разположение при необходимост от допълнителна информация, както и за дискусия.	
4. КРИБ	С преходните и заключителните разпоредби на предложения проект на Закон за индустриалните паркове се въвеждат редица изменения в Закона за енергетиката, които регламентират понятията „затворена електроразпределителна мрежа“ и „затворена газоразпределителна мрежа“. КРИБ приветства и подкрепя тези законодателни промени. Те ще дадат възможност за решаване на многогодишни казуси със снабдяването на консуматори, разположени на една промишлена площадка. Европейските директиви също препоръчват на страните членки да регламентират затворените разпределителни мрежи. Това са текстовете на чл. 28 в Директива 72/2009/ЕО за електроенергията и чл. 28 в Директива 73/2009/ЕО за природния газ. Съществено е да се отбележи, че така предложените изменения в Закона за енергетиката биха обхванали по-широк кръг стопански субекти от операторите на индустриални паркове. С тях операторите на затворени електро- и газоразпределителни мрежи се приравняват към лицензионния режим на електроразпределителните и газоразпределителните предприятия. Последните оперират големи лицензионни територии и значителен брой клиенти. Основната им задача е поддръжката, развитието и оперативния контрол на разпределителната мрежа на съответната лицензионна територия.	Създаването на затворената разпределителна мрежа в индустриален парк е възможност, включваща право, което може да бъде заявено, а не е задължение, наложено от закона. Съгласно директива 2019/944 операторът на затворена разпределителна система е оператор на разпределителна система и от това произтичат съответните задължения за него, за част от които могат да бъдат въведени изключения. По отношение на облекченията, които могат да бъдат приложени спрямо операторите на затворена разпределителна мрежа в сравнение с операторите на разпределителна мрежа, Директива 2019/944/ЕС поставя ограничения. Операторът на затворена разпределителна мрежа може да бъде освободен само от конкретни, изчерпателно изброени изисквания, част от които още не са въведени в националното законодателство като изисквания към операторите. В предложените изменения на ЗЕ са възприети всички възможности, които предоставя Директива 2019/944/ЕО. Предложените на обществено обсъждане промени в ЗЕ целят създаване на цялостна уредба на затворените разпределителни мрежи и уреждане на всички възможни случаи. Тъй като в хода на обсъждането се установиха случаи на фактически отношения, наподобяващи тези в затворена разпределителна мрежа, които са много и са разнообразни, правилното им

	С §6, т. 16 от Преходните и заключителните разпоредби на проекта на Закон за индустриалните паркове се дефинират затворените електроразпределителни и газоразпределителни мрежи. Според нас, в обхвата на предложените дефиниции вероятно ще попаднат редица големи промишлени предприятия, на чиито площи има потребяващи обекти на трети страни. Това са исторически възникнали свързаности, когато на една територия е имало един собственник с множество производства. В резултат на приватизацията тези производства са придобити от различни юридически лица. Тези потребители не са свързани с преносната и разпределителната мрежа и често се захранват от собственика на основното производство и прилежащата му инфраструктура. В същото време малките предприятия, ползващи обща инфраструктура, не могат да отделият средства, за да бъдат независимо присъединени. Изграждането на такива нови захранвания често представляват значителна инвестиция и мрежовите оператори също ги отказват. При тези обстоятелства възникват основателни опасения, че на промишлените предприятия ще се наложи да се лицензират като оператори на разпределителна мрежа, имащи задълженията на операторите на електро- и газоразпределителни мрежи съгласно Закона за енергетиката. Това би обременило неимоверно промишлените предприятия, чието основна дейност не е да бъдат електро- и газоразпределителни дружества. Следва да се има предвид, че предприятията в страната, които снабдяват трети страни през собствените си	уреждане ще изисква по-задълбочен преглед и анализ.
--	--	--

	съоръжения, доставят енергия на силно ограничен брой обекти и с незначително потребление. В някои случаи се касае за единични обекти. Поради това, тези случаи следва да бъдат на облекчен лицензионен и регулаторен режим в сравнение с разпределителните предприятия. Същевременно, с либерализирането на пазара малките предприятия са скрити зад съоръженията на голямото предприятие и нямат възможност да участват на пазара като самостоятелни потребители. Надяваме се това също да бъде съобразено като се регламентира заплащане на мрежовите услуги на собственика на съоръжението. Напомняме, че сега търговското мерене е на границата на имота. Приветстваме да се даде възможност на малък/среден субект в дадена индустриална зона да сключи самостоятелен търговски договор за енергия по свободно договорени цени и на собствен риск. Дълбоко сме убедени, че регламентирането на затворените разпределителни мрежи следва да подпомогне урегулирането на гореописаните случаи. Следва да се вменят съответните отговорности, както на собственика на инфраструктурата, така и на ползвателя. Законът следва да позволи на предприятията да бъдат възмездени за използването на техни съоръжения от трети страни. Тези съоръжения се поддържат от собственика за сметка на инвестиционните му програми. Приветстваме въвеждането на понятията „затворена електроразпределителна мрежа“ и „затворена газоразпределителна мрежа“ в
--	---

	българското законодателство. Смятаме, че е удачно това да стане изцяло съобразно текстовете на Директива 72/2009/ЕО и Директива 73/2009/ЕО. Вярваме, че нормативната уредба няма да обремени изцяло промишлените предприятия, доставящи на трети страни енергия през собствените си съоръжения по силата на исторически обвързаности.	
5. Електроразпределение ЮГ (EVN)	„Електроразпределение ЮГ“ ЕАД (ЕР ЮГ) подкрепя нормативните решения, които улесняват инвестиционния процес в Република България и намаляват административната тежест, като счита, че проектът на Закон за индустриалните паркове ("Проектът") е полезна стъпка за насърчаване на високотехнологична икономика. ЕР ЮГ оценява главната цел на Проекта - създаване на благоприятна институционална среда за иновации в производствени дейности и услуги с висока добавена стойност чрез освобождаване на част от инвеститорите от нетипични функции по изграждане и поддръжка на инфраструктура (чл. 2, т 1). В същото време апелираме към провеждането на широка дискусия с участието на всички заинтересовани страни от тази законодателна промяна, предвид значителните инженерни, финансови и правни последици за широк кръг от лица, които следва да бъдат отчетени. По-конкретно, логиката на европейска Директива 2019/944 относно функционирането на вътрешния енергиен пазар (Директива 2019/944), разписана в чл. 38 е, че държавите - членки могат чрез регулаторните органи да класифицират даден обект като „затворена разпределителна система“, но	Приема се частично. Законопроектът не засяга права, задължения и направени инвестиции на трети лица, включително електроразпределителни дружества. Законопроектът, както и изменението в ЗЕ не целят създаване на затворени разпределителни мрежи на територии, на които има инфраструктура, върху която електроразпределителните дружества имат вещни права и които експлоатират. Предвидените изменения са изцяло в духа на либерализация на пазара, в съответствие с идеите на Директива 2019/944/ЕС и предлагащата я Директива 2012/72/ЕО. Промените не влияят върху сигурността на електроенергийната система, тъй като не предвиждат изключение от правилата, свързани с безопасността и сигурността на оперативното ѝ управление. Измененията в ЗЕ по никакъв начин не дискриминират операторите на електроразпределителните мрежи, тъй като единствената разлика между тях и операторите на затворена разпределителна мрежа е в

	статутът на обекта спрямо електроразпределителната/електропреносната мрежа и енергийната система като цяло не се променя. Чрез това класифициране само се уреждат взаимоотношенията между отделните юридически лица, притежаващи обекти на тази територия, начинът на споделяне на разходите за поддържане на вътрешната инфраструктура, както и разпределяне на общото количество електроенергия. За системата, този обект си остава „като един обект“ - логика, която не е транспонирана а предложения Проект. Считаме също така, че изменение на принципите, съобразно които се осъществява разпределение на електрическа енергия - като стратегически сектор и дейност от обществено значение, е правилно да се извършва при спазване на основополагащите норми в националното законодателство и единствено чрез Закона за енергетиката (ЗЕ), като се вземат предвид всички аспекти, свързани с тази лицензионна дейност и последиците за настоящи или бъдещи клиенти на електрическа енергия. Предложеният законопроект повдига и допълнителни въпроси, чиято обясновка липсва към момента, а именно: ➤ Нарушава ли се вложената от държавата логика при изготвените промени, целящи създаване на Закон за индустриалните паркове, спрямо смисълът, вложен при изработката и прилагането на стратегически енергийни документи; ➤ Запазва ли се икономическата целесъобразност при изграждането, функционирането и поддръжката на електрически мрежи или	облекчаването на режима на последните с предвидените изключения от задълженията им, в съответствие с чл. 38 от Директива 2019/944/ЕС. Цитираната тълкувателна бележка на ЕК ясно показва, че въвеждането на затворени разпределителни мрежи е уместно, когато потребителите на мрежата са в различно отношение с оператора на разпределителната мрежа спрямо потребителите на обществената мрежа – хипотеза, типична за индустриални и промишлени паркове и зони. Въвеждането на режима на затворените разпределителни мрежи е обусловено от въвеждането на „фигурата „индустриален парк“, който има своите особености и се нуждае от определени облекчения, включително от енергийна гледна точка. Тези цели на Законопроекта съвпадат с логиката на европейското законодателство за създаване на затворени разпределителни мрежи в промишлени обекти като индустриални зони поради специфичното естество на дейността им. Европейското законодателство насърчава децентрализацията на енергийните мрежи, включително и чрез създаването на затворени енергийни мрежи. Цитираната част от решението на СЕС е свързана с изключенията от задълженията за операторите на затворени разпределителни мрежи, които надхвърлят посочените изрично в чл. 28 от Директива 2009/72/ЕО хипотези. Измененията в ЗЕ не предвиждат допълнителни изключения
--	---	---

	съществува риск да се постигнат съществени несъответствия при упражняване на правата и задълженията на засегнатите от Проекта лица, както и изпълнени от тях вече ангажменти, включително реализирани вече огромни инвестиции; ➤ Как ще бъдат разрешени различните казуси и предизвикателствата, свързани с либерализацията на пазара, ако се въведат предвидените с Проекта промени в закона; ➤ Как ще повлияят предвидените с Проекта промени върху сигурността на електроенергийната система и възможността за изпълнение на регулаторните изисквания, въведени към оперативното ѝ управление. С оглед на поставените въпроси разбираме, че основна цел на законопроекта е привличане и стимулиране на инвестиции за балансирано социално - икономическо развитие на регионите. Изпълнението на тази цел се осигурява чрез политика за субсидиране на индустриалните паркове от страна на държавата и общините. В същото време обаче, не следва операторите на електроразпределителни мрежи да бъдат дискриминирани спрямо операторите на затворени разпределителни системи в индустриалните паркове. Изработването и приемането на един нов нормативен акт също така не би следвало да нарушава целите и принципите на действащи вече закони В този смисъл, в Проекта на Закон за индустриалните паркове трябва да се избегне	спрямо тези, предвидени в Директивата. Но отделно от този въпрос, СЕС изрично признава възможността мрежи, които са управлявани от частно образувание, към които са свързани ограничен брой производствени и потребителски единици и които на свой ред са свързани с обществената електроразпределителна мрежа, да представляват разпределителни мрежи, попадащи в приложното поле на чл. 28, пара. 1 от Директива 2009/72/ЕО. Предложените изменения в ЗЕ не засягат нито Стратегиата за приватизация на електроразпределителните дружества в Република България, нито приватизационния договор между ЕВН АГ и Република България, нито ИНПЕК. Предложеният режим на затворените разпределителни мрежи не засяга съществуващите мрежи, изградени от ЕР Юг на лицензионната му територия, нито правата и задълженията му като електроразпределително дружество. Също така не се предвиждат никакви действия спрямо операторите на разпределителни мрежи, чиито резултат е равен на отчуждаване. Индустриалните паркове, включително и инфраструктурата в тях представляват нови обекти, и определянето им като затворена разпределителна мрежа няма да засегне електроразпределителните дружества. Параграф 4 от ПЗР на ЗЕ представлява преходна разпоредба и като такава касае заварени положения, а не изграждането на нови обекти, каквито са индустриалните паркове. Предложените изменения в ЗЕ не противоречат и
--	--	---

	присмането на правила, влизащи в противоречие с действащи нормативни актове и да се гарантира недопускане на неблагоприятно въздействие върху безопасността, сигурността и безпроблемното функциониране на съществуващата техническа инфраструктура с обществено значение. Нашето притеснение е, че с така предложените промени се постига на практика заобикаляне на уредбата ЗЕ, където би следвало да е същински разписано каква точно е ролята на подобен оператор. Същевременно, предложението за въвеждане на затворени разпределителни системи следва да бъде подробно обосновано с правни, икономически и технически анализи за възможните ефекти. ЕР ЮГ е на позиция, че не следва само за целите на Закона за индустриалните паркове, предоставящ привилегии на определени субекти в него, Проектът да въвежда без каквато и да е предварителна обосновка и анализ посочените по-горе понятия. Ефектът от това действие ще е далеч по-всеобхватен от обществените отношения, които същият цели да регулира и ще създаде повече проблеми, отколкото потенциално би решил. Действително, в чл. 28 от Директива 2009/72/ЕО от 13.07.2009 г. относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия (Директива 2009/72/ЕО) се посочва, че държавите-членки може да предвидят, че националните регулаторни органи или други компетентни органи класифицират затворената разпределителна система като елемент на електроенергийния пазар при определени условия. Към момента на имплементация на Директива 2009/72/ЕО в националната регулаторна рамка,	на §17, ал 5 от ПЗР на ЗЕ – нормата е преходна и урежда отношенията към момента на разделянето на дейностите по разпределение от тези по снабдяване. Предложениите изменения в ЗЕ не засягат придобити от електроразпределителните дружества , права и задължения . Затворената електроразпределителна мрежа няма да бъде изолирана от електроенергийната система на страната, а ще бъде свързана с преносната или разпределителната мрежа като самостоятелен обект, поради което няма да противоречи на чл. 82, ал. 1 от ЗЕ. Обратното не се извежда от разпоредбите на Директива 2019/944 или от Тълкувателната бележка на ЕК. Предложениите на обществено обсъждане промени целяха в ЗЕ създаване на цялостна уредба на затворените разпределителни мрежи и уреждане на всички възможни случаи. Тъй като в хода на обсъждането се установиха случаи на фактически отношения, наподобяващи тези в затворена разпределителна мрежа, които са много и са разнообразни, правилното им уреждане ще изисква по-задълбочен преглед и анализ. Целта на Законопроекта е да създаде привлекателен режим за изграждане на индустриални паркове с цел привличане на инвестиции. Регламентирането на затворени разпределителни мрежи по отношение на тези паркове е в съответствие както с целите на ЗИП, така и с духа на чл. 38 от Директива 2019/944 и чл. 28 на Директива 2009/73 ЕО.
--	---	---

	България не е предвидила това чрез съответната законодателна инициатива. По подобие, съображение 87 от Преработя на Директива 2019/944/, която все още не е имплементирана в националното законодателство, предвижда че България не е обвързана със задължение да въведе концепцията „затворени разпределителни системи“. С тържувателна бележка на Директива 2009/72/ЕО. публикувана на 22 01 2010 г. и касаеща пазарите на дребно, Европейската комисия (ЕК) е предоставила разяснение относно случаите, когато е възможно да бъдат създадени затворени разпределителни системи, регламентирани с чл. 28 от нормативния акт: „Поради определени технически причини или причини, свързани с безопасността, дейностите или производственият процес на потребителите на тази система са интегрирани, т.е.: - различни дружества съвместно използват разпределителна мрежа, която оптимизира интегрирани доставки на енергия или изисква специфични технически, операционни стандарти или стандарти за безопасност, например оползотворяване на топлината при производство на електрическа енергия, - или се извършват такива процеси, при които честотата на мрежата е различна от установената (в тези случаи затворената разпределителна система не може да бъде присъединена към друга мрежа за услуги от обществен интерес).	В тази връзка текстовете, с които се изменя ЗЕ са прецизирани така, че да уреждат отношенията единствено в индустриални паркове. Бележката относно необходимостта от изготвяне на справка за съответствие с правото на ЕС се приема.
--	---	--

	Тази система разпределя електроенергия основно на собственика или оператора на системата или на предприятия, свързани с тях (тези случаи определят изолирана/затворена система, която отново няма точка на присъединяване към друга мрежа за услуги от обществен интерес)“. Очевидно е, нормата не залага задължение за въвеждането затворени разпределителни системи в електроенергийните системи на държавите - членки и че може, но не е непременно задължително, тази концепция да бъде въведена в националните нормативни системи. Отделно от горното, не ни е известно да е налице някоя от посочените от ЕК причини, които да оправдаят въвеждането на понятието в нашето законодателство. Следва да се има предвид и че включването на концепцията „затворени разпределителни системи“ в текста на Директива 2009/72/ЕО и Директива 2019/944 е обусловено от исторически причини, доколкото същите са вече разпространени в определени държави-членки на ЕС. Крайно необичайно и против основополагащите принципи на европейското законодателство е тепърва да се въведат множество на брой нови затворени разпределителни системи. На следващо място, не е подходящо и обосновано нормативната уредба за изцяло нова група участници в електроенергийната система да бъде въведена чрез преходните и заключителни разпоредби (ПЗР) на Закона за индустриалните паркове, вместо с изменения в ЗЕ. Чл. 38, ал 2 от Директива 2019/944 дава възможност на	
--	---	--

	националните власти да въведат определени изключения от общите правила за операторите на затворени разпределителни системи, но следва подобни преференции да бъдат надлежно мотивирани и да спазват принципа на пропорционалността, доколкото в противен случай биха имали дискриминационен характер спрямо сегашните лицензианти. В тази връзка, следва да се има предвид и решение на Съда на ЕС по съединени дела C-262/17, C-263/17, C-273-17, Solvay Chimiea SDA и др., в което изрично е посочено, че „Член 28 от Директива 2009/72 трябва да се тълкува в смисъл, че системи като разглежданите в главното производство, които са класифицирани от държава членка като затворени разпределителни системи по смисъла на параграф 1 от този член, могат в това си качество да бъдат освободени от тази държава само от задълженията, предвидени в параграф 2 от същия член, с което не се изключва възможността за тези системи да се приложат и други изключения, предвидени в тази директива, и в частност изключението по член 26, параграф 4, ако отговарят на посочените в него условия, което следва да се провери от защитавщата юрисдикция“. Като пример за несъответствие между логиката на чл. 38, ал 3 от Директива 2019/944 и предложения нормативен акт, може да се посочи, че в § 6, т. 7, ал. 2 от ПЗР на Проекта е вписано, че „Операторът на затворена разпределителна мрежа има задължението на оператор на електроразпределителната мрежа с изключение на	
--	--	--

тези в чл. 90 и чл. 104а, ал. 3"

Според чл. 90 от ЗЕ, операторът на електроразпределителната мрежа следва да проучва перспективите за икономическо развитие и изменението на електропотреблението на съответната територия, както и да изготвя краткосрочни и дългосрочни планове за развитие на електроразпределителната мрежа След като това задължение няма да важи за оператора на затворената разпределителна система, то следва да се приложи чл. 38. ал 3 от Директива 2019/94д и да се предвиди приложимите тарифи за дерогацията или методиките, на които се основава тяхното изчисление, да се разглеждат и одобряват от КЕВР след искане от потребител на подобна затворена система Подобен текст не е вписан а посочения по-горе § 6, т 7 от ПЗР на Проекта.

Предвид изложеното по-горе, считаме за некоректно отбелязаното в Доклада от извършена цялостна предварителна оценка на въздействието на Проекта, че „законопроектът не въвежда изисквания на законодателството на Европейския съюз и не засяга прилагането на актове, свързани с това законодателство.“

На следващо място бихме искали да припомним, че в приетата от Народното събрание Стратегия за приватизация на електроразпределителните дружества в Република България (обн ДВ, бр 69 от 2003 г.), държавата е заявила, че:

- сред основните положителни ефекти от едновременната приватизация на електроразпределителните дружества ще бъде и

	липсата на възможности в перспектива за придобиване на електроразпределителни дружества в България, - операторите на електроразпределителни мрежи ще осъществяват дългосрочно дейности на географски обособени райони от държавата; - за привличане на потенциалните инвеститори е подходящо да бъдат определени географски обособени територии, които обхващат лицензионните територии на съществуващите към 2003 г търговски дружества с принципал Министъра на енергетиката и енергийните ресурси. За Югоизточна България това са териториите на дружествата „Електроразпределение - Пловдив“ ЕАД и „Електроразпределение - Стара Загора“ ЕАД Въз основа на тези нормативни гаранции е сключен и договорът между ЕВН АД и Република България, представявана от Агенцията за приватизация, за продажба на акции на „Електроразпределение - Пловдив“ ЕАД и „Електроразпределение - Стара Загора“ ЕАД. ЕР Юг е посочено изрично като един от четирите оператора на електроразпределителни мрежи на територията на страната в Интегрирания план в областта на енергетиката и климата на Република България 2021 - 2030 г. (ИНПЕК), приет с решение на Министерския съвет от 27. 02. 2020 г. В документа, който определя националната енергийна политика до 2030 г., се предвижда операторите на електроразпределителни мрежи да изпълнят редица мерки, включително извършване на нови инвестиции за намаляване на технологичните	
--	---	--

	разходи, гарантиране на честни, прозрачни и недискриминационни условия за ползване на енергийни услуги, повишаване на енергийната ефективност и осигуряване на достъпни цени за всички потребители. Предвижданията в ИНПЕК, след одобряването му от ЕК, следва да залегнат в дългосрочната Енергийна стратегия на Република България до 2050 г. Това означава, че за съществуващите оператори на електроразпределителни мрежи следва да бъдат осигурени такива законодателни и икономически условия, че да е възможно те да изпълняват дългосрочно и адекватно наложените им с плана задължения, включително и по отношение развитието на мрежите им. От изложеното в т 2.1 - 2.3 може да се направи извод, че както в действащите стратегически документи в областта на енергетиката, така и в ИНПЕК с хоризонт до 2030 г, националните власти не са предвидили въвеждането на затворените разпределителни системи, респективно липсват необходимите анализи как същите биха се отразили на сигурността на енергийната система, конкурентоспособността на участниците на пазара и изпълнението на целите на ЕС за стимулиране на нисковъглеродно развитие на икономиката. До настоящия момент ЕР Юг е вложило над 1,5 милиарда лева в модернизирание, поддръжка, оперативно управление и развитие на електроразпределителната мрежа на лицензионната си територия. Развитието на тази мрежа се извършва именно с цел да бъдат осигурени сигурността на доставките и възможността да поема
--	--

преноса на електрическа енергия до нови клиент/и от/до производители. С Лицензия № Д-140-07 от 13. 08. 2004 г. за разпределение на електрическа енергия, издадена от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), на ЕР Юг е определена лицензионна територия, която включва изцяло териториите на областите Пазарджик, Пловдив, Смолян, Кърджали, Хасково, Стара Загора, Сливен, Ямбол и Бургас. На основание чл. 89, т 5 от ЗЕ ЕР Юг е задължено да осигури разширяване, реконструкция и модернизация на електропределителната мрежа и на спомагателните мрежи, съобразено с изискванията за опазване на околната среда, енергийна ефективност и ефективно използване на енергията на лицензионната си територия.

Съгласно **Договора между Република България и Република Австрия за взаимно насърчаване и защита на инвестициите**, инвестициите инвеститори на едната договаряща се страна няма да бъдат национализирани, отчуждавани или подложени на мерки, чийто резултат е равен на национализация или отчуждаване, на територията на другата договаряща се страна, освен по силата на закон, в обществен интерес, на недискриминационна основа и срещу предварително и адекватно обезщетение. С приемането на чл. 36 и § 3 от ПЗР на Закона за индустриалните паркове, ще се създаде потенциален риск направените от ЕР Юг инвестиции да бъдат **подложени на действия, чиито резултат е равен на отчуждаване**. Това е така, доколкото в Проекта липсват подробни текстове, които да регламентират бъдещия режим

		на собственост, ползване и сервитутни права по отношение на енергийните обекти в действащите индустриални зони и технологични паркове. Извършените до момента инвестиции от Ер Юг в индустриалните зони включват изграждане на електропроводи ниско и средно напрежение и строителство на трансформаторни постове. След въвеждането на фигурата на „оператор на затворена разпределителна система“, правният статут на енергийните обекти става неясен, доколкото според чл. 9, ал. 1, вр. с чл. 15, ал. 1 от Проекта оператора на парка е лице, което извършва дейностите го експлоатация на индустриалния парк, но същият може да бъде упълномощен да извършва разпоредителни сделки и/или сделки по управление на поземлени имоти на територията на парка. В Проекта не са включени разпоредби, които да посочват ще може ли операторът на парка/затворената разпределителна система да ползва вече изградените енергийни обекти и срещу какво парично обезщетение или ще бъде ли необходимо да закупи същите, по какъв начин ще се уреждат облигационните и вещните правоотношения с оператора на електроразпределителната мрежа и т.н. Липсата на подходяща нормативна регламентация създава множество потенциални проблеми между участниците в електроенергийната система. Необходимо е да подчертаем, че предвидената в §3 от ПЗР на Проекта на неясна формулировка „други образувания, в които се извършват дейности, предвидени с този закон“ също не дава предварителна яснота колко индустриални парка, с каква площ и с какъв брой потребители на
--	--	---

електрическа енергия могат да възникнат на територията на ЕР Юг от вече съществуващи производствени обекти, респективно какъв ще е негативният интензитет върху икономическите прогнози и плановете за развитие на мрежата. Още повече, според чл. 16, ал. 2, вр. чл. 15, ал. 1 от Проекта, вътрешната техническа инфраструктура не може да бъде обект на разпоредителна сделка или сделка по управление. Тези текстове не създават конкретен режим по отношение на изградените в индустриалните паркове енергийни обекти, собственост на трети лица, а поради общия си запис единствено могат да доведат до множество противоречиви тълкувания.

При условията § 4 от ПЗР на ЗЕ, ЕР Юг е задължено да **изкупи на лицензионната си територия всички енергийни обекти и съоръжения**, които представляват елементи от електроузелната мрежа и са собственост на трети лица, включително тези, собственост на държавата и общините. Този текст е неразривно свързан и с нормата на § 17, ал. 5 от ПЗР на ЗЕ, който гласи че

„След преобразуването по ал. 1 електроузелните дружества придобиват всички права и поемат всички задължения, свързани с разпределението на електрическа енергия на обособената територия, определена с лицензията за разпределение на електрическа енергия“.

Посочените текстове следват логиката на описаните в т. 2.1 – 2.3 стратегически документи, доколкото електроузелните дружества следва да

	изпълняват дългосрочна инвестиционна програма, да осигуряват електрическа енергия, отговаряща на стандарти за качество и надеждност и да консолидират собствеността върху енергийните обекти и съоръжения на лицензионната си територия, именно защото държавата се е задължила да им гарантира предвидима икономическа и регулаторна рамка. Предлаганият чл. 36 от Проекта представлява съществено отклонение от това правило. С него ще се допусне създаването на множество затворени електроразпределителни мрежи с държавна, общинска, частна или смесена собственост на лицензионната територия на ЕР Юг, като тези процеси биха нарушили принципа за предвидимост на отношенията на електроенергийния пазар и биха допринесли допълнително за забавянето на процесите на либерализация на пазара. Във връзка с предложените разпоредби на чл. 20, ал. 2, т. 2 от Проекта, според които собственостите на вътрешна техническа инфраструктура в индустриалните паркове могат да бъдат освободени от плащане на местни такси по ред. определен с наредбата по чл. 9 от Закона за местните данъци и такси, това положение ще бъде дискриминационно спрямо ЕР Юг и останалите оператори на разпределителни електрически мрежи, които са задължени да заплащат пълния размер на всички местни такси. Не е ясно също как предвижданията на чл. 36 и § 6 от ПЗР на Проекта се отнасят към императивната разпоредба на чл. 82, ал. 1 от ЗЕ, която гласи, че
--	---

	<i>„всички електроенергийни обекти на територията на страната се свързват и функционират в единна електроенергийна система с общ режим на работа и с непрекъснат процес на производство, преобразуване, пренос, разпределение и потребление на електрическа енергия“</i> При разглеждане на логиката, съдържаща се в тълкувателната бележка на ЕК, посочена в т 1.1, се стига до извода, че затворените разпределителни системи често представляват изолирана или затворена система, която няма точка на присъединяване към друга мрежа за услуги от обществен интерес, т.е. съществуването им е в противоречие с нормата на чл. 82, ал 1 от ЗЕ. Нещо повече, § 6, т. 5 от ПЗР на Проекта определя, че в правилата за управление на електроразпределителните мрежи по чл. 83, ал.1, т. 5 от ЗЕ ще се въведат специални текстове относно управлението на затворени разпределителни системи, без обаче да въвежда конкретен срок за изпълнение на това нормативно задължение, което създава предпоставки за допълнителна несигурност за участниците на пазара. Нормата на § 6, т. 6 от ПЗР на Проекта пък предвижда, че разпределението на електрическа енергия в затворени електроразпределителни мрежи не представлява услуга от обществен интерес по смисъла на чл. 88, ал. 2 от ЗЕ. Този текст е дискриминационен спрямо операторите на разпределителни мрежи, защото за тях важат множество допълнителни законови изисквания, като например постигане на високи стандарти за предоставяните услуги и обезпечаване възможностите на клиентите за избор и смяна на	
--	--	--

	доставчика (чл. 23. т 10 от ЗЕ), както и защита на ползвателите на енергийни услуги и опазване на околната среда (чл. 21. т 6). Редица въпроси възникват и с оглед либерализацията на пазара и интегрирането на енергията от възобновяеми източници в електроразпределителните мрежи. По силата на действащите Правила за търговия с електрическа енергия (ПТЕЕ), процедурите за регистрация на пазара и смяна на доставчик/координатор на балансираща група се администрират от операторите на електроразпределителни мрежи. Като собственици на средствата за търговско измерване, тези оператори участват активно в обмена на данни за целите на пазара, при спазване на всички изисквания и срокове съгласно ПТЕЕ. Важно е да се изясни по какъв начин собственикът или операторът на затворените разпределителни системи ще има идентични задължения по отношение на потребителите, извършващи дейност на територията на индустриалния парк, за да бъде гарантирано тяхното безпрепятствено участие на свободния електроенергиен пазар. Това включва и яснота относно всички необходими за участие на свободния пазар договори по смисъла на чл. 11 от ПТЕЕ. Проектът на Закон за индустриалните паркове, включително и в частта си, въвеждащ изменения в текстовете на ЗЕ, не е взел предвид потенциалните рискове и проблеми от въвеждането на нова категория участници. Неясно остава каква ще е тяхната роля, дали ще е приравнена с тази на операторите на електроразпределителни мрежи или пък, с оглед на
--	--

	изключението, което коментирахме по-горе, същите биха имали различни задължения. Понастоящем обменът на данни между търговските участници все още е в процес на развитие на механизми, формати и техническа обезпеченост на мрежовите оператори, което изисква допълнителни инвестиции в системите за обработка на данни. Този факт предполага, че при въвеждане на промяна, засягаща мрежовите оператори, процесът ще се усложни и забави допълнително, респективно отражението му върху дейността на свободния пазар на електрическа енергия ще бъде неблагоприятно и непредотвратимо. Въвеждането на категорията „оператори на затворени разпределителни системи“ по начина, предвиден в Проекта, ще повлияе негативно и на процедурите по преустановяване и възстановяване на достъпа на клиенти до съответната мрежа по искане на доставчици, с оглед неяснотата, идентифицирана по-горе. Не на последно място следва да се отчитат и изискванията към оперативното управление на електроенергийната система, което се извършва чрез Централно диспечерско управление (ЦДУ) и териториалните диспечерски управления (ТДУ), част от „Електроенергиен системен оператор“ ЕАО (ЕСО ЕАО), както и специализираните диспечерски звена (СДЗ), част от операторите на електроразпределителни мрежи. При управлението на системата ЦДУ, респективно ТДУ, издават разпоредения към СДЗ, които са отговорни за управлението на електроразпределителната мрежа	
--	--	--

	за дадена лицензионна територия. При изпълнение на разпоредбата СДЗ извършват необходимите оперативни действия и уведомяват мрежовите участници, чиито обекти ще бъдат засегнати, като сроковете за това са регламентирани. Трябва да се има предвид, че разпоредбата на ИДУ и ТДУ са задължителни за СДЗ, а разпоредбата на СДЗ са задължителни за изпълнение от мрежовите клиенти и производители. Нормативната уредба предвижда санкции при неизпълнение на тези разпоредби. Въвеждането на затворени разпределителни системи, по предвидения в Проекта начин, за които не се прилагат разпоредбите за управление на електроенергийната система, ще доведе до дисбаланс, който може да достигне опасни за системата параметри. Освен това клиентите в тези мрежи ще са поставени в неясни условия на функциониране и управление на системата. Тези условия означават необходимост от техническо обезпечаване на затворените разпределителни системи и осигуряване на квалифициран персонал за стриктно спазване на изискванията по управление на мрежата в затворената система. Предвид изложените аргументи, считаме че въвеждането на нова фигура на пазара на електрическа енергия чрез въвеждането на понятието „затворена разпределителна система“ следва да се направи с изменение и допълнение на ЗЕ, а не чрез ИЗР на Проект на друг закон. Подобна съществена промяна в електроенергийната система следва да бъде дискутирана в широк формат от заинтересовани страни, да бъде изготвена подробна оценка за ефекта върху отношенията между участниците на свободния
--	---

	пазар и чак след това да бъдат разписани подходящи изменения в ЗЕ и подзаконовата нормативна уредба. В противен случай биха се приели нормативни промени, които ще доведат до неяснота и множество потенциално проблеми в търговските, облигационни и вещно-правни отношения между собствениците на индустриални паркове, операторите на затворени разпределителни системи, операторите на електроразпределителните мрежи и крайните клиенти.	
6.	НСОРБ НСОРБ принципно подкрепя необходимостта от устойчива държавна политика за регламентиране на създаването и управлението на индустриалните зони (паркове) в България. Считаме, че законодателното уреждане на тяхното функциониране е задължително и в тази връзка предложеният първи вариант на Закон за индустриалните паркове е добра основа за провеждане на широка публична дискусия. При внимателния преглед на предложените текстове открихме несъответствия както вътре в разпоредбите на закона, така и противоречия с други закони. Така предложеният текст считаме, че не гарантира реализиране на философията и целите на закона. Липсва концепция за устройство, организация и управление на процесите, а дефинирането на субекти, процедури и условия е противоречиво. В тази връзка изразяваме следното становище: I. Принципили коментари: Законопроектът не предлага привлекателни данъчни, административни и икономически	Общите констатации и принципните коментари се приемат за сведение.

	стимули за потенциалните клиенти на индустриалните паркове. Предложената политика за стимулиране на индустриалните паркове се свежда основно до определяне на преференциални местни данъци и такси с чл. 20 от законопроекта, което би било за сметка на общинските бюджети. Това е нецеликомислено за общините - местните данъци и такси са единствения приход в общинските бюджети, и без това недостатъчен за покриване на техните отговорности; • Тъй като Законът ще се явява специален спрямо общия Закон за устройство на територията, би следвало да бъде извършен подробен преглед и анализ на съществуващите към момента пречки при изграждането на такъв тип производствени зони, на предвидените в общите устройствени планове на общините територии е такава устройство отреджване, възможностите за регенериране на изоставени производствени зони, както и на желанието и необходимостта от изграждането на нови. След това, спрямо резултатите, да бъдат предложени нови ред и условия за изграждането им, по-облекчени спрямо общите по ЗУТ. • Следва да се вземе и предвид, че функционално-йерархична структура на мрежата от населени места с градове центрове и с идентифицирани зони за индустриално развитие и бизнес е предвидена да бъде част от Интегрираната териториална стратегия за развитие на региона за планиране от ниво 2. С тази стратегия и с общия устройствен план на общината трябва да бъде съобразен Плана за интегрирано развитие на общината за периода 2021-2027г. Т.е. създаването на нови индустриални
--	---

	паркове е подчинено на редица планове, а не само на желание от страна на държавата и общините.	
	Конкретни предложения 1. Вътрешна техническа инфраструктура на ИП. В минималните изисквания на вътрешната техническа инфраструктура - чл. 7 - да се добави и „канализационна система за отпадни и дъждовни води“. Може да се обмисли, в случай че ИП е изграден на самостоятелна урегулирана територия или в случаи на специфични производства, да се въведе изискването за собствена пречиствателна станция.	Приема се, като се добавя „канализационна система“. Съгласно определението за „канализационна система“, дадено в § 11 т. 33 от Закона за водите „канализационна система“ е свързаност от канализационни отклонения, улични канализационни мрежи в урбанизирани територии, отвеждащи колектори и пречиствателни станции или пречиствателни съоръжения, чрез които се извършва отвеждане на отпадъчните и/или дъждовните води от имотите на потребителите, пречистването им и при необходимост обеззаразяването им до необходимите качества и заустването им в съответния воден обект. В тази връзка не е необходимо да се добавят уточненията „за отпадни и дъждовни води“.
	2. Предлагаме чрез ППЗ на Закона за индустриалните паркове да се изменят действащите разпоредби на § 14 от ППЗ към Закона за изменение и допълнение на Закона за опазване на земеделските земи (ДВ, бр. 100 от 2015 г.), както следва: 1. Да отпадне алинея (1): В срок 5 години от влизането в сила на този закон земите по чл. 19, ал. 1 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи се предоставят от общинските съвети само при условията на § 27, ал. 2 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за	Не се приема. Разпоредбата на § 14 от ППЗ към Закона за изменение и допълнение на Закона за опазване на земеделските земи (ДВ, бр. 100 от 2015 г.) е с преходен характер и действа до 21 декември 2020 г. (5 г. от влизане в сила на ЗИД на 30.03.2015 г.). Предвид скоропното изтичане срока на действие на разпоредбата, отмяната на нейната ал. 1 и предложеното изменение на ал. 2 са нецелесъобразни.

	собствеността и ползуването на земеделските земи (ДВ. бр. 62 от 2010 г.), както и за изпълнение на обекти от техническата инфраструктура и на други проекти, за които съгласно закон се допуска принудително отчуждаване. 2. Алия (2) да се измени както следва: (2) Разпоредителни сделки със земите, предадени в собственост на общините по реда на чл. 19 от ЗСПЗЗ, могат се извършват за: 1. Изграждане на индустриални паркове 2. изграждане на обекти на техническата инфраструктура по смисъла на Закона за устройство на територията, както и за изпълнение на други проекти, за които съгласно закон се допуска принудително отчуждаване. 3. инвестиционни проекти, получили сертификат за инвестиция клас Б или за приоритетен инвестиционен проект по Закона за насърчване на инвестициите, когато това е заявено при сертифицирането на проекта; 4. създаване на нови или разширяване строителните граници на съществуващи урбанизирани територии (населени места и селищни образувания), както и създаване или разширяване границите на отделни урегулирани поземлени имоти извън тях; 5. инвестиционни проекти, свързани със социално-икономическото развитие на общината, както и на общински обекти от първостепенно значение; Мотиви: Изменението ще позволи активното включване на остатъчния поземлен фонд в проекти
--	---

	за индустриални паркове, свързани със стопанското съживяване и развитие на регионите в условия на остра икономическа криза, изискваща максимално оползотворяване на местния потенциал и активи.	
	Също така то ще предпази собственици/оператори на индустриални паркове от попадане в хипотезата на чл. 5, ал. 3 от законопроекта: „(3) Не се допуска в територията на индустриален парк да се включват поземлени имоти, които са предмет на съдебни спорове.“ Практиката от развитието на индустриален клъстер „Средноторие“ и зоните около гр. София показва, че след заявяване на инвестиционни намерения за разширение на зоните, касаещи земи по чл. 19 от ЗСПЗЗ, много бързо се появяват реституционни намерения и се завеждат съдебни иски (по информация, услужливо предоставена от съответната ОСЗ). По подобен начин впоследствие бе реституирана земята под цяла спирка на Столичния Метрополитен в кв. Младост.	
3. Да отпадне чл. 20, ал. 2	Мотиви: За общините е неприемливо държавата да привлича инвеститори единствено и само чрез преференции за сметка на местните данъци. Ако целта е да се намалят разходите на инвеститорите, то това трябва да бъде за сметка на държавните такси, както предлагаме по-долу.	Приема се относно чл. 20, ал. 2, т. 1 от законопроекта.
Съгласно чл. 141, ал. 3 от Конституцията, общинският съвет определя размера на местните данъци при условия, по ред и в границите, установени със закон. Законът за местните данъци и такси не предвижда прилагането на режим		Относно т. 2 представените аргументи не сочат доводи за отпадане на предвидената разпоредба.

	“преференциален размер” на местни данъци и на местни такси. В допълнение, тъй като индустриалният парк може да бъде разположен на територията на една или повече общини, по обективни причини размерите на данъка върху недвижимите имот няма как да бъдат еднакви нито като размер на ставката, нито като размер на данъчната оценка, определена съгласно Приложение № 2 от ЗМДТ. В допълнение, органите на местно самоуправление нямат правомощия да предоставят преференциални размери на данъци за определени лица, доколкото Конституцията определя, че данъчни облекчения и утешения могат да се установяват само със закон (чл. 60, ал. 2). По отношение на размерите на местните такси - те се определят въз основа на необходимите материално-технически и административни разходи по предоставяне на услугата, при спазването на ясно установени принципи съгласно чл. 8. С оглед на това, че ЗМДТ предвижда възможност с наредбата по чл. 9, общинските съвети да определят условията и реда за цялостно или частично освобождаване от такси при използване на услугата, както и за освобождаване на отделни категории лица, не е необходимо допълнително изброяване на тези възможности и в текстовете на ЗИП.	
	4. Да се допълнят следните текстове в Глава I, раздел VI: - „Инвеститорите и собствениците на ИП могат да получават подкрепа от държавата по реда,	Приема се

	предвиден в Закона за насърчаване на инвестициите“. Мотиви: В ПЗР на този законопроект са предвидени съответните изменения в ЗНИ (изменени чл. 226. ал. 1, чл. 22е), касаещи именно индустриалните паркове - уместно е да се отрази при стимулите; - „Държавата оказва подкрепа за създаването и развитието на ИП чрез национални програми и чрез европейските структурни и инвестиционни фондове“. Мотиви: Очакваме в новия програмен период дейности по развитие на ИП да бъдат подкрепени чрез мерки от оперативните програми - ОП ИК. ОП НО и др.	
	5. Да бъде предвидено определяне на преференциални размери на държавни такси, свързани с промяна предназначението на имотите и подготовката на инвестиционните проекти, разположени на територията на индустриален парк (такси по 3033, по ЗУТ, по ЗООС и др.). Мотиви: Практиката, свързана с изграждането на индустриални зони у нас до момента - например в области Пловдив и Шумен - сочи, че операторите на зоните първо сключват предварителен договор за покупко-продажба на терените със заинтересования инвеститор, след което се задейства процедурата по смяна предназначението на земята от земеделска в промишлена. Това се прави, тъй като държавните такси се оказват непосилни - в зависимост от категорията на земята те могат да варират от 5 до 10 лв./кв. метър. Ето защо първо се търси	Не се приема. Подобно предложение е обсъждано от работната група, но не е възприето. Позицията на НСОРБ изглежда непослелователна: не може да се определят преференциални цени на местни такси, но за държавни такси – може.

		платежоспособен инвеститор и едва тогава се предприемат действия по развитие на имотите за целите на индустриалното производство. В редица случаи високите такси отблъскват по-малките местни бизнеси от включване в зоната.	
		6. Да се регламентира законова възможност собствени офиси в индустриалните паркове да имат представителите на общините и специализираните администрации - например митници, НАП и т.н. Мотиви: От една страна да се осигурят административни, данъчни и банкови услуги на място, за да се минимизира бюрокрацията и корупцията за клиентите на индустриалните зони, и от друга страна - да се облекчи общинската администрация по места от постоянното струпване на много хора от много предприятия, които са клиенти на индустриалните зони, прилежащи към съответните общини. Така на практика ще се гарантират предложените в раздела съкратени срокове за административни и технически услуги.	Приема се
		7. Възможност за публично-частно партньорство. Допустимите по закона собственици на ИП са държавата, общините, съдружие между държавна-общини или между общини, както и юридическо лице, регистрирано като търговец. Не е ясно защо законът не допуска смесена собственост между община и ЮЛ-търговец. В страната вече има създадени Индустриални зони, които са резултат на такова публично-частно партньорство, които могат да отговорят на другите изисквания за вписване в	Приема се по принцип. Няма пречка, съгласно новосъздадената ал. 3 на чл. 8 общината да участва в юридическо лице, което е собственик на индустриален парк или е участник в обединението – собственик.

	регистъра на ИП. Това ограничение също възпрепятства общините, които самостоятелно не биха могли да осигурят собствени терени с изискуемия размер или пък необходимите инвестиции за създаване на ИП. Предлагаме законът да предвиди такава публично-частна собственост на ИП. Още повече, че в чл. 14 от проекта се предвижда собственик на имот на територията на ИП да може да продаде имот на потребител - т.е. първоначалното изискване за изцяло държавна или общинска собственост става безпредметно.	
	8. Размер на Индустриалния парк При проведеното проучване значителен брой общини посочват, че предвидения за общия случай минимален размер на ИП от 300 дка е неприложим за техните условия - това са не само малки, но и средни общини, планински и др. Уместно е да се диференцира изискването за минимална площ според типа производство напр. за тежка металообработваща, химическа и др. индустрии това е приложимо, но за по-интензивни производствени или търговско-дистрибуторски дейности може да се обособят и по-малки размери. Най-просто е размерът в общия случай да бъде редуциран примерно до 200 дка.	Приема се само относно заварените случаи.
	9. Възможност за принудително отчуждаване на имоти. Подходящо е инициативата на общините, респ. и държавата, за създаване на ИП да бъде улеснена и с други законови изменения - напр. процедурата по отчуждаване на частни имоти с цел уедряване на	Не се приема. Ако се приеме предложението, е необходимо да извършат еквивалентни промени освен в Закона за общинската собственост и в Закона за държавната собственост, с цел равнопоставеност. И в двата случая не са налице

	терени. За целта може да се обмисли възможността за изменения в Закона за общинската собственост в дефиницията за „обекти от първостепенно значение“ да бъдат включени и ИП, като се допусне възможността за принудително отчуждаване за изграждане на обекти - частна общинска собственост, конкретно само за ИП.	достатъчно аргументи, които да обосноват наличието на условието по чл. 17, ал. 5 от Конституцията на Република България „тези нужди не могат да бъдат задоволени по друг начин“. В хипотезата, когато държавата/общината участва в търговското дружество – собственик, не е приемливо отчуждени имоти да се апортират в капитала на това дружество.
	10. Прецизиране на процедурата по вписване В чл. 21, ал. 4 се предвижда заявлението за вписване в регистъра да се подава от оператора. Това вписване има конститутивно действие и без него не се счита, че съществува парк по смисъла на закона. За да има оператор, който да внесе искането за вписване, то той вече трябва да е придобил това качество чрез встъпване в договорни отношения със собственика на парка. В хипотезата, че имаме собственик на парк държавата или община, то това практически означава сключване на концесионен договор между тях ПРЕДИ вписването в регистъра, което може и да не се случи, ако по една или друга причина паркът получи отказ за вписване в регистъра. При един договор в рамките на облигационното и търговско право би могло да се встъпи под условие и правното му действие да се отложи до момента на вписване. Но правното естество на концесионният договор не допуска действие под условие, а в проектът е предвидена само тази възможност за управление, ако собственикът е публичен субект, а операторът - частен.	Не се приема. В хипотезата на държавен/общински ИП, операторът на който е концесионер, действително изборът на концесионер ще предхожда вписването на парка в Регистъра. Вписването на ИП в Регистъра изисква предоставянето на данни и документи, които следва да са налични преди откриване на процедурата за определяне на концесионер. Причините за отказ от вписване са изчерпателно изброени в Законопроекта, поради което отказ от вписване не може да се случи „по една или друга причина“. Относно документите, които представят „действащите индустриални паркове“ – в случай че такива искат да извършват дейност в съответствие със ЗИП, няма основателна причина за тях да не се прилагат изискванията за концесия и за бизнес план.

	В тази връзка предлагаме да се обмисли заявлението до министъра да се подава от собственика на ИП. Уместно е да се обмисли по-облекчена процедура за вписване в регистъра на ИП на вече действащите и отговарящи на изискванията Индустриални паркове. Може от изискванията да отпадат например представяне на концепция и бизнес-план.	
	11. Правилник за цялостната организация на индустриалния парк. Следва да се прецизира статутът на правилника за цялостната организация на индустриалният парк. Отредена му е важна роля на регулатор в отношенията между оператора и потребителите-инвеститори. Законопроектът предвижда той да бъде под административната власт на оператора, който може да подава искане за промяна на обстоятелствата в регистъра, вкл. и да изменя правилника. При условие на заварено положение едно бъдещо едностранно изменение на Правилника може да накърни интересите и правата на вече действащи инвеститори в зоната, които са влезли при други условия. В тази връзка следва да се доразвие законът в посока превенция на недобросъвестни или безотговорни действия на собственик или оператор, които са разпродали обособените поземлени имоти в парка, но са запазили собствеността върху инфраструктурата и комуникациите.	Приема се. Предвидена е преходна разпоредба за заварените случаи.
	В заключение, НСОРБ изразява готовност да участва с конкретни текстове в последващия	Приема се за сведение.

		съгласувателен процес на Законопроекта.	
7. БФИЕК		С преходните и заключителните разпоредби на предложения проект на Закон за индустриалните паркове се въвеждат множество по обем изменения в Закона за енергетиката. Всички те регламентират понятията „затворена електроразпределителна мрежа“ и „затворена газоразпределителна мрежа“. Българска федерация на индустриалните енергийни консуматори подкрепя законодателните промени, тъй като те ще решат конкретни многогодишни казуси. Европейските директиви също препоръчват на страните членки да регламентират затворените разпределителни системи. Това се текстовете на чл. 28 в Директива 72/2009/ЕО за електроенергията и чл. 28 в Директива 73/2009/ЕО за природния газ. Макар, че тези изменения в Закона за енергетиката се предлагат с преходните и заключителните разпоредби на проекта на Закон за индустриалните паркове (ПЗИП), те биха обхванали по-широк кръг стопански субекти от операторите на индустриални паркове по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ПЗИП. С тези изменения режимът на операторите на затворени електро- и газоразпределителни мрежи се приравнява към лицензионния режим на електроразпределителните и газоразпределителните предприятия. Последните оперират големи лицензионни територии и значителен брой клиенти. Основната им задача е поддръжката, развитието и оперативния контрол на разпределителната мрежа на съответната територия. Същевременно, с §6, т.16 от Преходните	Приема се с уточненията по-долу. Предложениите на обществено обсъждане промени в ЗЕ целят създаване на цялостна уредба на затворените разпределителни мрежи и уреждане на всички възможни случаи. Тъй като в хода на обсъждането се установиха случаи на фактически отношения, наподобяващи тези в затворена разпределителна мрежа, които са много и са разнообразни, правилното им уреждане ще изисква по-задълбочен преглед и анализ.

и законочителните разпоредби на проекта на Закон за индустриалните паркове, се създават нови точки 24д и 24е в §1 от Допълнителните разпоредби на Закона за енергетиката. Съгласно тях затворените разпределителни мрежи се дефинират като „мрежа, която служи за разпределение на електроенергия (съответно природен газ) в индустриална зона или друг географски обособен промишлен или търговски обект или обект с общо ползване на услуги, където дейностите или производственият процес на ползвателите на тази мрежа са интегрирани поради определени технически причини или причини, свързани с безопасността, или където разпределението на електроенергия се осъществява основно за собственика, оператора на мрежата или за свързани с тях предприятия.“

Поради това, в обхвата на тази дефиниция трябва вероятно ще попаднат редица големи промишлени предприятия. На техните промишлени площади, поради исторически обстоятелства, има потребяващи обекти на трети страни. Това са исторически възникнали свързаности, когато на една територия е имало един собственник с множество производства. След 1990 г. тези производства са приватизирани и са придобити от различни юридически лица. Те не са свързани с преносната и разпределителната мрежа и често се захранват от собственика на основното производство и прилежащата му инфраструктура. В този случай възникват основателни опасения, че тези предприятия ще бъдат принудени да кандидатстват за лицензии за оператор на разпределителна мрежа, имащи всички задължения на операторите на електро- и газоразпределителни

	мрежи съгласно Закона за енергетиката. Единствените изисквания, които няма да се прилагат към операторите на затворените електроразпределителни мрежи, съгласно предложението нов чл. 88а в ЗЕ, са отпадането на задължението за публикуване на общите условия в ежедневник и задължението по чл. 90 от ЗЕ. Това би обременило неимоверно промишлените предприятия, чиято основна дейност не е да бъдат електро- и газоразпределителни дружества. Следва да се има предвид, че предприятията в страната, които са в хипотезата на разпределителни системи, доставят на силно ограничен брой обекти на трети страни. В някои случаи се касае за единичен обект, присъединен чрез една линия към трансформатор на предприятието. Поради това, тези случаи следва да бъдат на облекчен лицензионен и регулаторен режим в сравнение с разпределителните предприятия. Малките предприятия, ползващи обща инфраструктура, не могат да отделят средства, за да бъдат независимо присъединени. Такива нови захранвания често струват милиони и мрежовите оператори също отказват подобни инвестиции. С либерализирането на пазара обаче малките предприятия са скрити зад съоръженията на голямото предприятие и нямат възможност да участват на пазара. Надяваме се това също да бъде съобразено като се регламентира заплащане на мрежовите услуги на собственика на съоръжението. Напомняме, че сега търговското мерене е на границата на имота. Приветстваме да се даде възможност на малък/среден субект в дадена индустриална зона да склучи самостоятелен
--	--

	търговски договор по свободно договорени цени и на собствен риск. Не на последно място, отчитайки спецификата и ограничения обхват на затворените разпределителни системи, Директива 72/2009/ЕО и Директива 73/2009/ЕО изрично предвиждат възможността операторите на затворени разпределителни системи да бъдат освободени от задължението тарифите за пренос и разпределение или методиките, на които се основава тяхното изчисление, да подлежат на одобряване от регулаторния орган. Това изискване се прилага само при искане на ползвател на затворената разпределителна система. Считаме, че този подход е практичен с оглед избягване на изрична бюрократична тежест, както за операторите на тези системи, така и за регулатора. Поради силно лимитирания обхват на затворените разпределителни системи и предвидения контролен механизъм при изрично искане от страна на техен ползвател, не виждаме риск за допускане на злоупотреби от страна на операторите на тези системи. Нашата позиция е, че въвеждането на затворените разпределителни мрежи следва да способства за урегулирането на гореописаните случаи, като позволи на предприемача да бъдат възмездени за използването на техни съоръжения от трети страни. Тези съоръжения се поддържат от предприемача за сметка на инвестиционните им програми. Нашият призив е въвеждането на понятията „затворена електроразпределителна мрежа“ и „затворена газоразпределителна мрежа“ в	
--	---	--

		българското законодателство да стане изцяло съобразно текстовете на Директива 72/2009/ЕО и Директива 73/2009/ЕО, както и да не обременява излишно промишлените предприятия, доставящи на трети страни енергия през собствените си съоръжения по силата на обстоятелствата.	
8.	Инфратех	Принципно подкрепят законопроекта със следните забележки: 1. Законопроектът ограничава частните инвестиции в техническа инфраструктура на държавни и общински индустриални паркове - Законопроектът е концептуално неясен, противоречи на основни правни принципи, необосновано лимитира активност на съвместна собственост с чл. 8 при условия на публично-частно партньорство между общинско и частно дружество или между държавно и частно дружество. Декларираните принципи за държавна подкрепа на инвестициите в индустриалните паркове не са развити в конкретни законодателни решения. Това ограничава каквито и да са частни инвестиции в техническа инфраструктура на държавни и общински индустриални паркове за токозахранване, водоподаване, канализация, пречиствателна станция за отпадните води, пътица, комуникации с оптични кабели, социални съоръжения като заведения за хранене, детски градини, медицински пункт, пожарна служба, спортни съоръжения, данъчни и банкови клонове и др. Стойността на такава техническа инфраструктура, изградена по средно-европейски стандарти, е от порядъка на няколко стотин	Приема се за сведение. В становището не се съдържат конкретни предложения.

	милиона евро за площ от няколко хиляди декара, което е непосилна инвестиция както за българската държава, така и за българските общини. Законопроектът също така ограничава и собствеността на техническата инфраструктура с чл. 16, което от своя страна ограничава по презумпция и потенциалния интерес за частни инвестиции в техническа инфраструктура, която е най-скъпо струващата част от една индустриална зона. Същевременно наличието на техническа инфраструктура, която да бъде изградена поне според средно-европейските стандарти е основно изискване на чуждестранните производители, за да бъдат привлечени за клиенти на българските индустриални паркове.	
	2. Законопроектът не предлага данъчни стимули за потенциалните клиенти на индустриалните паркове - законопроектът предлага основно категоризация на индустриалните паркове в България, без да предлага данъчни, административни и икономически стимули, които да привличат български и чуждестранни производители в индустриалните зони на България. Това личи от скромното присъствие на такива производители в българските индустриални зони, сравнено със съседните на България страни и особено с Турция. Държавната политика за стимулиране на индустриалните паркове се свежда основно до определяне на преференциални местни данъци и такси с чл. 20 от законопроекта, което би било за сметка на общинските бюджети. Местните данъци и такси са единствения приход на общините, като и без това са недостатъчни за покриване на	Приема се по принцип. Не са направени конкретни предложения, но в съответствие с предложението на НСОРБ, чл. 20 от Законопроекта е допълнен.

	технически финансови задължения. Държавата дори приканва общините да повишават местните данъци и такси, за да увеличат недостигащите си приходи. Така този законопроект е в противоречие с провежданата понастоящем държавна политика за стимулиране на общините да повишат местните данъци и такси.	
	3. Законопроектът не урежда инвестициите в инфраструктурата на държавните и общински индустриалните паркове - инвестициите в инфраструктурата на индустриалните паркове са основния фактор определящ индустриалния парк, като такъв. Напълно липсва субекта "инвеститор", който е призван да инвестира в изграждане на инфраструктурата на съответния държавен или общински индустриален парк за осигуряване на токозахранване, водоподаване, канализация, пречиствателна станция за отпадните води, пътища, комуникации с оптични кабели, социални съоръжения като заведения за хранене, детски градини, медицински пункт, пожарна служба, спортни съоръжения, данъчни и банкови клонове и т.н. Предполага се явно, че субекта "собственик" ще инвестира в тази скъпо струваща техническа инфраструктура, но не е ясно, при случай на държавна или общинска собственост, как ще се осигури финансиране, който ще поеме отговорността на кредитополучател за него и който ще отпусне това финансиране, което да обезпечи изграждането на функционална и качествена техническа инфраструктура на индустриалния парк, съответстваща на международните стандарти. Законопроектът дефинира за "инвеститор" само	Приема се за сведение. В становището не се съдържат конкретни предложения.

	потенциалните клиенти на индустриалните паркове, които са някакъв тип производители, инвестирани в собствени производствени мощности на територията на съответният индустриален парк. Това е ограничено, погрешно и неинформирано търкуване на модела за изграждането на индустриални паркове.	
4. Законопроектът не урежда административни стимули за потенциалните клиенти на индустриалните паркове - Липсват каквито и да са административни стимули за потенциалните клиенти на индустриалните паркове, освен съществуващите сега в ЗНИ. Добър пример от индустриалните зони в Турция, е всяка зона да има право на самостоятелно одобрение на проектната документация на индустриалните обекти, нахлуващи се в нея и съответно самостоятелно издаване на разрешения за строеж на своите клиенти. Това може да стане чрез съответните изменения в Закона за устройство на територията или чрез назначаване на заместник главен архитект на главния архитект от прилежащата община. Този заместник главен архитект следва да се назначава само за нуждите на съответната индустриална зона, да се помещава там и да работи само за нейните клиенти. Собствени офиси в индустриалните паркове биха могли да имат представителите на други специализирани администрации - например митници, НАП и т.н. Идеята на тази мярка е от една страна да се осигурят административни, данъчни и банкови услуги на място, за да се минимизира бюрокрацията и корупцията за клиентите на индустриалните зони, и от друга страна, за да се облекчи общинската администрация по места от постоянното струпване	Приема се по принцип. В Глава трета от Законопроекта са предвидени редни административни облекчения за инвеститорите (потенциалните клиенти) на ИП.	

	на много хора от много предприятия, които са клиенти на индустриалните зони, прилежащи към съответните общини.	
	5. Законопроектът не урежда ангажимент от страна на държавата за изграждане на захранваща техническа инфраструктура за присъединяване на индустриалните зони към общинската инфраструктура за токозахранване, водоснабдяване, канализация, пътища, комуникации и др. 6. Законопроектът е фрагментарен, определени текстове са без смисъл или са противоречиви. Липсва концепция за устройство, организация и управление на процесите. Дефинирането на субекти, процедури и условия е противоречиво и не съответстващо на действащото законодателство. 7. Противоречие със ЗЗК - Концепцията възприета в законопроекта, оператора на парка да е зависим и предварително известен и одобрен от собственика на парка (чл.24, ал.2), директно ограничава конкуренция между оператори и противоречи на ЗЗК.	Не се приема. Не са представени аргументи защо държавата следва да поеме посочения ангажимент.
	6. Законопроектът е фрагментарен, определени текстове са без смисъл или са противоречиви. Липсва концепция за устройство, организация и управление на процесите. Дефинирането на субекти, процедури и условия е противоречиво и не съответстващо на действащото законодателство.	Не се приема. Отсъства конкретика в критиката, както и конкретно предложение.
	7. Противоречие със ЗЗК - Концепцията възприета в законопроекта, оператора на парка да е зависим и предварително известен и одобрен от собственика на парка (чл.24, ал.2), директно ограничава конкуренция между оператори и противоречи на ЗЗК.	Не се приема. Не е посочено на коя разпоредба от ЗЗК противоречи посочената „концепция“.
	8. Законопроектът погрешно унифицира типовете „индустриална зона” и „технологичен парк” - законопроектът предлага основно категоризация на индустриалните паркове в България, като обединява погрешно понятията „индустриална зона” и „технологичен парк”. Това би затруднило ефективното създаване, функциониране и надграждане както на индустриалните зони които имат производствени функции, така и на индустриалните паркове, които	Не се приема. Не са изложени мотиви защо е погрешно обединяването на понятията „индустриална зона” и „технологичен парк”. Няма конкретно предложение, базирано на посочения модел в Турция.

	пък по дефиниции са "start up" инкубатори и научно-изследователски звена. Ако България иска да е икономически конкурентна, би трябвало да се сравнява с географски най-близко стоящи до нас, изключително успешен икономически модел за привличане на инвестиции на Турция. За сравнение в Турция, която постоянно привлича инвестиции в производствени мощности за стотици милиарди евро, има три различни типа специални инвестиционни зони: 1. Зони за технологично развитие – технологични паркове Зоните за технологично развитие (TDZ) са области, предназначени да са области, предназначени да подкрепят научно-изследователската и развойна дейност и да привлекат инвестиции във високо-технологични области. Турция има 84 TDZ) са области, предназначени да, от които 63 са в експлоатация, а 21 са одобрени и в момента са в процес на изграждане. 2. Организираните индустриални зони Организираните индустриални зони (OIZ) са области, предназначени да са проектирани така, че да позволят на компаниите да работят в удобна за инвеститорите среда с готова за употреба инфраструктура и социални съоръжения. Съществуващата инфраструктура, предоставяна в OIZ) са области, предназначени да са, включва пътища, вода, природен газ, електричество, комуникации, третиране на отпадъци и други услуги. Турция има 331 OIZ) са области, предназначени да са в 80 провинции, 234 от които в	
--	--	--

		момента работят, а останалите 97 OIZ) са области, предназначени да се изграждат в цяла Турция. 3. Свободни зони Свободните зони (FZ) са области, предназначени да) са специални обекти, които се разглеждат извън митническата зона на страната. FZ) са области, предназначени да са предназначени да увеличат броя на инвестициите, насочени към износ. Правните и административните разпоредби в търговската, финансовата и икономическата област, приложими в рамките на митническата област, или не се прилагат или частично се прилагат във FZ) са области, предназначени да са. В Турция има общо 19 свободни зони, разположени в близост до пазарите на ЕС и Близкия Изток, 18 от които са активни, а 1 е на етап създаване. FZ) са области, предназначени да са стратегически разположени на точки, които предоставят лесен достъп до международни търговски пътища чрез пристанища в Средиземно море, Егейско море и Черно море.	
		9. Предложение - Предлагаме да се проучат успешните модели реализирани в други държави, да се проучи тяхното законодателство и да се състави екип експерти включително от Юридически факултет на СУ "Климент Охридски", които притежават достатъчно опит при изготвяне на ключови законопроекти, какъвто се надяваме да бъде и този.	Приема се по принцип. Законопроектът се основава на проучени успешни модели, отнесени към цялостната нормативна уредба в България.
9.	НК „Индустиални зони“	Принципно подкрепя законопроекта; Предвид обстоятелството, че основната дейност на НКИЗ е свързана с изграждане и управление на	Приема се. Отразено е в чл. 5, ал. 2.

	индустриални зони и паркове и включва изпълнение на всички правоотношения, регламентиран в проекта на закон, предлагат следните бележки и коментари по конкретни текстове: 1. В чл. 4, ал. 1 – "...най-малко за производствени дейности" – предлагаме стилистична корекция като изразът „най-малко“ да се замени „с преобладаващо предназначение за“.	
	2. В чл. 5, ал. 2, с оглед унифициране на предложението дадено за изменение в чл. 4, ал. 1, предлагаме първото изречение да се измени по следния начин: „Индустриалният парк се състои от поземлени имоти с преобладаващо предназначение за производствени дейности.“	Приема се по принцип. Предвид обстоятелството, че територията на ИП се обособява с подробен устройствен план, не е коректно да отпадне определеното „урегулирани“ относно поземлените имоти в ИП.
	3. Предлагаме в чл. 5, ал. 3 в края на изречението да се добави следния текст: "...освен в случаите на съдебни спорове за неизпълнени инвестиционни проекти, сертифицирани по реда на Закона за насърчаване на инвестициите“, тъй като основните продажби на имоти в индустриалните зони, управлявани от НКИЗ са осъществени по реда на ЗНИ, съгласно който при неизпълнение на инвестиционния проект има възможност да се развали договора, като при тази хипотеза, доколкото се касае за договор с вещно-правен ефект, развалянето се осъществява по съдебен ред.	Приема се по принцип. В разпоредбата е уточнено, че забраната се отнася само за съдебни спорове относно вещни права. Следва да се отчете обстоятелството, че посочената в становището хипотеза е неотнормирана към разпоредбата на чл. 5, ал. 3 от Законопроекта, тъй като последната касае изначалното включване на имоти в ИП, а не последващите разпоредителни сделки с тях.
	Предлагаме последното изречение на чл. 5 да се премести в ДР на проекта на закон като се посочи,	Приема се.

	че Преобладаващо предназначение за производствени дейности означава, че поне половината от имотите в индустриалния парк са с предназначение за производствени и/или складови дейности, тъй като считаме, че разпоредбата има характер на дефиниция.	Уточнено е значението на фразата „преобладаващо предназначение“ така, както е предложено
	4. В чл. 6. ал. 1 предлагаме стилистична корекция, като думата „трябва“ предлагаме да се замени със „следва“. Считаме, че по този начин е по-ясно, че условията по този член не е необходимо да бъдат изпълнение към момента на регистрацията на ИП.	Приема се
	5. Съгласно чл. 9, ал. 2, т. 1, когато собственик на ИП е държавата, оператор може да бъде публично предприятие – търговско дружество, едноличен собственик на капитала на което е държавата (т.е. дружество, което е регистрирано като търговец по ТЗ), а в чл. 18, дружество юридическо лице, регистрирано като търговец се счита за собственик на частен индустриален парк. Считаме, че текстовете и понятията следва да се прецизират, доколкото е възможно да възникнат обърквания относно правосубектността. НКИЗ отговаря и на изискването за оператор на държавен индустриален парк, тъй като е публично предприятие с едноличен собственик министерство на икономиката, но при спазване условията на чл. 18 от проекта на закон собствеността му се счита и за частна, доколкото е дружество юридическо лице, регистрирано като търговец.	Приема се по принцип. С преходна разпоредба е дадена възможност да се уточни статутът на парка за заварените случаи.
	6. По отношение на чл. 10, чл. 11 и чл. 12 – предлагаме по-опростен модел, без да се включват толкова различни субекти (партньор и потребител), чиито функции и характеристики се припокриват в	Приема се по принцип. Понятието „потребител“ се използва в случаите, когато се визират както

	различните хипотези, видно и от разпоредбата на чл. 12, като в текстовете на чл. 14, където се споменава „потребител“, но този субект отговаря на условията за инвеститор и считаме, че е подходящо да бъде употребен именно този термин. Предлагаме в чл. 10 да се уточни дали този договор за стопанска дейност има и транслативен характер и ако има – дали заменя нотариалната форма за действителност.	инвеститор, така и партньор. Хипотезата на чл. 14 е точно такава – тя се отнася както за инвеститори, така и за партньори. Договорът за стопанска дейност няма транслативен характер. Относно формата за действителност е допълнен чл. 14, ал. 1
	7. В чл. 14, ал. 1 след второто изречение предлагаме да се добави ново изречение: „Когато собственик и/или оператор на индустриалния парк е търговско дружество, едноличен собственик на капитала на което е държавата, забраната по чл. 28 от Закона за приватизация и следприватизационен контрол не се прилага.“ НКИЗ е включено в списък-приложение № 1 по чл. 3, ал. 1 от Закона за приватизацията и следприватизационния контрол (ЗПСПК), а чл. 28 от ЗПСПК постановява забрана за дружества, включени в списъка извършването на разпоредителни сделки с дълготрайни активи, сключване на договори за придобиване на дялово участие, за наем, за съвместна дейност, за кредит, за обезпечаване на вземания, както и поемане на менителнични задължения. Съгласно чл. 28, ал. 9 от ЗПСПК, продажбата на недвижими имоти може да се извърши след решение на Министерския съвет или на Агенцията за приватизации и следприватизационен контрол по предложение на органа, упражняващ правата на собственост в капитала на търговските дружества. Другата възможност за продажба е в полза на инвеститори, получили сертификат за клас инвестиции по реда на	Присема се.

	Закона за насърчаване на инвестициите, като част от пакета насърчителни мерки, една от които е продажба, замяна или учредяване на възмездно ограничено вещно право без търг или конкурс на имоти, собственост на еднолични дружества с държавно или общинско участие. С приемането на проекта на Закон за индустриалните паркове, за НКИЗ ще се осигури възможност да продава на инвеститори индустриални терени при по-облекчени условия.	
	8. В чл. 16 предлагаме да се предвиди собствеността на инфраструктурата да е само възможност, доколкото може да има собственици/оператори, които не искат да изпълняват дейности по експлоатация на инфраструктурата.	Приема се по принцип – само за заварените случаи.
	9. В чл. 22, т. 2 предлагаме стилистична корекция като след изрази „когато се установи, че на територията на парка“ се добави следния текст: „...се извършват дейности, които не са допустими и/или не съответстват на устройствените характеристики и/или конкретното предназначение на територията съгласно приетия и влязъл в сила ПУП на ИП“, тъй като съгласно чл. 18 от Закона за устройство на територията „За поземлените имоти, урегулирани за застрояване с подробен устройствен план, се определят: конкретното предназначение, допустимите дейности и допустимото застрояване;“	Приема се.
	10. По отношение на чл. 22, т. 3 считаме, че неписването в регистъра на актуализиран документ в срок не следва да води до отписване при първо установено нарушение, а да се предвиди друга санкция и да се предостави възможност за	Не се приема. Съгласно разпоредбата отписването се извършва само ако в определен от министъра на икономиката срок операторът

	представяне на съответния документ на по-късен етап.	не е заявили вписването на промени или на актуализиран документ.
	11. В чл. 32. ал. 1-5 предлагаме във всички алинеи накрая да се добави: "...доколкото е приложимо", предвид липсата на техническа готовност в по-малки общини.	Не се приема. Ако предложението се приеме, се безсмислят всички облекчения, предвидени с глава трета на Законопроекта. Както всички общини трябва да могат да възлагат Е-обществени поръчки за проектиране и строителство с технически спецификации, представляващи ТЗ за ПУП и инвестиционни проекти, подписани с КЕП, така ще публикуват и техническото задание за ПУП, ПУП и инвестиционни проекти за изграждане на ИП с КЕП на същите лица, а ако нямат хардуерен ресурс, ще могат да го правят в държавния частен хибриден облак по ЗЕУ.
	12. В § 1. т. 2 считаме, че следва да се прецизира понятието „сходни производствени дейности“, доколкото еднаквата или сходна инфраструктурна обезпеченост не може да бъде критерий за една и съща производствена дейност. На територията на зоните, управлявани от НКИЗ с едни и същи изисквания относно инфраструктурната обезпеченост се извършват разнородни по характер дейности.	Не се приема. Изискването за „сходни производствени дейности“ се отнася само за специализираните ИП – тип Б.
	13. По отношение на новия § 3. – доколкото на територията на страната има вече действащи и изградени индустриални зони, предлагаме за тях част от изискванията да не се прилагат, като се добави в края на параграфа следния израз: "... като за първо вписване не се изискват документите по чл. 24-27 включително", а съществуващите и актуални към момента на вписването или да се приемат	Не се приема. Мотивите са идентични като тези по посоченото предложение на БСК.

		предложението отправено от Българска стопанска камара за облекчен ред за вписване.	
		14. Предлагаме да се помисли за отделна глава, касаеща административни санкции за неподдаване в срок на документи при регистрираните паркове, както и за неспазване срокове от страна на административните органи по чл. 33. „НАЦИОНАЛНА	Не се приема. Целта на Законопроекта е да стимулира създаването и развитието на индустриални паркове, а не да санкционира собствениците или операторите.
10.	Община Бургас	Принципно подкрепя Законопроекта; Подкрепя предложенията на НКИЗ, като предлага следните допълнения: 1. В чл.4, ал.3 , т.1 след изрази: „когато индустриалният парк е“ се добави изразът: „държавен, общински или съвместен по смисъла на чл.18, т.1, 2 и 3 от закона или“ Мотивите за това са следните: Територията на всяка община в Република България има специфики, които не винаги позволяват окрупняването на общински и държавни имоти в територии над 300 дка. От друга страна практиката от съвместния проект с НКИЗ показва успешното развитие на такива територии. Независимо от това, при така разписаната разпоредба на чл.4, ал.2, т.2 от проекта на закон тези територии не е ясно дали биха могли да бъдат регистрирани като индустриален парк, предвид изискванията за минимална площ. Те не биха могли да се впишат като индустриални паркове дори и по реда на §3 от ПЗР на Закона.	Приема се само за индустриалните паркове, които съществуват преди влизане в сила на закона.
11.	Община Бургас в писмо до Министерството на енергетиката	В § 5 от ПЗР:	Приема се.

	1. Да се създаде нова т. 1: „1. В чл. 54, ал. 3 от Закона за държавната собственост, след изреча „или за приоритетен инвестиционен проект“ се поставя запетая и се добавя: „в случаите когато имотите попадат в рамките на индустриален парк, регистриран по Закона за индустриалните паркове и в случаите, свързани с изграждане на енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници.“ 2. Досегашният текст на § 5 да стане т. 2.	
12.	8. В чл. 16 предлагаме да се предвиди собствеността на инфраструктурата да е само възможност, доколкото може да има собственици/оператори, които не искат да изпълняват дейности по експлоатация на инфраструктурата.	Приема се само за заварените случаи.
13.	2. В чл. 14, ал. 1 след второто изречение предлагаме да се добави ново изречение: „Когато собственик и/или оператор на индустриален парк е търговско дружество, капиталът на което е собственост на държава и/или община, забраната по чл. 28 от Закона за приватизацията и следприватизационния контрол не се прилага.“ Мотиви: Към настоящия момент, търговските дружества, чийто капитал е собственост на държавата и/или община следва да спазват забраната хипотезата на чл. 28 от Закона за приватизацията и следприватизационния контрол. Същевременно с това ограничения за разпореждане и управление с имоти, собственост на търговски дружества с общинско участие в капитала са предвидени в Закона за общинската собственост (чл. 51а, чл. 51б) и Закона за държавната	Приема се.

		собственост. При тази нормативна уредба дружествата с държавно и/или общинско участие в капитала задължително следва да вземат съгласие от общинския съвет, съответно от министъра, упражняващ правата на държавата в дружеството, за действия по управление и разпореждане с притежаваното от тях имущество. В този смисъл предвидената забрана в чл.28 от ЗПСК допълнително утежнява и удължава срока на процедурите по управление и разпореждане.	
14.	„Електроенергиен системен оператор“ ЕАД (ЕСО)	Предложенията за промени в ЗЕ имат за цел да бъде въведена регламентация на „заговорена разпределителна система“ (ЗРС) в националното ни законодателство и се обвързват с чл. 28 от Директива 2009/72/ЕС. В исторически план наличието в България на съвкупности от техническа инфраструктура, които имат характеристики на ЗРС, е резултат на приватизация на големи индустриални обекти/площадки в периода след 1989 г. Това са площадки, които и понастоящем ползват технически съоръжения с неясна собственост и неуредени процедури по реда на Закона за устройство на територията (ЗУТ). Изложено, както и липсата на законова уредба на ЗРС в националното ни законодателство, създава предпоставки за спорове между собственици на технически съоръжения и лица, упражняващи лицензионна дейност в сектор „Енергетика“. Съгласно европейската нормативна рамка, каквото е и принципното разбиране на ЕСО, при уреждане статута на ЗРС водещо следва да бъде лицензионното право на оператора и въвеждането на условие за лицензиантите да извършват	

	действию с собственными энергетическими инфраструктурами. В этом смысле ЕСО подкрепляет внедрение в национальное законодательство на ЗРС с ясно определенной единой собственностью, а не сетевыми вложениями, собственностью на различные правовые субъекты. Выразим, что предусмотренное в проекте на закон лицензирование на ЗРС по ряду на ЗЕ и приватизацию им на оператор на электроэнергетическую сеть не гарантирует соблюдение на прилагаемых лицензионных и нормативных задатках и не гарантирует в наибольшей степени технического обеспечения за участие в едином энергетическом управлении на территории. Водени от горните принципи, предлагаме на Вашето внимание следните конкретни предложения по предлаганите промени:	
	1. Относно дефинирането на вътрешна техническа инфраструктура: Предлагаме обединение на текстовете на ал. 1 и ал. 2 от чл. 7 в следната редакция на чл. 7, ал. 1: „ Чл. 7. (1) Вътрешната техническа инфраструктура на индустриалния парк включва един или няколко елемента на техническата инфраструктура по смисъла на § 5, т. 31 от Допълнителните разпоредби на Закона за устройство на територията, съобразени с функционирането на парка и с елементите на техническата инфраструктура, към които паркът е свързан, съответно присъединен. “ Текстът на ал. 3 на чл. 7 става ал. 2. Мотивите ни са следните:	Не се приема. Предложението на практика изключва изобраването на задължителните елементи на техническата инфраструктура, които трябва да са изградени на територията на ИП, което не отговаря на целите на Законопроекта.

	Считаме за добра законодателна техника използване на предвидената в специален закон - ЗУТ легална дефиниция на техническа инфраструктура за целите на определяне на елементите на вътрешната инфраструктура. Предлаганата редакция според нас отговаря на смисъла и целите, които преследва новото понятие и значително олекотява текста.	
	2. Предлагаме създаване на нова ал. 2 в чл. 12 от Проекта на закон със следното съдържание: <i>„(2) Не са потребители по смисъла на този закон собствениците на елементи на техническа инфраструктура, различна от вътрешната техническа инфраструктура на индустриалния парк.“</i> Мотивите ни са във връзка с необходимостта от недвусмисленото ограничение от потребителите на индустриалния парк на лицата, които са собственици на елементи на техническа инфраструктура на територията на парка, включително и на такава, към която паркът е свързан, съответно присъединен. Подобни съоръжения нямат за цел задоволяване потребностите на индустриалния парк, а са елементи от техническа инфраструктура с различно или по-широко предназначение. При тяхната експлоатация собствениците им не се ползват от услугите на парка, респективно не следва да бъдат обвързани и от условията на функциониране на индустриалния парк. С още по-голяма сила изложените доводи важат за съоръжения, собственост на преносни оператори или	Приема се.

	разпределителни дружества, тъй като същите ще са елементи от преносна, респективно разпределителна мрежа.	
	В продължение на горното предлагаме текстът на чл. 14, ал. 4 да бъде изменен както следва: „(4) Потребителите, които придобиват права върху имоти, включени в територията на индустриален парк, са обвързани с условията и ограниченията, определени с правилника за цялостната организация в индустриалния парк и с ПУП на ИЛ.“	Приема се.
	Във връзка с необходимостта от гарантиране сигурността на мрежите и технологично обезпечаване за участие в единното енергийно управление на страната, предлагаме редакция на чл. 35 и чл. 36 от проекта, като мотивите в подкрепа на текстовете изложихме в началото на становището си. 3.1. Предлагаме текстът на чл. 35, ал. 1, т. 1 да придобие следната редакция: „т. 1. Управление и поддържане на вътрешната техническа инфраструктура в съответствие с предвидените в специални норми технически изисквания“	Предложението по чл. 35 се приема. Предложението по чл. 36 не се приема. Законопроектът създава възможности – ако операторът се възползва от предоставената му възможност да изпълнява една или повече от изброените функции, разпоредбата на чл. 36 безусловно определя, че това изпълнение е при условията и по реда на изброените закони.
	3.2. Предлагаме следната редакция на чл. 36 от проекта: „Чл. 36. При условията и по реда на Закона за енергетиката, съответно на Закона за водите и на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги, чрез елементи на вътрешната техническа инфраструктура	

	операторът или собственикът може да изпълнява функциите на: 1. Оператор на затворена електроразпределителна мрежа и/или на оператор на затворена газоразпределителна мрежа по смисъла на Закона за енергетиката; 2. ВиК оператор на територията на парка за услуги по доставяне на води за питейно битови цели и за производствени и други дейности, извършвани от потребителите и/или отвеждане и пречистване на отпадъчни води” Отново отбелязваме изключителното значение на принципа на лицензиране на дейността на оператора на ЗРС за гарантиране сигурността на електроенергийната система като цяло.	операторът или собственикът може да изпълнява функциите на: 1. Оператор на затворена електроразпределителна мрежа и/или на оператор на затворена газоразпределителна мрежа по смисъла на Закона за енергетиката; 2. ВиК оператор на територията на парка за услуги по доставяне на води за питейно битови цели и за производствени и други дейности, извършвани от потребителите и/или отвеждане и пречистване на отпадъчни води”	
	Отново отбелязваме изключителното значение на принципа на лицензиране на дейността на оператора на ЗРС за гарантиране сигурността на електроенергийната система като цяло. 4. Считаме, че текстът на § 3 от ДР на проекта на закон следва да претърпи съществена редакция. В предложението липсва ясна регламентация и конкретни срокове на процедурата по привеждане в съответствие дейността на съществуващи преди влизане в сила на закона индустриални зони и технологични паркове. Считаме, че е неудачно съществуващи образувания с неясен правен статут да бъдат приравнявани на индустриални паркове единствено с вписването им в регистъра. Нещо повече, вписването на Регистъра на индустриалните паркове има единствено констативно действие, като на акта на вписване не може да бъде придаден правопораждащ характер. Крайно необходимо е заварените случаи да отговарят на ясни и конкретни условия за да се приеме, че същите са изпълнили изискванията за индустриален парк по смисъла на	Приема се относно: 1. регламентирането на изискванията относно оператора на затворена разпределителна мрежа; 2. въвеждане на изискване собствеността върху съоръжения, които съставляват елементи от електропреносната мрежа, да бъде прехвърлена на преносния оператор в хода на процедурата по присъединяване на парка. Не е необходимо да се определя срок за привеждане в съответствие, поради което такъв не е определен със Законопроекта.	

	закона. Следва да бъде нормативно регламентирана процедура за привектане на съществуващите индустриални зони и технологични паркове в съответствие с тези условия, като същата следва да бъде обвързана с преклузивен срок. В допълнение, логиката на предложени нормативен акт, който ЕСО ЕАД напълно подкрепя, е да бъде регламентиран правният субект на оператора на затворена разпределителна мрежа. В частност във връзка с отношенията с електропреносния оператор не потребителите на индустриалния парк, а именно посочения по-горе субект следва да е страна в договорите по присъединяване и достъп и пренос на електрическа енергия. С оглед изложението, за да бъде приравнено едно съществуващо образование на индустриален парк, следва собствениците и ползвателите в това образование да определят едно лице, притежаващо съответната лицензия, за оператор на затворена разпределителна мрежа. С посоченото лице следва да бъде сключен договорът за присъединяване на индустриалния парк и договорите за мрежови услуги, а съществуващите договори с клиенти - потребители на индустриалната зона следва да бъдат прекратени. На следващо място подчертаваме, че за да се определи едно образувание като индустриален парк от изключителна важност е наличието на единна техническа инфраструктура, която съответства на нормативните изисквания за електроразпределителна система. Посочената инфраструктура не може да включва съоръжения, които съставляват елементи от електропреносната	
--	--	--

		мрежа. Поради изложеното считаме, че при констатиране на такива елементи при преобразуване на съществуващите технологични паркове и индустриални зони в индустриални паркове, собствеността върху същите следва да бъде прехвърлена на преносния оператор в хода на процедурата по присъединяване на парка.	
		5. Относно предложението за създаване на нов чл. 88а в Закона за енергетиката, предлагаме създаване на нова ал. 4 със следното съдържание: „(4) Експлоатацията на затворените разпределителни мрежи се осъществява съгласно правилата по чл. 83, ал. 1, т. 5.“	Приема се по принцип. С предложения чл. 88а, ал. 2 от ЗЕ е определено, че операторът на мрежа има задължението на оператор на електроразпределителна мрежа, с изключение на тези в чл. 90 и чл. 104а, ал. 3 от същия закон.
15.	„Тракия икономическа зона“ ЕАД	С изключително задоволство участваме в общественото обсъждане на подготовения от Вас Проект-закон за индустриалните паркове. Собствениците и екипът на „Тракия икономическа зона“ ЕАД, ЕИК 115861678 планираха и изградиха първите индустриални зони след 1989 г. при новите обществени и икономически условия. Несъществуващата и/или силно ограничаваща, противоречаща си и непригодна нормативна база, беше най-сериозното ограничение за изграждането на Зоните и привличането на инвеститори в тях. През последните години иницирахме и участвахме в приемането на редица нормативни промени, които бяха извършени за разрешаване на конкретни проблемни ситуации, и бяха включени в различни нормативни актове. Този подход (въпреки че разрешавахме конкретни единични проблеми) се оказа неудачен, поради което считаме за правилно	

	решението за създаване на специален закон, целенасочено и систематично уреждащ материята. Приветстваме и подхода по подготовката и обсъждането на този закон. Индустриалните паркове/зони са еманация на развитието на стопанския живот. В тях са включени взаимоотношения между почти всички стопански дейности, които следва да функционират хармонично и в синхрон. Привлечените от Вас специалности от различни области, предоставената им възможност да изразят професионалното си становище и да направят предложения, всеотдайно обсъждане на тези предложения е гаранция за приемане на качествен закон – закон, който за продължителен период, устойчиво и прогнозируемо да уреди обществените отношения. След запознаване с горепосочения Проект за ЗИП, Ви представяме следното становище, с включени в него приложения:	
	1. В чл. 2, т. 1 да се включат и екологичните производства, при което текстът да придобие следния вид: „2. създаване на благоприятна институционална среда за екологични производства, иновации в производствени дейности за развитие на производства и услуги с висока добавена стойност и подобрени условия на труд и за подобряване на икономическата ефективност на предприятията;“	Приема се

	<u>Мотиви:</u> ИП следва да са водещи производствени центрове във всички съвременни направления, вкл. и в екологичното производство, с оглед улесняване на прехода към „зелена икономика“. 2. Чл. 4, ал. 2, т. 1 да се допълни с второ изречение, със следното съдържание: „Урегулираните имоти, от които е образуван Индустриалният парк, може да нямат обща/и граница/и, но задължително следва да имат транспортно-комуникационна или функционална връзка.“ <u>Мотиви:</u> Напълно реално е ИП да се изгради от поземлени имоти, които не са гранични (напр. разделени през път, канал, друг вид поземлен имот, който да не е възможно да се придобие от собственика на ИП и др.). В този случай, не може да се отрече правото на Собственика да проектира и създаде ИП, при положение, че при урегулирането на имотите в него е налице транспортно-комуникационна или функционална връзка. Това решение, фактически ще разшири изключенията, предвидени в чл. 7, ал. 3. 3. В чл. 18, т. 4 следва да се предефинира понятието „частен“ ИП, при което да получи следната редакция: „4. Частен – когато собственик е юридическо/и лице/а, регистрирани като търговец, както и техни обединения по смисъла на Част Първа, Глава Осемнадесета от Търговския закон. В частния ИП е допустимо да са включени и държавни или общински имоти, както следва:	Приема се само за индустриалните паркове, които съществуват към датата на влизане в сила на закона. Подобно законодателно решение е обсъждано от Работната група, но не е възприето да се прилага занапред, за да не се допусне като индустриален парк да се определят множество разпръснати поземлени имоти.
	3. В чл. 18, т. 4 следва да се предефинира понятието „частен“ ИП, при което да получи следната редакция: „4. Частен – когато собственик е юридическо/и лице/а, регистрирани като търговец, както и техни обединения по смисъла на Част Първа, Глава Осемнадесета от Търговския закон. В частния ИП е допустимо да са включени и държавни или общински имоти, както следва:	Приема се по принцип.

	• урегулирани поземлени имоти, в които ще се извършва стопанската дейност от Инвеститорите; • имоти по чл. 7, ал. 3, представляващи вътрешна инфраструктура. <u>Мотиви:</u> 1) В „частния“ ИП следва да е възможно наличието на УПИ – частна държавна/общинска собственост, които да се ползват, респ. придобиват, от Инвеститори. Тези имоти ще се ползват, ведно с имотите на „частния собственик“, при условия и ред, определен в договора, сключен с Оператора. 2) От законовото изискване техническата инфраструктура да е собственост на Собственика на ИП е предвидено изключение, посочено в чл. 7.3. Напълно нормално е тази инфраструктура да се развива, ведно с развитието на ИП, при което да се придобиват нови права на собственост (напр. при разширяване на улична регулация) или да се придобиват ограничени вещни права (напр. сервитутни права на името на Общината за прокарване/разширяване на Виж съоръжения, на имота на Електрогазопредделителните или газоразпредделителните дружества. Предвидените в ЗИП фигури на Оператор на затворена електро/газоразпредделителна мрежа са опционни – на територията на ИП е възможно да функционират на общо основание и лицензираните предприятия – доставчици. 3) Поради голямата предвидена площ от ИП, както и поради корпоративни съображения, следва да е допустимо собственик на ИП да е обединение от	
--	--	--

	търговци. Въпросите за изграждането и ползването на вътрешната пътна (и друга техническа) инфраструктура, доколкото не е публична собственост, могат да се уредят с правни инструменти. Аргументът, че някой/и от членовете на обединението може да се разпореди с имотите си не е решаващ, доколкото и за самия Собственик няма ограничение да се разпореди с имотите си, вкл. с всичките имоти. В този смисъл: • в чл. 8, ал. 2, изразът „..., както и юридическо лице, регистрирано като търговец.“ следва да се замени с „..., както и лицата по чл. 18, т. 4.“ • в чл. 8, ал. 5, изразът „Когато собственик на индустриалния парк е юридическо лице, регистрирано като търговец, ..., да се замени с „Когато собственик на индустриалния парк е лице по чл. 18, т. 4.,...“	
	4. В чл. 11 да се предвиди нова т. 3., както следва: „3. Доставчици на ел. енергия, газ, на друг вид енергийни носители (напр. топлинна енергия и стъстен въздух), телекомуникационни услуги, както и оператори на ВиК мрежи, вкл. лица извършващи дейности по пречистване на отпадни и/или атмосферни води, и др.п. 4. Дружества, осъществяващи дейности по Закона за управление на отпадъците.“ <u>Мотиви:</u> 1) Законът допуска в ИП да има инфраструктура на трети лица – чл. 7, ал. 3; 2) Не може да се откаже на дружествата – доставчици на „комунални“ услуги да оперират в	Приема се.

	III, при което да придобиват собственост върху инфраструктурните съоръжения, респ. да придобиват вещи, в т.ч. сервитутни права.	
	5. В чл. 14: - В ал. 1 изречение Второ „Когато оператор на индустриалния парк е концесионер, забраната по чл. 16, ал. 4 от Закона за концесиите не се прилага.“ да отпадне от текста и да се премести. - Да се създадат нови ал. 5 и ал. 6, както следва: „(5) Когато оператор на индустриалния парк е концесионер, забраната по чл. 16, ал. 4 от Закона за концесиите не се прилага.“ „(6) При създаване или разширяване на Индустриален парк, чрез придобиване на имоти по чл. 22е, т. 3 и 4 от Закона за насърчване на инвестициите, ал. 7 на чл. 22а от същия закон не се прилага.“	Приема се по принцип.
	6. В Чл. 16: - ал. 2, да придобие следната редакция: „(2) Вътрешната техническа инфраструктура по ал. 1 не може да бъде обект на сделка по чл. 15, ал. 1, освен при продажба на държавата или на съответната община. Ограничението не се прилага и при учредяване на ограничени вещи права на прокарване и преминаване по чл. 192 и чл. 193 от ЗУТ.“ - да се включи нова ал. 3, със следната редакция: „(3) Вътрешната техническа инфраструктура може да е собственост и на трети лица, при положение, че	Приема се по принцип.

	същите са лицензирани дружества доставчици на „комунални“ услуги.“	
	7. В чл. 28 да се предвиди нова ал. 4 със следното съдържание: „(4) Собственикът може да не възложи всички дейности по експлоатация на Оператора. В този случай, част от дейностите може да се извършват директно от Собственика или от лица, сключили договор с него, като координацията на дейностите на Оператора, собственика и другите лица се поема от Собственика.“	Приема се частично дейностите по експлоатация може да се извършват от оператора и/или собственика. Не е целесъобразно част от дейностите да се извършват и от трети лица, тъй като това може да обезсмисли фигурата на оператора.
	8. В § 1, изречение Второ да придобие следната редакция: „Производствена дейност е и дейността по производство на ел. енергия, както и складовата дейност.“ <u>Мотиви:</u> 1) С оглед постигане на конкурентноспособност, ИП следва да предлага на Инвеститорите устойчиви количества ел. енергия на предсказуема цена за дълъг период от време. Това е възможно само при положение, че в ИП се произвежда ел. енергия, независимо от това дали ще се произвежда от Собствениците (в т.ч. чрез Оператора) или от Инвеститор, който осъществява дейността си в ИП въз основа на договор, сключен с Оператора. При положение, че капацитетът на Инвеститора не може да се запълни от другите Инвеститори в ИП, то разликите може да се предлагат на свободния пазар. 2) Предвидената в ЗИП фигура на Оператор на затворена електро / газоразпределителна мрежа,	Приема се.

	осъществява единствено разпределението. Няма друг механизъм Собственикът на ИП да предоставя на привлечените инвеститори изисканите от тях количества ел. енергия за дългосрочен период и на предсказуема (или дори константна) цена.	
	9. Измененията на ЗУТ следва да бъдат насочени към всички ИП/Инд.зони (вкл. посочените в чл. 23, т. 1 от ЗИП, които не се вписват в Регистъра). <u>Мотиви:</u> Основните норми на ЗУТ са насочени към устройството на различните видове територии, без да имат отношение към тези, за които е предвидена особена защита и съдействие, чрез специален закон (напр. ЗИП). Техническият характер на нормите, следва да урегулира устройственото създаване и статус на всички образувания от подобен тип, независимо дали Собственикът им ще упражни правото си (или ще има възможност) за вписването им в Регистъра. Необосновано е, съществуващите Индустриални зони (които поради начина си на изграждане и съществуващата собственост не може да се впишат в Регистъра), да не ползват техническите възможности (и да не изпълняват условията), предвидени в ЗУТ.	Не се приема. Законът създава предпоставки съществуващите индустриални зони да се впишат в Регистъра и да се възползват от всички преимущества, свързани с това, вкл. от специалните разпоредби на ЗУТ, създадени със ЗИП.
	10. Напълно подкрепяме мотивираното становище на БСК, изх. № 03-00-14 от 26.03.2020 г. (относно проекта на ЗИП), съгласно което е целесъобразно вече реализирани в една или друга степен и функциониращи индустриални паркове да получат право на вписване в регистъра на индустриалните паркове, като бъдат задължени по реда на чл. 30, ал. 1 от Закона при вписване да представят единствено:	Не се приема. Мотивите са посочени към предложението на БСК.

	а) действащите ПУП на ИП, и б) разрешенията за ползване, издадени по реда на ЗУТ, относно изградената вътрешна техническа инфраструктура: транспортно-комуникационна система, водоснабдителна система, канализационна система за отпадни и дъждовни води и електроразпределителна/ електропреносна мрежа. Безпредметно при тях е изискването за представяне на концепция и бизнес план, които хронологически предшества изграждането на индустриалния парк. Принципно, във всяка от съществуващите Индустриални зони има участие и съответната община, независимо дали притежава урегулирани имоти или инфраструктурни обекти (пътни връзки, ВиК съоръжения и др.) Общината е одобрила (или дори е извършила служебно) устройствените планове, съгласно които е обособена Зоната. В този случай, уместно ще е заявител на вписване на Зоната в Регистъра да може да е и самата Община, при което тя да продължи да функционира по досегашния ред.	
	11. С предложените в § 6, т. 7 и т. 15 нови членове в Закона за енергетиката (чл. 88а и чл. 171а) операторите на затворените разпределителни мрежи са приравнени към съществуващия за електроразпределителните и газоразпределителните дружества лицензионен режим. Тези дружества оперират на големи територии и имат голям брой клиенти. Същевременно, операторът на затворена електро-и/или газоразпределителна система ще оперира на значително по-малка територия и с много по-малък брой присъединени потребителски обекти. Поради	Не се приема По отношение на облекченията, които могат да бъдат приложени спрямо операторите на затворена разпределителна мрежа в сравнение с операторите на разпределителна мрежа, Директива 2019/944/ЕС поставя ограничения. Операторът на затворена разпределителна мрежа може да бъде освободен само от конкретни, изчерпателно изброени изисквания, част от които още не са въведени в националното законодателство като задължения на операторите. В предложения ЗИД на ЗЕ са

	това би било разумно за операторите на затворени разпределителни мрежи да се предвиди облекчена лицензионна процедура или друг тип регулаторен режим, който да не обременява излишно операторите, като същевременно гарантира сигурността и качеството на снабдяването.	възприети всички възможности, които предоставя Директива 2019/944/ЕО.
16. Асоциация на индустриалния капитал в България	1. Законопроектът ограничава частни инвестиции в техническа инфраструктура на държавни и общински индустриални паркове - Законопроектът е концептуално неясен, противоречи на основни правни принципи, необосновано лимитира активност на съвместна собственост с чл.8 при условия на публично-частно партньорство между общинско и частно дружество или между държавно и частно дружество. Декларираните принципи за държавна подкрепа на инвестициите в индустриалните паркове не са развити в конкретни законодателни решения. Това ограничава каквито и да са частни инвестиции в техническа инфраструктура на държавни и общински индустриални паркове за токозахранване, водоподаване, канализация, пречиствателна станция за отпадните води, пътища, комуникации с оптични кабели, социални съоръжения като заведения за хранене, детски градини, медицински пункт, пожарна служба, спортни съоръжения, данъчни и банкови клонове и др. Стойността на такава техническа инфраструктура, изградена по средноевропейски стандарти, е от порядъка на няколко стотин милиона евро за площ от няколко хиляди декара, което е непосилна инвестиция както за българската държава, така и за българските общини.	Становището е идентично със становището на ИНФРАТЕХ, поради което и начина на отразяване в законопроекта е идентичен.

	Законопроектът също така ограничава и собствеността на техническата инфраструктура с чл. 16, което от своя страна ограничава по презумпция и потенциалния интерес за частни инвестиции в техническа инфраструктура, която е най-скъпоструващата част от една индустриална зона. Същевременно наличието на техническа инфраструктура, която да бъде изградена поне според средноевропейските стандарти, е основно изискване на чуждестранните производители, за да бъдат привлечени за клиенти на българските индустриални паркове. 2. Законопроектът не предлага данъчни стимули за потенциалните клиенти на индустриалните паркове - законопроектът предлага основно категоризация на индустриалните паркове в България, без да предлага данъчни, административни и икономически стимули, които да привличат български и чуждестранни производители в индустриалните зони на България. Това личи от скромното присъствие на такива производители в българските индустриални зони, сравнено със съседните на България страни и особено с Турция. Държавната политика за стимулиране на индустриалните паркове се свежда основно до определяне на преференциални местни данъци и такси с чл. 20 от законопроекта, което би било за сметка на общинските бюджети. Местните данъци и такси са единственият приход на общините, като и без това са недостатъчни за покриване на техните финансови задължения. Държавата дори приканва общините да повишават местните данъци и такси, за да увеличат недостатъчните си приходи. Така този законопроект
--	--

		е в противоречие с провежданата понастоящем държавна политика за стимулиране на общините да повишат местните данъци и такси. 3. Законопроектът не урежда процеса на инвестициите в инфраструктурата на индустриалните паркове - инвестициите в инфраструктурата на индустриалните паркове са основният фактор, определящ индустриалния парк като такъв. Напълно липсва субектът "инвеститор", който е призван да инвестира в изграждане на инфраструктурата на съответния индустриален парк за осигуряване на токозахранване, водоподаване, канализация, пречиствателна станция за отпадните води, пътища, комуникации с оптични кабели, социални съоръжения като заведения за хранене, детски градини, медицински пункт, пожарна служба, спортни съоръжения, данъчни и банкови клонове и т.н. Предполага се явно, че субектът "собственик" ще инвестира в тази скъпоструваща техническа инфраструктура, но не е ясно, при случай на държавна или общинска собственост, как ще се осигури финансиране, който ще поеме отговорността на кредитополучател за него и кой ще отпусне това финансиране, което да обезпечи изграждането на функционална и качествена техническа инфраструктура на индустриалния парк, съответстваща на международните стандарти. Законопроектът дефинира за "инвеститор" само потенциалните клиенти на индустриалните паркове, които са някакъв тип производители, инвестиращи в собствени производствени мощности на територията на съответния индустриален парк. Това е ограничено, погрешно и неинформирано	
--	--	---	--

	тъкуване на модела за изграждането на индустриални паркове. 4. Законопроектът не дава административни стимули за потенциалните клиенти на индустриалните паркове - Липсват каквито и да са административни стимули за потенциалните клиенти на индустриалните паркове, освен съществуващите сега в ЗНИ. Добър пример от индустриалните зони в Турция е всяка зона да има право на самостоятелно одобрение на проектната документация на индустриалните обекти, належащи се в нея и съответно самостоятелно издаване на разрешения за строеж на своите клиенти. Това може да стане чрез съответните изменения в Закона за устройство на територията или чрез назначаване на заместник главен архитект на главния архитект от прилежащата община. Този заместник главен архитект следва да се назначава само за нуждите на съответната индустриална зона, да се помещава там и да работи само за нейните клиенти. Собствени офиси в индустриалните паркове биха могли да имат представителите на други специализирани администрации - например митници, НАП и т.н. Идеята на тази мярка е, от една страна, да се осигурят административни, данъчни и банкови услуги на място, за да се минимизира бюрокрацията и корупцията за клиентите на индустриалните зони, и от друга страна, за да се облекчи общинската администрация по места от постоянното струпане на много хора от много предприятия, които са клиенти на индустриалните зони, прилежащи към съответните общини.
--	--

		5. Законопроектът не урежда ангажимент от страна на държавата за изграждане на свързваща инфраструктура за присъединяване на техническата инфраструктура на индустриалните зони за ток, вода, газ, канализация, път и комуникации към техническата инфраструктура на общините. 6. Законопроектът е фрагментарен, определени текстове са без смисъл или са противоречиви. Липсва концепция за устройство, организация и управление на процесите. Дефинирането на субекти, процедури и условия е противоречиво и не съответстващо на действащото законодателство. 7. Противоречие със ЗЗК – Концепцията, възприета в законопроекта, операторът на парка да е зависим и предварително известен и одобрен от собственика на парка (чл.24, ал.2), директно ограничава конкуренция между оператори и противоречи на ЗЗК. 8. Законопроектът погрешно унифицира типовете „индустриална зона” и „технологичен парк” - законопроекта предлага основно категоризация на индустриалните паркове в България, като обединява погрешно понятията „индустриална зона” и „технологичен парк”. Това би затруднило ефективното създаване, функциониране и надграждане както на индустриалните зони, които имат производствени функции, така и на индустриалните паркове, които пък по дефиниция са “start up” инкубатори и научно-изследователски звена. Ако България иска да е конкурентна, би трябвало да се сравнява с	
--	--	--	--

	географски най-близко стоящи до нас, изключително успешен икономически модел за привличане на инвестиции на Турция. За сравнение в Турция, която постоянно привлича инвестиции в производствени мощности за стотици милиарди евро, има три различни типа специални инвестиционни зони: 1. Зони за технологично развитие – технологични паркове Зоните за технологично развитие (TDZ) са области, предназначени да подкрепят научно-изследователската и развойна дейност и да привлекат инвестиции във високо-технологични области. Турция има 84 TDZ, от които 63 са в експлоатация, а 21 са одобрени и в момента са в процес на изграждане. 2. Организираните индустриални зони Организираните индустриални зони (OIZ) са проектирани така, че да позволят на компаниите да работят в удобна за инвеститорите среда с готова за употреба инфраструктура и социални съоръжения. Съществуващата инфраструктура, предоставяна в OIZs, включва пътища, вода, природен газ, електричество, комуникации, третиране на отпадъци и други услуги. Турция има 331 OIZs в 80 провинции, 234 от които в момента работят, а останалите 97 OIZ се изграждат в цяла Турция. 3. Свободни зони Свободните зони (FZ) са специални обекти, които се разглеждат извън митническата зона на страната. FZs са предназначени да увеличат броя на инвестициите, насочени към износ. Правните и административните разпоредби в търговската,
--	--

		финансовата и икономическата област, приложими в рамките на митническата област, или не се прилагат, или частично се прилагат във FZs. В Турция има общо 19 свободни зони, разположени в близост до пазарите на ЕС и Близкия Изток, 18 от които са активни, а 1 е на етап създаване. FZs са стратегически разположени на точки, които предоставят лесен достъп до международни търговски пътища чрез пристанища в Средиземно море, Егейско море и Черно море. 9. Предложение - на основание гореизложеното предлагаме да се проучат успешните модели, реализирани в други държави, да се проучи тяхното законодателство и да се създаде междуведомствена работна група с участието и на представител на национално представителните работодателски организации със задача: “В срок до ... г. да изготви и предложи изменения и допълнения в законопроекта за индустриалните паркове на базата на постъпилите в срока за обществено обсъждане становища от заинтересованите страни”.	
--	--	---	--

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

Препис

РЕШЕНИЕ № 568

от 13 август 2020 година

ЗА ОДОБРЯВАНЕ НА ЗАКОНОПРОЕКТ

На основание чл. 87, ал. 1 от Конституцията на Република България

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ

РЕШИ:

1. Одобрява проекта на Закон за индустриалните паркове.
2. Предлага на Народното събрание да разгледа и приеме законопроекта по т. 1.
3. Заместник министър-председателят Томислав Дончев да представи законопроекта по т. 1 в Народното събрание.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/ Бойко Борисов

ГЛАВЕН СЕКРЕТАР НА

МИНИСТЕРСКИЯ СЪВЕТ: /п/ Веселин Даков

Вярно,

ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ
“ПРАВИТЕЛСТВЕНА КАНЦЕЛАРИЯ”:

Апостол

Михов

НАРОДНО СЪБРАНИЕ	
Вх. №	002-01-36
Дата	13.08.2020 г.

1555
[Signature]

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

№...02.01-...75.....

.13...АВГУСТ.... 2020 г.

ДО

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

г-жа ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО КАРАЯНЧЕВА,

На основание чл. 87, ал. 1 от Конституцията на Република България изпращам Ви одобрения с Решение №.....568..... на Министерския съвет от 2020 г. проект на Закон за индустриалните паркове.

Приложения:

1. Мотиви към проекта на Закон за индустриалните паркове.
2. Цялостна предварителна оценка на въздействието.
3. Справка от Министерството на правосъдието за съответствие с Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи и с практиката на Европейския съд по правата на човека.
4. Справка за съответствие с правото на Европейския съюз.
5. Справка за постъпилите предложения от обществените консултации.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

[Signature]
(Бойко Борисов)

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТО НАРОДНО
СЪБРАНИЕ

РАЗПОРЕЖДАНЕ

НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

N Q50-01-196/17.08. 2020 г.

На основание чл. 8, ал. 1, т. 1 и чл. 77, ал. 1 и 2 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание

РАЗПОРЕЖДАМ:

Разпределям Законопроект за индустриалните паркове, № 002-01-36, внесен от Министерски съвет на 13.08.2020 г., на следните постоянни комисии:

Водеща комисия:

- Комисия по икономическа политика и туризъм

Комисии:

- Комисия по регионална политика, благоустройство и местно самоуправление
- Комисия по правни въпроси
- Комисия по енергетика
- Комисия по европейските въпроси и контрол на европейските фондове
- Комисия по земеделието и храните

**ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ**

ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА

